

Даниеле Брокс

МИТОЛОГИЧЕН ТРИЛЪР

ДАНИЕЛЕ БРОКС
СЪЛЗАТА НА ОРФЕЙ

chitanka.info

Екип от световноизвестни учени са изпратени да потвърдят истинността на една мистериозна находка в България. Може би е открита лирата на Орфей?

Скептично настроени и обезверени, те поемат тази задача, но не вярват много в крайния успех на експедицията. Търсенето им обхваща много тракийски светилища и оброчища, езически олтари и предполагаемия гроб на Орфей. Точно преди да се откажат, те ще намерят вход за пещера и ще трябва да се справят с живата, гъста и черна вода на реката на мъртвите — Стикс. Никой от тях не може да предположи какво ги очаква в осеяната с магически места българска планина Родопи.

На трите ми съкровища

1.

Ужасена, Полин отвори очи. Лежеше потна и задъхана в леглото си, уж будна, а образите от кошмара още бяха пред очите ѝ. Ставаше прекалено реалистично и тя запали лампата. Стаята ѝ се озари с мека нежна светлина. Екстравагантните ѝ мебели хвърляха причудливи сенки по лимоненожълтите стени.

Полин стана от леглото и бавно се отправи към кухнята. Беше уверена, че като пийне малко студена газирана вода, ще се събуди окончателно, а това ще ѝ помогне да забрави съня и своята нарастваща паника. Реши твърдо още на сутринта да иде при Вики. Двете бяха приятелки от детските си години и знаеха всичко една за друга. Освен това Вики е и психиатър, така че може да помогне с тези сънища. Полин взе водата си от хладилника и постоя малко на прозореца. Нощен Париж е жив и прекрасен. Зачуди се дали всички тези хора, които в момента се веселят по улиците и заведенията утре ще могат да отидат на работа. Стори ѝ се прекалено клюкарско да разсъждава и да дава обяснение за живота на другите, и се отправи към спалнята. Отпусна се в леглото и затвори очи. Първо се появи отново онзи далечен и тих глас, който я зовеше:

— Полин...

Слънцето завари Полин будна, уморена и с тъмни кръгове около очите. Едва дочака да стане прилично време и към осем и половина набра номера на Вики. Тя вдигна телефона и от другия край прозвуча веселият и оптимистичен глас на психиатъра:

— Здравей, скъпа! Да не си измислила някое щуро забавление за двете красиви и необвързани, с перспективна работа жени?

Полин отвърна с тих и отчаян глас:

— Вики, ще дойдеш ли с мен в провинцията през уикенда?

Вики разбра, че става дума за нещо сериозно и тонът ѝ се промени:

— Разбира се. Може да разчиташ на мен!

Полин затвори телефона и вече напълно приготвена, се отправи към работата си. Работеше в института по археология и мечтаеше един ден да открие нещо, което никой не е очаквал да съществува. Работеше много, залавяше се с всякакви разкопки и с бумащина, само и само да стигне до голямо откритие.

Малкият и кокетен ситроен лесно и бързо се провря през натовареното движение и удобно се настани на едно място за паркиране, където не би могла да се събере кола с обикновени размери. Полин с бавна крачка се отправи към будката за вестници и разсеяно поздрави продавача. В този момент погледът ѝ прикова едно заглавие и тя остана като вкаменена. Купи вестника и вървейки към входа на сградата четеше, без да си дава сметка, че пречеше на минувачите и хората са принудени да я заобикалят. Очите ѝ бяха вперени в заглавието: „Група катерачи откриват лирата на Орфей“.

Вместо към своя кабинет, тя се отправи бързо към кабинета на директора. Почука леко и след като никой не ѝ отговори, отвори вратата. Кабинетът беше празен. Тя се обърна да излезе и в същия миг пристигна секретарката на директора:

— Здравей, Полин. Директорът те чака в твоя кабинет.

— Благодаря, Мари.

Полин се забърза към асансьорите. Преди да ги достигне прецени, че по-бързо ще се придвижи по стълбите и сви зад стъклената врата на коридора. Изкачването на стълбите до седмия етаж беше сутрешната ѝ гимнастика. Всяка сутрин на бегом изминаваше стълбите и беше доволна от себе си. Затова сега тренираното ѝ тяло се понесе с лекота към седмия етаж.

Директор Рожер седеше на стола ѝ и небрежно разгръщаше страниците на месечното списание за исторически туризъм. Полин отвори вратата и заедно с това каза високо:

— Искам да отида там!

— За това съм тук. Събира се международен екип от експерти. Искам ти да представиш нашия институт. Утре от Ню Йорк пристига Джордан Джоунс. Ще го посрещнеш и ще го забавляваш през следващите десет дни. Ще говорите и ще обсъждате всичко. Искам да е непрекъснато до теб. Всяка идея трябва да си споделяте двамата. Всяка новина, която имаш, той трябва да я знае. Ти си експертът, той е следователят. Предполага се, че това не е най-великата находка, а най-

великата измама. Нищо не трябва да криеш от него. Дори и най-незначителното съмнение или подозрение. Сигурно вече сама се досещаш, че може би нито Орфей е съществувал, нито божествената му лира. Това е митология и няма място в съвременната история.

— Да, така е, откриването на орфеевата лира е все едно да откриеш една от гръмотевиците на Зевс. Но ако все пак...

— Точно затова отиваш и ти. Ти ще си много нужна на екипа. Няма по-запознат от теб с тракийската и древногръцката митология. Само ти можеш да отсееш измислицата от истината.

— Колко души ще бъдем? — Полин нямаше търпение да разбере всичко.

— Ядрото ще е от седем души учени от различни страни. Ти си ръководител на екипа. Може да вземеш още около петдесет души, в зависимост от това какви са намеренията ти — дали ще вършите само лабораторна работа или ще разработите обекта на мястото, където е намерена. Имай предвид, че в България също може да наемеш специалисти и студенти за помощници.

— В България ли е открита? Не можах да прочета статията.

— Да. Отивате там! По-добре е да не четеш тази статия, защото ще се изненадаш колко много измислици може да напише човек, когато няма какво да каже. Само ще те подразни с непрофесионализма си.

Полин остави вестника, само за да угоди на шефа си и седна срещу него.

— Какво трябва да правя с този полицаи?

— Искам да споделяш с него всяка своя мисъл, дори и най-нелепата, всяко подозрение или съмнение, дори и да видиш леке върху дрехата на някой от екипа, ти трябва да му го кажеш, ако е свързано с лирата, трябва да му разкажеш и сънищата си дори. Знам, че имаш голям апартамент, дали ще може да отседне при теб, докато е в Париж?

— Невъзможно!

— Така институтът ще ти плаща наем за наетата стая, а и ще бъдете непрекъснато заедно. Трябва да споделяш с него всяка своя мисъл, колкото и глупава да ти се стори тя.

— Не мога да оставя в апартамента си някакъв непознат...

— Той няма да стои сам в жилището ти. Той ще ходи навсякъде с теб.

Директор Рожер се изправи и тръгна към вратата, докато потресената Полин едва успяваше да си поеме дъх от възмущение и яд. Тя присви очи и попита:

— Мен ли разследвате за нещо?

— Не, ти ще участваш в разследване. Между другото, официалният език на експедицията ще е английски.

Вратата се затвори зад гърба на директора. Полин пое дълбоко въздух и взе вестника. Прочете статията и разбра, че журналистът няма никаква информация, освен една новина от един ред. Всичко останало беше плод на необразованата му фантазия.

Тези събития малко бяха отклонили мислите ѝ от среднощните кошмари, но всяка секунда, когато оставаше сама, споменът за съня се връщаше. Днес е четвъртък. Денят ще мине бързо. Утре ще посрещне на летището мистър Джоунс и ще го настани при себе си. И този ден ще мине бързо. Напомни си на връщане от работа да мине през магазина и да зареди хладилника си с продукти. В събота щеше да замине за Дижон с Вики... и с мистър Джоунс.

2.

Полин не искаше да се повтаря още една безсънна нощ и предвидливо взе приспивателно. Вики ѝ ги беше дала само за случаите, когато не може да спи добре. От няколко месеца Полин все се оплакваше на Вики, че се буди нощем и се чувства уморена. В събота щеше да ѝ разкаже защо и от какво се буди нощем.

На сутринта тя изглеждаше свежа и красива. Насладата от взетия душ се превърна в усмивка. Редовната ѝ лека закуска само от плодове я ободри и тя с удоволствие изпи кафето си. Облече любимите си дънки и любимата си тениска. Не виждаше причина да слага официален костюм за посрещането на великия детектив. Тя реши, че той сигурно дори не е сресал оредяващата си коса и ще е облечен в размъкнат сив костюм, чието сако е деформирано от големия му корем, получен от бира и понички.

Пътят до летището беше доста и тя се наслади на любимата си музика по радиостанцията с ретро парчета. Уважаваше истинския рок, когато са се правели песни, които да станат хит не само за едно лято, а да останат завинаги.

Когато влезе в салона за пристигащи международни полети, тя с изненада откри, че самолетът от Ню Йорк е кацнал. Почуди се дали мистър Джоунс не е тръгнал към института с такси и това да ѝ донесе сърдит поглед от директора. Застана в средата на салона и вдигна пред себе си лист с името на детектива. Към нея се запъти невероятен мъж. Спортно облечен, с дънки и тениска, с чуплива светла коса и най-сините очи на света. Не толкова цветът на очите я порази, колкото лъчезарната усмивка, която правеше лицето му добродушно и сърдечно. Полин се огледа зад него, за да не пропусне детектива, но не искаше да откъсва очи от усмихнатия млад мъж. Сякаш идеалът ѝ за мъж се беше материализирал и сега щеше да я подмине.

Само че мъжът спря пред нея и се представи:

— Здравейте, аз съм Джордан Джоунс. Наричайте ме Джорди или просто Джей.

— Ами аз...

— Вие трябва да сте Полин Буже — още по-ослепително се усмихна той. — Имам ваша снимка. Ако не бяхте толкова красива, нямаше да се съглася да прелетя океана, за да се срещнем и да работим заедно.

— Благодаря. Приятелите ме наричат Поли, но много рядко. Казват ми просто Полин.

Тя протегна ръка и нежната ѝ длан удобно се настани в огромната му силна ръка.

Полин не се беше чувствала толкова неловко от първата си целувка като ученичка, когато бе толкова засрамена, че два дни не излезе от стаята си. Сега си мислеше, че отдалеч ѝ личи колко много е впечатлена от външността на този човек. Знаеше, че това е прекалено повърхностно и се ядосваше на себе си. Само че Джей бързо наруши мълчанието. Щом се качиха в колата и потеглиха, той се оказа запален по рока, колкото нея. Засипа я с любопитни факти от живота на певците или интересни събития около песента, която звучеше. Държеше се свободно и приятелски и Полин се укори, че е била резервирана и срамежлива като глупаво хлапе. Постепенно и тя се отпусна. Помисли си, че сигурно някоя прекрасна жена го чака у дома и те трябва да са само колеги и приятели. Това я успокои. Започна да се включва в забавата като припяваше и се смееше с глас на клюките около великите рокаджии.

Джей беше изключително организиран човек. Успя да се справи с багажа само за половин час и след като взе душ, покани Полин на вечеря.

— Нека да я отложим — отвърна тя. — Днес съм сготвила аз. И трябва да го опиташ, за да разбереш защо през останалите дни ще ядем на ресторант. Не ме бива в готвенето, но мога да включвам скарата и да слагам пържолите върху нея.

— Барбекютото е мъжка работа. Нека аз да се заема. Защо не отвориш бутилка?

— Бира или уиски? — опита се да отгатне Полин.

— Червено вино, моля. Това че съм американец и че съм полицай, не означава, че пия само бира.

Настъпилата конфузна пауза бързо бе запълнена от самия Джордан, който пусна музика и започна да обработва месото.

— Полин, ще ми трябва соев сос и бира, за да Мариновам пържолите. Имаш ли?

— Да, разбира се.

Полин подаде бутилките и тихо каза:

— Извинявай, ако съм те засегнала!

— О! — Джордан се усмихна широко, — аз не се обиждам толкова лесно. Ще трябва да опиташ пак.

Тя се усмихна и отиде за виното. Беше си купила този мезонет заради гледката към Париж. На последния етаж на една масивна стара кооперация, апартаментът имаше огромна тераса. Там беше направила място за скарата си, а над нея се издигаше комин, който приличаше на застанала на четири крака камина.

Полин сервира масата до скарата. Сипа вино и удобно се настани на плетения фотьойл. След малко при нея излезе и Джордан. Той остави купата с месото на поставката до прозореца и се настани в другия фотьойл. Слънцето залязваше срещу тях. Полин наруши тишината:

— Имам планове за уикенда. С една приятелка ще ходим при моите родители. Независимо дали искаш или не, ти трябва да дойдеш с нас.

— Знам това. Ще дойда.

Отново настъпи мълчание и този път той го прекъсна:

— Ти си голяма късметлийка да имаш този апартамент. Изгледът е великолепен. Обзавеждането е впечатляващо... Много ми хареса!

— Да, родителите ми имат добро състояние.

— О, да не са барон и баронеса, които живеят в замък?

— Не, в нещо подобно на замък. Не е класически замък с кули, а доста екстравагантна постройка. Представлява куб. През 13 век един благородник купил земята и започнал да си строи замък. Построил централната част и когато трябвало да се започнат кулите и страничните крила, жена му го напуснала. Избягала с някакъв мъж. Той вече нямал желание да довърши замъка и сградата си останала така. Неговите деца запазили всичко както си е било и предали на наследниците си също да запазят сградата такава.

— О, значи все пак си баронеса?

— Не, той е бил граф.

— Графиня? Графиня, която слуша рок?

— Престани! Никой отдавна не използва тези титли. Родителите ми са много мили и добри хора. Дори са скромни, а повярвай ми — има с какво да се похвалят.

— Добре, сега пък ти се обиди. Ще трябва да те науча какво е това „чувство за хумор“, защото в противен случай ще се наложи да се извиняваме един на друг по десет пъти на ден през следващия месец.

— Аз също имам чувство за хумор, но просто ти си непознат човек и не зная нито как мислиш, нито как се държиш. Затова искам всичко да е ясно.

— Апартаментът ти е много хубав, а и виното е чудесно.

— Ако наистина си ценител на виното, ще има какво да си говориш с баща ми. Той е собственик на една от най-добрите и известни изби във Франция. Негово е бургундското вино „Буже“.

— Не може да бъде! Пил съм такава в един приятел. Той е сенатор и всяка година си поръчва от това вино.

— Сенатор Дрейк е личен приятел на баща ми.

— Ето ти сега един много малък свят!

3.

Полин отново заспа с приспивателно. Не искаше да рискува родителите ѝ да я видят уморена и изтощена. Учуди се, че на сутринта Джордан изглеждаше недоспал, а и беше станал много рано. Бе сложил закуската на масата и вече пиеше кафе, когато Полин се появи. Тя си обясни външния му вид с часовата разлика.

Докато пиеха кафето си, пристигна Вики. Беше в толкова присъщото ѝ добро настроение и зареди всички с оптимизъм. Полин представи госта си:

— Вики, това е Джорди или Джей. Той е от Ню Йорк и не говори френски.

— Приятно ми е! — усмихнат поздрави Джордан. — Нямам търпение да разгледам замъка.

Скоро те вече пътуваха по шосето от Париж за Дижон. Полин извади дискмена си и го подаде на Джордан:

— Ето, пусни си музика, защото ние ще си поговорим за нашите си женски неща и ще говорим на френски. Слушай си музика, така няма да скучаеш. В страничния джоб на вратата има дискове. Избери си.

Джордан прие дискмена, постави в него диск, сложи слушалките и изключи звука. Разсеяно се загледа през прозореца, за да се запознае с френската природа. Полин вече беше спокойна и започна да разказва на Вики:

— Вече близо месец сънувам един и същи сън. Това е пълен кошмар. Чувам женски глас и виждам онази жена от портрета в дома на родителите ми. Тя ме вика по име и ми казва, че е в беда. Казва, че трябва да отида при третото око, да се кача на третата скала над него и да погледна към мястото на лирата. До това място имало лодка. Тя отчаяно моли да ѝ занеса тази лодка. Гласът стене и тя се мъчи в ужасни страдания. Отчаяна е и иска нещо от мен. Това се повтаря по един и същи начин. Никога нищо не е различно в този сън. Вече не мога да издържам. Кажи ми какво да правя!

— Поли, не бива да се претоварваш с работа. Трябва повече да излизаш и да се забавляваш. Твоята амбиция да откриеш нещо истински важно за науката те е обсебила. Не може непрекъснато да се работи и да се мисли за работа. Искаш ли утре вечер да излезем. Ще идем да хапнем, а после ще идем на клуб. Ти си красива жена, все някой ще се впечатли. Трябва ти отдушник. Трябва ти нещо различно от археологически находки и амбиция в кариерата. А, защо отиваме при вашите?

— Искам пак да разгледам портрета на Мадлен Буже — онази, която оставила мъжа и децата си, и избягала с англичанина. Някои от преданията за нея я определят като вещица или жрица на някакъв култ. Каквото и да е било, тя е кръстила децата си в католическата църква, а пък е следвала някаква друга религия. Легендите разказват, как на врата си носела някакъв странен медальон. Знам само, че от тогава до днес някакъв медальон се предава от поколение на поколение и представлява счупено наполовина слънце. Бил изработен от титаниева сплав, а за 13 век това е малко вероятно. Ще искам мама да ми покаже колието. Може то да е ключ към загадката на съня ми.

— Поли, в съня ти няма никаква загадка. Сънят разкрива само твоята отдаденост на работата ти.

— И е съвсем случайно, че с Джордан заминаваме за България, където се предполага, че е открита лирата на Орфей? И е съвсем случайно, че траките и древните гърци са почитали Слънцето? В този сън има всичко — и слънцето, и лирата. Само не знам какво иска от мен Мадлен.

— Мадлен е мъртва от векове. Тя не може да иска нищо от теб! Престани да изпадаш в такива състояния! Бягаш от реалността и търсиш спасение за всяка своя нервна криза в археологията. Разбери ме добре — никой не може да получи послание от отвъдното. Ако беше така, всеки кошмарен сън щеше да е врата към онзи свят! Такава врата няма!

— Не можеш да ме промениш. Такава съм!

— Не си такава. Сега ти просто бягаш от реалността в някакъв твой измислен свят и той пак е свързан с митология и археология. Престани да мечтаеш за велики открития и невероятни, неосъществими подвизи! Слез на земята! Мечтай за голямата любов. Не искаш ли някой съвършен мъж да ти предложи среща?

— Искам. Лошото е, че този съвършен мъж е с нас в колата, а аз вече два пъти се изложих пред него. Обидих го и от това аз се чувствам зле и неудобно.

Вики учудено повдигна вежди:

— И затова отново мислиш за несъществуващата лира и за сънищата, в които ти говори жена от 13 век?

— Не знам как да се държа. С всеки друг мъж се държа на положение и със самочувствие. С него направо оглупявам и се чувствам засрамена. Не знам нито къде да си сложа ръцете, нито накъде да погледна.

— Опитай се да го възприемеш като приятел. Само така ще може отново да се държиш нормално.

— Всъщност аз търсех помощ от теб за съня ми, а не за любовния ми живот.

— Свързано е.

— Да, при вас всичко опира до любовта.

Вики се ядоса:

— Не, свързано е с липсата на любов.

— Добре, обещавам да бъда нормална и приветлива към него, ако ти ми помогнеш с моя загадъчен сън.

Пътят продължи с много рок и добро настроение, в които накрая се включи и Джордан. Той свали дискмена, когато момичетата усилиха музиката в колата. Всяка разказваше весели случки от съвместното им детство. Спомняха си лудешките приключения и палавите бели всяко лято в стария замък. Джордан се опитваше да си представи това безгрижно и щастливо детство, прекарано сред широки ливади и огромни стаи. Сред прислуга и лукс. Точно затова се изненада, когато пристигнаха. Сградата представляваше каменен куб. Беше изумителна, внушителна и невероятна. Сякаш пренесена от далечното минало и кацнала в настоящето, но тук също си стоеше на мястото. Съвременните подобрения се ограничаваха само в отварянето на големи прозорци, електрификация и газификация. Парното и топлата вода са крайно необходими в каменния замък. Тъмносивите каменни стени не бяха мрачни, а някак тържествени и величествени. Никой не бе посмял да загрози с боя естествената красота на натуралните камъни. Къщата наистина беше огромна, но имаше само малък парк около нея. Всичко наоколо бяха огромни площи с лозя. Краят им не се

виждаше. Стройно подредени и перфектно оплевени, това беше една от най-поразителните гледки за него. В къщата наистина имаше много лукс, но всичко беше изискано и умерено, с много вкус и без излишество. Слугите бяха малко и всеки вършеше работата си като се забавляваше, говореше си с останалите и се смееше. Доста странни отношения за един замък.

Родителите на Полин бяха мили и много очарователни хора. Любезни и с отворени обятия приеха гостите си. Полин представи Джордан:

— Татко, това е Джордан, от САЩ, който е почитател на твоето вино, защото го е опитал при сенатор Дрейк.

Мишел Буже сърдечно се ръкува с госта си и го поведе към винарната.

— Мамо, скоро няма да имаш шанса да се запознаеш с нашия гост. Ела да поговорим!

Полин и Вики влязоха в къщата и последваха Ванеса Буже. Тя имаше благородна осанка и все още забележителна красота. Приликата им с Полин беше поразителна. Само че резките, припрени и енергични движения на Полин рязко контрастираха на уверената, спокойна и премерена походка на майката. Нетърпението и въодушевлението на младостта заставаха до разума и трезвата преценка на зрелостта.

Трите жени седнаха до масичката, на която вече беше сервирано кафе. Полин разказа на майка си всичко — и съня, и воплите, и стенанията, разказа ѝ за откритието и за скорошното си заминаване, за Джордан, за лирата, за колебанията и страховете си. Ванеса мълчеше и замислено си играеше с дръжката на чашата си.

— Мамо, къде е онзи счупен медальон?

— Надявах се още няколко поколения да остане затворен в касата. — Ванеса извърна глава. — Казват, че който го носи на себе си, го обладават тъмните сили и полудява. Също като онази Мадлен. Губи разсъдък си и погубва живота си. Не искам да го дам точно на теб. Страхувам се. Веднъж го занесох в църквата. Исках да го потопя в светената вода, за да го пречистя и да спре тази легенда. Само че на прага ми прилоша и аз се върнах обратно в колата. Не можах да вляза в църквата!

Вики се усмихна:

— Във вашето семейство всички ли вярвате в нелепи суеверия? Не мислех, че толкова образовани и умни хора ще се повлияят от една приказка, за която не се знае дали е била истина дори. Та онази Мадлен може просто да е откачила и да е избягала в гората. Може да се влюбила в коняря и да е избягала с него. Не е задължително да е била вещица или магьосница, или както казва Полин, велика жрица на забравен култ към Слънцето.

— Вики, ако не престанеш да ни осъждаш, ще си говорим само двете с мама, а теб ще изпратим с мъжете да дегустираш вината!

— Нямам нищо против, но предпочитам, като професионалист, да слушам вашите приказки.

Полин се усмихна:

— До преди малко ми се караше, че нямам личен живот и всичките ми мечти са свързани с работата.

Вики не отстъпи:

— Ако продължите още малко с тези фантасмагории, може да се окаже, че вие ще бъдете великият случай в моята кариера! Ще напиша книга за вас!

Ванеса Буже сериозно се обърна към Вики:

— Сигурна съм, че ще чуеш още безброй странни легенди и приказки от нас, но като пишеш, обещавай, че ще смениш имената поне!

Трите прихнаха в звънлив смях. Мадам Буже стана грациозно и поведе момичетата след себе си. Отправиха се към библиотеката. Вики знаеше много добре какво ще правят там. Изгаряше от нетърпение и сега повече от всякога се чувстваше психиатър, който гребе с пълни шепи от изворите на истинския живот.

Ванеса Буже отвори врата на библиотеката и запали лампите. Приблужи се до бюрото и натисна скрития механизъм. Стената зад стола се помести и откри вход към малко помещение, в което имаше стол, масичка с чаша и пепелник, и един портрет. Ванеса театрално посочи с ръка:

— Това е олтарът на неумиращата истинска любов. Когато Мадлен Буже избягала, графът направил тази стая само за себе си. Затварял се сам и с часове пиел вино, пушел и съзерцавал любимата жена. За седем века не се е наложило нито веднъж да се реставрира портрета, защото стаята е затворена и няма влага или слънце.

Вики ахна:

— Много си приличате!

— Да, всички жени, потомки на Мадлен имат някаква прилика с нея. Най-вече в очите...

— Господи! — Полин гледаше вцепенена. — Толкова пъти съм гледала портрета ѝ, но не ми е правило впечатления колко зелени са очите ѝ!

— Твоите също са зелени и много красиви! — Вики разглеждаше портрета като произведение на изкуството, но след това се вгледа в очите. — Много са живи. Настръхвам! С вашите приказки ще ме подлудите!

Ванеса Буже се намеси:

— Била е известна с красивите си очи. Легендите разказват, че всичките ѝ бижута са били с големи смарагди. Тези качествени изумруди били със същия наситен зелен цвят като очите ѝ. Когато тя напуснала замъка, носела огърлица със седем смарагда. Хората казвали, че където открият седемте изумруда, там ще открият и гроба ѝ.

Вики се намръщи:

— Започна да става злоещо. Не обичам да се говори за смърт и гробища. Аз обичам живота и се радвам на всеки миг от него.

— Тази лудетина никога няма да улегне, а винаги ще си остане с детска душа, колкото и велик психиатър да е! — Ванеса прегърна Вики и я отведе в библиотеката. — Това са само легенди и приказки.

— Тогава защо не си потопила медальона в светената вода?

— Не знам. Това ти ще го обясниш, като не искаш ние да обясняваме със свръхестествените сили на древното Слънце.

Вики въздъхна:

— Значи сега дойде ред и на медальона. Вие двете няма ли да престанете с тези самовнушения? И после аз ще се тревожа, че Полин не може да спи и я викат някакви стенещи гласове! Ако продължава така, няма да може да спи без лекарства. Това не бива да се допуска! Ти си ѝ майка. Не бива да насърчаваш нейните фантазии, защото ѝ вредят.

Полин се намеси рязко:

— Аз все пак съм тук! Сама ще реша кое ми вреди. Не съм дете. Мамо, покажи ми медальона! Вики, ако искаш ела, но ще трябва да

спреш с поученията и да престанеш да се грижиш за психическото ми здраве.

Полин излезе от стаята, а двете жени я последваха. Мадам Буже затвори вратата на тайната стая и се отправи към вградения в стената сейф. Извади ключ от джоба на панталона си и го постави в ключалката. Отвори вратата и след това набра кода на втората врата. След светването на зелената лампа, тя отвори и нея. От намиращите се вътре подредени стриктно една до друга кутии и папки, тя избра една малка кутийка, облицована в зелено кадифе. Ванеса отвори кутийката и подаде колието на Полин. Трите жени бяха затаили дъх. Полин не беше виждала толкова красиво колие. Изработено от титаниева сплав, то представляваше слънце със златни, извити като огнени езици четири лъча. В основата на всеки лъч имаше прекрасен смарагд. Слънцето беше неравно счупено през половината. Когато Полин се вгледа по-подробно установи, че то не е счупено, а старателно е разрязано от бижутер. Дали това беше половината на цялото слънце, или просто това бе цялото бижу? В този миг се обади Вики:

— Ванеса, легендата разказва ли случайно дали има второ бижу с другата половина на слънцето? Искам да имам такова!

Ванеса се усмихна:

— Има втора половина! Тя е принадлежала на жреца на Луната. Само че неговата половина има три лъча и те са също с изумруди.

Ванеса прегърна дъщеря си:

— Вземи колието. Носи го, ако искаш. Няма полза от едно бижу, ако не те краси и не ти доставя удоволствие.

Полин веднага сложи медальона и се огледа в огромното огледало в коридора:

— Наистина е много красиво. Вики, успокой се, не се задуших, значи не съм жрица или вещица! Дори огладнях и се чувствам прекрасно!

Мадам Буже заключи сейфа:

— Да извикаме мъжете за вечеря, докато не са опитали от всички бутилки вино!

Вечерята премина чудесно. Всички бяха весели и щастливи, и явно всички се харесваха един друг. Виното беше отлично, сирената бяха задължителни. Финалът с коняк, кафе и пури беше логичен завършек. Джордан се чувстваше като сред свое семейство и нямаше

следа от неудобство или стеснение. Полин го наблюдаваше тайно и го харесваше все повече. Физическото привличане от пръв поглед започна да се задълбочава и тя се чувстваше щастлива.

4.

Слънцето огря спалнята на Полин. Тя се усмихна сънливо и се обърна на другата страна. Не искаше да става все още. В Париж апартаментът ѝ беше голям и хубав, беше на последен етаж и затова и там слънцето грееше от рано сутринта, и там леглото ѝ беше голямо, но все пак, не беше толкова голямо и слънцето не изгрываше с песните на птиците. Гледката от апартамента ѝ в квартала Монмартър беше зашеметяваща. Можеше да види Сакре Кьор, можеше да види уличката с любимото си кафене „Ше Марк“, можеше да види красивия парк.

А тук като излезе на балкона на стаята си можеше да види безкрайните лозя, красивата малка горичка, прелитащи птици, пъстри пеперуди. Всяко нещо е красиво само по себе си, но точно сега тя предпочиташе романтичната идилия на Бургундските поля.

„Май наистина се влюбвам“ — помисли си тя и отново заспа спокойно.

Събуди се малко преди обяд. Доволна и щастлива, тя погали слънцето, което лежеше на гърдите ѝ. Медальонът я беше спасил от кошмарите ѝ и тя му беше благодарна.

Взе душ, облече се и весело заподскача по стъпалата надолу към трапезарията и салона. Там десетина души вършеха работата си. Всеки говореше весело и приятелски с другите, но и стриктно изпълняваше задълженията си. Ванеса беше във вихъра на човешкия водовъртеж и помагаше ту на един, ту на друг. В един момент тя видя Полин и усмихната се отправи към нея.

— Когато идваш тук, имам чувството, че в Париж въобще не спиш. Всеки казва, че в провинцията се напива за по-кратко време, а ти спиш чак до обяд!

— Тук си позволявам да помързелувам, мамо! Къде е Вики?

— Сутринта стана рано, закуси и заедно с Джордан излязоха на разходка из полето. Той искаше да говори нещо с нея. Вече три часа ги няма.

Горчива стрела бодна сърцето на Полин. Може ли Вики да ѝ го отнеме? Може би той бе избрал трезвомислещата и хладнокръвна Вики пред емоционалната и експанзивна Полин. Пое дълбоко въздух и се взе в ръце. Голяма работа! Значи той не е бил Истинският.

Полин се зае да помага в кухнята, за да се разсее от тези мисли. Ще стане, каквото има да става! Колкото и да го мисли, както и да го преценява, тя не бива да се намесва, за да не се излага.

Полин видя през прозореца Джордан и Вики да се прибират през парка. Нещо не бе наред, не изглеждаха като хора, които са били на разходка. Ходеха с наведени глави, замислени, сериозни. Когато влязоха в къщата, Джордан се отправи към библиотеката, за да се види с Мишел Буже и да си поговорят преди обяда. Вики отиде на верандата и седна на плетен стол. Ванеса се появи малко след това с поднос, на който имаше изстудено леко бяло вино и плато с букет от сирена. Вики ѝ каза нещо и мадам Буже извика с ръка при себе си Полин. Тя бързо се присъедини. Направи ѝ впечатление, че приятелката ѝ изглежда угрижена и сякаш много уморена. Взеха чашите си и отпиха. Вики започна тихо:

— Не искам да ви плаша, но аз самата съм много уплашена. Тези неща вече не са ми интересни и не са никак забавни. Цяла сутрин говорих с Джордан. Разказа ми сънищата си, един сън, повтарящ се. Далечен негов праядо. Вика го от отвъдното с тайнствен и стенец глас. Дал му е същите указания каквито ти си получила в своя сън — да следва лирата, за третото око и третата скала. Когато Джордан направил проучвания за прадедите си, намерил далечни корени с Франция. Негов предшественик е бил жрец на култа към Луната и избягал с някаква графиня. На всички казал, че е бил призован! Дирите му се губят и жена му повече не получила вест от него. Казвал се Жан. Знаете ли, какво е най-ужасното? Втората половина от медальона, сребърната част е у Джордан. Точно заради това и заради сънищата си, той е поискал да изпратят него на проучването. Сънищата му започнали по същото време, както са при теб.

Вики се обърна към Полин:

— Скъпа, той знае отлично френски. Чул е разговора ни в колата. Това много го е стреснало, защото ти няма откъде да знаеш точно какво сънува той.

Ванеса погледна Полин:

— Не отивай! Никъде не отивай! Ще претопим този медальон. Чудя се на себе си защо го запазих. Беше интересно да имам някаква реликва от толкова далечно минало. Няма да го продадем, а просто ще го унищожим.

— Мамо, сега колието е мое. Заминавам за България и ще го нося!

На масата за обяд логично всички говореха само за Слънцето и Луната, защото вече нямаше тайни от никого. Шокиращите факти не оставяха на спокойствие умовете им. Всеки търсеше някакво обяснение, някаква връзка и някаква логика. Неусетно се пренесоха в библиотеката и заразливяха старите хроники. Предложиха се стотици варианти, но нито един не изглеждаше достоверен. Всичко просто беше една фантасмагория и практичните умове на 21 век не можеха да се примирят с това.

Мишел Буже ставаше все по-мълчалив и все по-замислен с напредване на времето. Колкото повече разсъждаваха, толкова по-угрижен бе той. В един момент тихо попита:

— Джордан, откъде е бил твоят предшественик? Онзи Жан, жрецът...

— От Булон сюр мер.

— Мислиш ли, че това може просто да е красива любовна история и двамата да са избягали в Англия?

— Но защо тогава са оставили медальоните си? Те са много скъпи и биха могли да живеят с парите от продажбата им поне няколко години!

Мишел се замисли:

— Нашата графиня Мадлен е била с колие с огромни седем смарагда. То би им осигурило охолен живот.

Вики се намеси:

— Жреци на древен култ не биха се осмелили да демонстрират своите занимания. Според мен те са се криели.

Ванеса продължи да разсъждава:

— Ако са били просто любовници, също са щели да крият „заниманията“ си. Щом не са взели символите си на жреци и са оставили в домовете си най-ценната реликва за тях, значи не са отишли по техни си окултни дела, а просто са избягали прелюбодейци.

Полин добави:

— Тогава какви са тези повтарящи се еднакви сънища! Защо ни викат?

Джордан показва отличния си френски:

— Полин, може ли да ми дадеш медальона си?

Полин го свали и внимателно го пусна в ръката му. Той извади от джоба своя и се опита да ги наложи един към друг, за да види дали пасват двете половини.

— Можете да се успокоите. Не съвпадат!

Всички замълчаха. След миг се чу щастливата въздишка на мадам Буже:

— Слава на Бога! Предлагам да се поразходим навън преди вечеря и да оставим Вики да обяснява сънищата. Тя поне е специалист.

Ванеса закачливо намигна на Вики, хвана я под ръка и тихо ѝ каза:

— Щом сънуват еднакви сънища, може пък да са напълно подходящи един за друг. А може и той да не е сънувал, може би просто много иска да се сближи с Полин. Кажете ми, че може и да е така!

— Склонна съм да приема това обяснение като единствено вярното и напълно достоверното. Само не им го казвай в очите, че ще развалиш магията. Единствената магия тук е, че тези двамата са се влюбили много, но никой от тях не смее да си го признае.

Господин Буже също напусна библиотеката и те останаха сами. Полин не се стърпя:

— Наистина ли си сънувал тази сънища?

— Да. Ти как се справи? Аз не мога да се наспя и се уморявам много.

— Спях единствено с хапчетата от Вики. Ще ти споделя нещо. Снощи сложих медальона и спях с него — нямаше никакви сънища. Ти опитвал ли си се да го сложиш?

— Не обичам мъже, накичени с бижута.

— Сложи го под ризата си. Така няма да се вижда, опитай!

— Добре — примири се Джордан. — Ще пробвам. Боже, наистина съм гладен... и жаден. Виното ви е неповторимо!

5.

На другата сутрин Полин и Джордан се срещнаха в трапезарията. Тя беше нетърпелива:

— Джорди, как е прапрапрадядо ти?

Джордан се усмихна щастливо:

— Или е бил много зает да ми говори, или медальонът наистина действа. Благодарен съм за върнатия съм и спокойствие.

След закуската и любезното сбогуване, тримата се качиха в колата и се отправиха към Париж, за да се залови всеки със задълженията си. Джордан трябваше да се свърже с властите в България и да осигури охрана на експедицията, да говори и убеди няколко свои познати следователи от София да му съдействат, ако има нужда. Полин трябваше да се свърже с Историческия музей в София и да поиска достъп до лирата и разрешение за изнасяне от музея. Трябваше да се обади и в Историческия факултет на Софийския университет, за да наеме специалисти. Да се свърже с приятелката си, професор Попова и да я помоли да организира подбора на специалисти и студенти за разкопките. Заедно двамата трябваше вечерта да посрещнат пристигащите от Германия, от Холандия, от Швейцария, от Испания, от Италия, от Англия учени. Денят щеше да е дълъг и за Вики, защото още от миналата седмица имаше много уговорени срещи.

Затова още щом пристигнаха, всеки се зае със задълженията си. Натовареният ден мина бързо и неусетно нощен Париж заблестя пленително. Полин и Джордан току-що бяха настанили и последния пристигнал в хотела и се качиха в колата. Джордан помоли:

— Покажи ми нощен Париж! Поне него да видя, като не може да ме разходиш из дневен Париж.

Полин се усмихна и даде мигач:

— Париж е красив винаги. Ще ти покажа това, което може да видиш нощем, а утре ще си оставим следобеда за малка обиколка с колата. Когато се върнем от България, обещавам, ще те разведа

навсякъде. Само за Лувъра ще ти трябват няколко дни, ако не искаш да го разгледаш на бегом. Утре ще те заведе на любимите си места, а сега ще те заведе в любимия ми ресторант!

— Там нали не се събират само графини?

— Не, това си е обикновен квартален ресторант, готвят много вкусно и е точно до моето жилище.

— А виното?

— Обикновено.

Джордан кимна одобрително. Чувстваше се сковано и неловко сред титулувани хора и то потомствени благородници. Родителите ѝ наистина бяха прекрасни хора, но той не беше на мястото си след толкова лукс и шик. Вкусът му беше далеч по-семпъл, може би защото с това бе свикнал. След последните два дни той се радваше на всяко обикновено нещо. Но колко ли обикновени неща може да срещне човек в Париж! Всяка уличка е свързана с някакво паметно събитие, всяка сграда има своята тайнствена или скандална история. Нямаше нито едно обикновено нещо — явно с този лукс трябва да се живее, за да свикнеш с него. Трябва да го обичаш и цениш, а не да изпитваш страхопочитание. Джордан замислено добави:

— Когато се върнем от България, аз ще трябва веднага да замина за Щатите. С приключването на експедицията, приключва и моята командировка.

— Това ще го уреди директор Рожер. Ще вземеш отпуск и ще ми гостуващ като приятел, а не като колега.

— Дано останем приятели след всички тези мистерии, които се случват около нас.

Полин обяви с патетично приповдигнат глас:

— Няма начин, ние сме свързани. Носим Слънцето и Луната! Ние сме новите жреци!

Двамата се разсмяха, а тя каза:

— Не бива да допускаме тези събития да ни влияят на психиката. Трябва да се държим като странични наблюдатели, за да оцелеем.

Тя спря колата на паркинга зад кооперацията и двамата се отправиха към ресторанта. Настроението им беше чудесно и се разбираха сякаш се познават от много години. Вечерята беше с обикновена салата, обикновена пържола, обикновени пържени картофи, обикновено вино. И понеже всичко беше обикновено, но

френско, всичко беше по-хубаво от обикновено. Когато си тръгнаха, на излизане от ресторанта, той някак си съвсем естествено я прегърна. Полин се стресна от този жест на близост и той веднага махна ръката си. Джордан, ядосан на себе си, си обеща повече да не предприема нищо. Полин, ядосана на себе си, си обеща повече да не се държи като глупачка. Колкото и обещания да бяха дадени в този момент, мигът си отиде и настъпи неловко мълчание. Хладно пожелание за лека нощ завърши тази вечер.

6.

На сутринта всички участници в експедицията се събраха в кабинета на Полин в археологическия музей. Трябваше да се представят официално, макар че вече всички се познаваха от предишната вечер.

— Аз съм Ева Грюнер, химик, от музея в Берлин, Германия! — каза ослепителната блондинка, за която не можеше да се прецени преди колко време е прехвърлила 30-те години. Тя беше от онзи тип вечно красиви и млади жени, които могат да бъдат на 33 години, но и със същия успех можеха да бъдат и 39 години. Тя впечатляваше и с невероятно дълги крака. — Всички сте запознати с трудовете ми и с това, че съм пълен скептик. Смятам да докажа, че такава лира не съществува и това откритие е просто гонене на евтина сензация, защото някой се опитва да спечели слава.

— Аз съм Кейси Макс от университета в Амстердам, Холандия — обади се миролюбив и кротък мъж на около 35 години. Слаб и тъмнокос, той изглеждаше непрекъснато вгълбен и замислен, като че ли живееше в свой собствен свят. — Историк съм. От всичко най-много мразя скандалите и заядливите зли хора. Мисля, че всеки може да се разбере с другия като говори спокойно.

— Аз съм Валери Дюпон — археолог, от Берн, Швейцария. — Симпатичната млада жена имаше вид на саможива и сякаш хората я плашеха. Кестенявата ѝ коса беше стриктно и стегнато вързана на опашка, може би от страх, че ако я разпусне, някой ще я хареса и заговори. — Аз никога не си правя прибързани изводи. Трябва да видя всичко сама, да преценя и чак тогава да дам оценката си. Никога не изказвам мнение предварително.

— Да, явно вече имаме обособени два лагера! На вярващите и на невярващите. Аз също не вярвам в тези измислици за вълшебна лира. Казвам се Нико Гомес и съм физик от Барселона. — Тъмните умни очи на четиридесетинагодишния испанец правеха лицето му одухотворено и излъчваше някакво особено обаяние. Външният му вид на красавец и

женкар, остро контрастираше със сдържаното му поведение. — Като се вземе предвид, предположението за материализиране на една очевидна измислица, аз също съм склонен да си призная, че вече имам създадено скептично настроение.

— Аз съм Марио Тирози, преподавам митология и съм от Милано — обади се млад мъж с черна чуплива коса и искрящи сини очи. — Да си призная — аз съм мечтател. Искан ми се всички приказки да са истина. Работя всеотдайно, но не влагам сърцето си в работата, защото жена ми го отнесе с нея, когато ме напусна.

— Аз съм въпросната жена! — обади се красивата брюнетка, която досега мълчеше. Фините ѝ черти правеха впечатление на всички, защото освен че е красива, отдалеч си личеше, че притежава и огромен интелект. Черните ѝ, живи и любопитни очи неспирно наблюдаваха и изучаваха с подробности всеки човек наоколо. Не пропускаха нито една реплика или жест. — Казвам се Хелън Макрайън и не нося фамилията на съпруга си, защото имах вече изградена репутация и много научни трудове, преди да се оженим. Наложих се да избира между Марио и археологическата кариера в Оксфорд, защото той отказа да заеме предлаганото му място в същия университет и искаше да си остане в Милано. Това е последното ми изказване във връзка с нашия брак. Надявам се, че всички любопитни са удовлетворени и повече няма да има въпроси.

— Аз съм Полин Буже. Археолог съм. Формално аз ще ръководя експедицията. Тук сте събрани най-великите имена и аз съм определена за ръководител, само защото директорът на музея в Париж успя да намери подходящия филантроп, който да финансира нашата малка разходка до България.

— Аз съм Джордан Джоунс, следовател от Ню Йорк. Ще ви помагам.

— За какво са ни го залепили тоя? — Без никакво притеснение Ева се обърна към Полин. Говореше нахално и с пренебрежение.

Полин запази самообладание:

— Присъствието му ще ни осигури подкрепата на полицията в България, ще имаме и непрекъсната охрана на обекта, докато работим, а и това е единственото условие на нашия спонсор.

— Никой не може да ме убеди, че не си от ЦРУ и по-добре не говори повече, за да не се оплиташ в повече лъжи! — високомерно

сподели Нико и уж говореше на всички, но дългият му поглед се спря на Джордан.

— Да, явно няма да е приятна работата ни през следващия месец.
— Джордан въздъхна тежко, стана от стола си и отиде да погледа през прозореца.

Полин продължи да говори, все едно нищо не се е случило:

— Пред всеки от вас има папка със задачите и плановете ни. Дните ви, тук в Париж, са ангажирани изцяло. Имате съвсем малко свободно време, защото цялата подготвителна работа трябва да се свърши за една седмица. Точно след седем дни отлитаме за България. Там вече плановете няма да има. Кацаме и се захващаме за работа. Аз съм ангажирала голям екип от преподаватели и студенти от Софийския университет, които ще дойдат с нас на разкопките. Всъщност ние трябва да обобщаваме нещата и да имаме общ поглед върху всичко. Каквото и да откриете, вие сте длъжни да го споделите с останалите от нашия екип. Само осем души сме и ще се надявам да си имаме пълно доверие. Всяко камъче може да е важно. Всеки има различни и много задълбочени познания. Всеки може да даде обяснение на нещо, което за другите е маловажно и безинтересно, и то да се превърне във важно откритие. Колкото и различни да са схващанията, вярванията ви и възгледите, трябва да споделите с всеки и най-малката дреболия, изпречила се пред вас. За целта ще има дневник, в който всеки е длъжен по два пъти на ден да отразява резултатите от работата на групата ни. Ще се записва дори и ако сте намерили на земята монета от 1990 година. Фактите ще се анализират от всички нас в края на всеки ден. Трябва да се знае цялата информация, за да може да има общ поглед върху разкопките.

Ева се обърна към Нико:

— Започвам да се чудя кой всъщност е от ЦРУ и дали това не е военна мисия!

Нико закачливо ѝ намигна и отправи питащ поглед към Полин. Тя поясни:

— Влагам в тази задача цялото си сърце и искрено се надявам да открием нещо наистина важно. Просто искам всичко да мине както трябва. Надявам се всеки да изразява открито мнението си и вярвам, че никой няма да се обижда или се кара заради една идея. Всеки има

право на собствено мнение и ще съм ви задължена, ако мислите на глас през цялото време.

Валери тихо се обади:

— Аз съм съгласна на такива отношения в работата. Това наистина ще е най-ползотворно.

Кейси се съгласи с кимване. Марио и Хелън също подкрепиха плана. Нико почука с молива си по масата и поглеждайки на една страна попита:

— За кого ще е славата? Кой ще е авторът на откритието?

Полин не издържа и поде заядливия му тон:

— Нали всичко е небивалица? Имаш ли претенции към авторството на една фантазмагория?

— О, да! Засега, когато нищо не се знае, имам претенции. Когато всичко излезе една опашата лъжа, ще се оттегля скромно. Но дотогава, искам да участвам и приемам напълно такъв начин на организиране на експедицията.

— Благодаря! — Полин го дари с широка и мила приятелска усмивка.

Усещаше големите различия във вижданията на изтъкнатите учени и ясно си даваше сметка, че тя трябва да е буфер между тях, да служи за свързващо звено и уталожва негативните им страсти. Всеки от тях имаше вече изградена своя теория по въпроса и тя трябваше да ги обедини. Наистина щеше да ѝ е много трудно. За миг само я осени идея и тя побърза да поговори с директор Рожер.

Той я прие дружелюбно, както винаги и много търпеливо изслуша нейните наблюдения върху членовете на експедицията. Накрая Полин завърши:

— Искане ми се повече да се занимавам с изследователска работа, а не с помиряване на капризни гении. Уталожването на страстите им и заяждането по време на спорове ще ме натовари, а и не съм подготвена за такива отношения. Моята най-близка приятелка е психиатър. Дали разполагаме със средства да я вземем на експедицията? Напрежението между членовете на групата е доста голямо и ще ни е нужен професионалист.

— Тя дали ще се откъсне от практиката си за толкова дълго време и ще може ли да отложи часовете с пациентите си?

— Не зная. Тази идея ми хрумна сега, когато слушах как се заяждат един с друг. Някои просто търсят повод, за да обидят някого и да му се подиграват. Не съм говорила с нея. Говоря първо с вас. Не бих взела такова решение на своя глава.

— Добре, говори с нея. Дано се съгласи. Наистина, при това напрежение в групата ще имате нужда от специалист.

Полин благодари и щастливо усмихната излезе от кабинета на директора. Сега обаче, ѝ предстоеше по-трудната част от задачата — да убеди Вики да замине с тях. Затвори се в кабинета си и набра номера ѝ. Помоли секретарката ѝ да ѝ предаде спешно да телефонира, след като приключи с пациента си в момента. Затвори телефона и заразливства купищата справочници, събрани на бюрото ѝ. Имаше брошури за Историческия музей в София, за Софийския Университет, за природните забележителности на България, за многото археологически находки, намерени почти във всеки край на тази малка страна. Явно там бяха се развивали много и различни култури и всяка епоха беше оставила белези за съществуването си. Интересно, колко ли назад във времето може да я върнат тези находки? Възможно ли беше в тези земи да са скрити данни дори за митологични времена? Дали наистина във всяка легенда има скрита частица истина, колкото и фантастична да е тази легенда?

Заниманията ѝ бяха прекъснати от телефона. Притеснена, Вики дори не поздрави:

— Добре ли си?

— Да, но имам едно предложение за теб. Моля те, не ми отказвай веднага, а първо помисли — предлагам ти огромен материал за мечтаната ти книга. Ела с нас на разкопките в България.

— Невъзможно! Практиката ми!

— Не може ли да си просто в отпуск и друг да поеме пациентите ти?

— Не бих рискувала практиката си за едно приключение.

— Ти ще бъдеш член на експедицията. Това ще бъде отразено във всички официални документи и академичните среди ще посрещнат книгата ти по съвсем различен начин, ако проучванията ти са направени в естествена среда, а не сред стерилните стени на изолирания ти кабинет.

— Каква е истинската причина?

— Трябва ми умиротворител за коренно противоположни характери. Трябва ми слънчевия ти характер и оптимистичната ти усмивка.

— Кога трябва да тръгнем?

— Да тръгнем? Съгласна ли си?

— Трябват ми два, най-много три дни, за да уредя отлагане на ангажиментите си и да прехвърля пациентите си към колеги за един месец. Познаваш ли някой хубав българин?

— Все ще намерим нещо. Ти се пригответи!

Полин затвори телефона усмихната. Вече беше по-спокойна за бъдещето на експедицията и не изпадаше в паника пред назряващите непрекъснати дразги. Вики щеше да оправи всички проблеми и така щяха да работят спокойно. Като си помислеше, май Вики щеше да има най-много работа от всички.

7.

Седмицата отмина в трескава подготовка. Между многото работа, все пак на групата учени им оставаше време и за развлечения. Изумително беше с каква лекота Вики се вписа сред всички тези различни хора. Изумително беше как всеки я прие безрезервно и след няколко минути разговор, тя вече беше близък приятел дори със скептичния Нико. Ева просто нямаше за какво да се захване и след няколко неуспешни опита да я дистанцира, сама покани Вики на кафе.

Като наблюдаваше развитието на отношенията в групата, Полин вече се успокои. Тревожеше се, че цялата експедиция ще премине в препирни и караници, но приятелката ѝ извърши чудо, като направи от осем съвсем различни учени с противоположни мнения и трудни характери, една приятелска група от смеещи се и вярващи си хора. За сега...

Дните ѝ бяха изцяло ангажирани и динамични, но вечерите, когато оставаха сами с Джордан, тя се отпускате напълно и се наслаждаваше на присъствието му. Той имаше познания в различни области, имаше огромен запас от куриозни разследвания, от невероятни случаи. Беше сладкодумен и забавен. Времето минаваше неусетно, а тя се смееше на глас и искрено се забавляваше. Даваше си сметка, че това хубаво настроение може да се дължи на неговата близост, или може би на нейните симпатии към него, или може би, че им предстоеше такова пътуване. В един момент ѝ мина през ума, че силното привличане, което усеща, може да е резултат от силата, с която се привличат двете половини на медальона. После го отхвърли като невъзможно, защото половините не пасваха и защото тя се влюби в него още преди да вземе своята половина от накита. Трябваше да престане да търси обяснение за всичко и да приеме, че просто е щастлива.

Подготовката на експедицията вървеше с пълна сила, когато само два дни преди отпътуването, директор Рожер събра всички в заседателната зала. Пред всеки беше поставена папка.

— Във вашите папки е копие на писмото, което получих вчера вечерта по имейл. — Директорът беше много сериозен. — Прочетете го внимателно и тогава ще го обсъдим.

Учените се вгълбиха в писмото. Постепенно на лицата им един след друг се изписа усмивка, а скоро настъпи и моментът, в който Марио огласи залата със звънкия си и заразителен смях. Той се смееше от все сърце и така заразително, че всички започнаха след него. Само директорът стоеше безучастен и много сериозно наблюдаваше случващото се. Полин беше усмихната и неразбиращо гледаше ту към писмото, ту към директора. В ъгъла стоеше още един човек, на когото не му беше никак смешно — Джордан. Чак когато всички се поуспокоиха, той се обади:

— Това може да се превърне в доста голям проблем!

— Проблем? — стеснителният Кейси не можа да сдържи язвителната си забележка. — Ти не разбираш нищо от тези неща и едва ли е уместно да се изказваш...

Директор Рожер тръгна да се разхожда из залата:

— Това писмо е предупреждение. Трябва да знаете, че там сигурно ще срещнете проблеми от страна на последователите на тази секта, или каквото и да е там това чудо. Вестта за откриването на лирата е оповестена в пресата и всякакви фанатици от цял свят ще се отправят към това „свещено“ място.

— „Свещено“ е меко казано! — възмути се Полин. — Та той говори за „четирите прокълнати места на Земята“. Никога не бях чувала за подобна глупост!

— Полин, това е само уведомяване, че там сигурно ще има служители на различни култове, които може да са фанатично настроени. Заедно с вас, там ще се съберат какви ли не хора! Ще се опитват да ви пречат и да открият някакви реликви преди вас.

— Възможно ли е вече да има хора там? — Джордан продължаваше да бъде сериозен.

Директор Рожер го успокои:

— Имам уверението, че районът се охранява, но все пак те разполагат с доста ограничени средства.

Нико гледаше и слушаше с ирония този разговор, затова не издържа повече и се включи:

— Чакайте да видя дали съм разбрал правилно — на Земята съществуват „четири прокълнати зони“, които имат свръхмощни геомагнитни полета. Толкова силни, че там може да се съживяват мъртвите?

— Да, наречени са „митическите зони за съживяване на мъртвите“. — Директорът започна да се ядосва. — Имаме информация за подобна дейност в мексиканските джунгли и в Тибет, но всичко е много потайно. Открито се правят тези съживявания само на Острова на мъртвите в Коралово море, до Нова Зеландия. Там всякакъв вид опити се правят с рекламна цел и всичко се оповестява. Има много желаещи да умрат доброволно и после да бъдат съживени. Не бяхме чували за подобни ритуали в България. Според сведенията, които събрах, там не са извършвани никакви вещерства и магически заклинания. След като няма нито един такъв случай, чудя се защо това място в Родопите е влязло в регистъра им. Писмото е предупреждение от член на една от многобройните секти, които се занимават с връзки с отвъдното.

Валери вече не се усмихваше, а прояви раздразнение:

— И какво — докато ние работим, около нас ще обикалят шамани с дълги бели роби и ще съживяват мъртвите?

— Може да има шамани, които пеят тихо в унес, но със сигурност ще има и други, които ще се опитат да ви отнемат всеки открит предмет, защото за тях те са пълни с огромна и вездесъща сила.

— Силата да се превръщат в скъпи вещи за колекционерите... — не се стърпя Джордан.

— Ти пък навсякъде виждаш престъпници! — сякаш на себе си отбеляза Марио.

— Мислите, че ще има и шамани воини! — хапливият тон на Ева накара Нико да я погледне с възхищение. Тази жена го изненадваше всеки ден.

Директорът продължаваше да приема всичко сериозно:

— Със сигурност ще има доста агресивно настроени хора, които твърдо ще са убедени, че вие им пречите и само осквернявате техните светини.

— Много свято занимание — да се съживяват мъртвите. — Полин изглежда започваше да се плаши.

Нейната реакция предизвика бурен смях от страна на Нико и Ева. Останалите реагираха с усмивки. Директор Рожер прекъсна обсъждането:

— Събрах ви тук, само да ви съобщя за това писмо. Аз имам много работа и смятам да ви оставя. Извинете ме, довиждане!

Всички станаха и напуснаха залата. Без да се уговарят тръгнаха заедно към близкия ресторант, настанаха се заедно на една маса и разговорът им продължи, сякаш никога не беше спирал. Всеки бе обсебен от мисълта за възможните пречки и неприятности, които можеха да създадат служителите на нечий култ, а и всеки знаеше, че много от тези секти са агресивни и нетърпими към останалия свят.

Полин за миг огледа групата. Говореха спокойно, но ентузиазизирано, всеки имаше своите предложения и зачиташе мнението на останалите. Изслушваха се и всяко предложение имаше място в общата схема за действие и работа. „Да — помисли доволна Полин, — това вече е екип! Ще работим добре!“. Погледът ѝ се спря на Вики, която сякаш разчела мислите ѝ, кимна одобрително и окуражително се усмихна. Нямаше място за съмнение — това бяха истински професионалисти, а не обсебени от собственото си величие учени, както първоначално мислеше Вики.

Джордан беше по-мълчалив от обикновено и уж слушаше, но мислите му бяха другаде. Беше спокоен за безопасността на учените, защото беше ангажирал най-добрите специалисти в България. Вече бе работил с тях и опознал професионализма им. Да, момчетата щяха да опазят екипа. Щяха да го опазят от дребни иманяри, от престъпници, от крадци. Джордан се надяваше на разкопките да срещнат само това. Писмото не му хареса. Не обичаше да се среща с фанатици, защото те нямат страх от нищо и не се спират пред нищо. За тях човешкият живот няма никаква цена, а представлява само пречка. Те бяха маниакални убийци, мразещи човечеството. Кражбата на антики и унищожаването на някоя и друга статуетка не го тревожеха толкова много, колкото тези секти, които явно вече се бяха организирали и от различни краища на света се бяха отправили към светилището на Орфей в България. Отбеляза си наум, че трябва да предупреди за това приятеля си Никола Фотев. Той беше следовател в София и щеше да ръководи групата за охрана на обекта. Джордан трябваше да го предупреди, че няма да охранява просто 50 души, а ще охраняват 50

души от 200 екзалтирани сектанти. Към международния екип от девет души, в София ще се присъедини и професор Попова от университета с 20 свои студента, които ще помагат за разкопките. За общи работници бе предвидено на място да се наемат около 20 души от селата около обекта. Да, доста хора, които Джордан и Никола трябваше да опазят, а след днешното писмо, задачата им ставаше доста трудна. Наистина, не трябваше да се бави. Той стана от масата, извини се и си тръгна. Полин го изгледа, но не тръгна след него, защото той не я покани. Нищо, беше му направила ключ от апартамента си и нямаше нищо против да има повече лично пространство. Цяла вечер беше мълчал, гледаше през прозореца или в краката си, не я удостои с един поглед дори. Дали с нещо не го бе обидила? Едва ли. Полин си наложи да мисли за експедицията и бързо отново се включи в общия разговор. Джордан избърза да се прибере в апартамента ѝ. Набра домашния телефон на Никола и зачака да даде сигнал. Джордан трябваше да говори с него насаме.

8.

Сутринта на заминаването сред екипа цареше еуфория. Учените вече нямаха търпение да започне същинската работа. Всеки носеше чанта с нужното му оборудване, всеки имаше сак с дрехи, но и сак с комплекти работна екипировка. Полин се беше погрижила да бъде осигурено само най-доброто.

Точно в 10.00 часа самолетът леко се отдели от пистата и полетя на изток.

Полетът беше кратък, а София ги посрещна с ярко слънце и топло лято.

Пръв от самолета излезе Джордан и уверено се отправи към стоящия до вратата мъж. Беше елегантно облечен, но широкото сако не можеше напълно да скрие силното му тяло. Двамата мъже се прегърнаха приятелски и веднага заговориха енергично. Учените се спряха малко настрани от тях и тактично изчакаха да си кажат най-важното. После Джордан се обърна към групата:

— Искам да ви представя човекът, който организира и отговаря за охраната ни. Това е Никола Фотев. Той е следовател, но се зае и с опазването на експедицията ни. Можете да му имате пълно доверие.

Нико не пропусна да отправи забележка:

— Аз на себе си нямам пълно доверие, че на него ли да имам!

— Точно това ще стане. На себе си може и да не вярваш, но в Никола можеш да бъдеш напълно сигурен! — Джордан все повече се дразнеше от негативизма на испанеца.

— Приятно ми е, казвам се Нико — той подаде ръка, в знак на извинение, — а ослепителната блондинка е Ева и не я отстъпвам на никого!

Джордан се усмихна:

— Ето в тази област наистина на никого не можеш да имаш доверие!

Никола демонстративно галантно пое ръката на Ева и с нисък поклон я доближи до устните си:

— Приятно ми е, мадам!

Нико се намеси нетърпелив:

— Мога да те запозная и с другите дами. — Хвана под ръка детектива и започна да му представя членовете на екипа.

Джордан прекъсна веселото бърбрене на Никола с учените:

— Никола, Ева настоява да провери дали целият им багаж е пренесен от самолета и да провери дали оборудването ѝ е цяло. Може ли да прегледат саковете си още тук?

— Щом аз съм с вас, може. Елате насам.

Никола ги отведе към един микробус, в който всеки откри своите сакове и всеки провери дали всичко е наред. Учените се настаниха в друг микробус, а детективът седна до шофьора.

По време на пътуването през София никой не говореше. Всеки се беше обърнал към прозореца и гледаше една напълно непозната за тях страна. До масивните, със стара архитектура сгради се извисяваха модерни и екстравагантни постройки. Тук животът кипеше и набираше скорост, на много места имаше строежи, сякаш хората нямаха търпение да обновят целия си град. За свое голямо учудване, учените видяха един забързан европейски град, с всичко, което е нужно за това — огромни задръствания, нервни клаксони, бързащи елегантно облечени работещи хора, екстравагантно облечени тийнейджъри, щастливи студенти, влюбени младежи, понесли чанти с покупки пенсионери. Цялата палитра на нашето съвремие и всеки със своите задачи и тревоги.

Марио сподели на висок глас:

— Мислех, че отиваме в източната провинция на Европа, а като че ли сме в центъра ѝ.

Ева го подкрепи:

— И аз очаквах спокоен и тих живот, но тук си е като в Берлин.

Никола се усмихна широко и намигна на Джордан. При предишното си идване в България, Джордан беше разбрал колко много българите се дразнят, когато ги мислят за изостанала селскостопанска страна, която сякаш е една голяма ферма. Това бяха горди и силни хора, които имаха достойнство и воля за победа. Джордан знаеше, че това е силен и достоен народ, който няма от какво да се срамува и с чест се нарежда редом с другите нации, без да им отстъпва по нищо.

Колите постепенно напуснаха оживените улици и спряха пред малък частен хотел. Приличаше на кокетна семейна къща, излъчваща уют и уединение. Около нея имаше двор с равна, ниско окосена трева и заграден с метална ограда. Зад оградата започваше гъста борова гора, която се катереше по склоновете на красива планина. Гледката е величествена и те оставя без дъх. Вики се обърна към извисяващата се планина с широко отворени очи и успя да каже само:

— Изумително!

В този миг от хотела излезе усмихната жена. Чу възклицанието на Вики и я прегърна с две ръце през раменете:

— Тук всичко ни е красиво, мила! Ще ни обикнеш и пак ще дойдеш, обещавам ти!

Никола се приближи.

— Вики, тази сърдечна жена е Мария, собственичката на хотела.

Изненадана от сърдечното отношение, Вики се обърна към Никола:

— Тук всички ли се обичате така?

— Обичаме се, защо да се мразим? — Усмивката на Мария озари целия двор. — Заповядайте, и се настанете по стаите си, а момчетата ще ви донесат багажа. Довечера сме ви приготвили изненада.

Учените се засуетиха на рецепцията. Всеки взе ключа си и се отправи по стълбите нагоре. Докато другите все още влизаха в стаите си, Джордан вече се беше настанил и излезе. Забързано слезе по стълбите, качи се в колата, в която го чакаше Никола и заедно потеглиха нанякъде.

9.

— Провери ли внимателно за всичко, което ти казах? — Джордан напрегнато гледаше Никола.

Двамата бяха седнали в тихо и усамотено кафене, на отдалечена маса под клоните на голям кестен.

— Да. Знаеш, че ние сме туристическа страна. В момента е разгарът на летния сезон. От всички гранични пунктове ежедневно влизат стотици туристи. Всеки може да дойде тук като турист и ние не можем да проследим каква е целта на посещението му. Факт е, че има чувствително увеличаване на пристигащите през последните пет дни. Дали това е свързано с вашата експедиция, или просто предпочитат България за почивка, никой не може да ти каже. Хората ми са предупредили дори и пътните патрули. Но пак ти казвам, не можем да определим кой за какво е дошъл. По пътищата непрекъснато сноват чужденци с коли и микробуси, защото тук има много места за посещение и не са само морските курорти.

— Трябва по някакъв начин да ги познаем преди те да са познали нас.

— Това е невъзможно. Още с пристигането ви, всички вестници следят всяка ваша стъпка и ще продължават да го правят през цялото време. Всеки ще знае къде сте и какво правите. Всеки полицай е предупреден да пропуска с предимство колоната от седем джипа. Сигурен съм, че ако тайнствените агресивни воини шамани са вече тук, то те знаят и в кой хотел сте отседнали. Остава ни само да ги приемем като присъствие наоколо, да не им обръщаме внимание и да не допуснем да навредят на някого от екипа.

— Никога не съм предполагал, че охраната на шепа учени, които се ровят из храстите и търсят стари камъни, ще се окаже толкова сложна и трудна. Те самите не осъзнават пред колко зли и жестоки нападатели може да се изправят. За всеки от тях е най-важно да си намери някой камък и да си го изследва.

— Направих малко проучване. Сектите, които може да се съберат тук са наистина много и почти всички са агресивни. Всеки се смята за единствения посредник между хората и Бога-Слънце, и са готови да отстояват водачеството си с оръжие. Затова сме засилили контрола по летищата, но ако влизат с кола през граница с европейска страна, тогава няма проверки и всеки може да внесе в страната най-малкото кама. Ако се тревожиш, че може да има въоръжени хора наоколо, прав си.

Сервитьорът се приближи и предложи да им донесе разхладителни напитки. Слънцето прежуляше, но Джордан сърдито го изгледа. Младото момче се извини и се отдалечи. Никола се усмихна:

— Момчето беше просто вежливо. Жегата е много голяма и наистина можеше да пийнем нещо студено.

— Извинявай, обзема ме параноя. Чувството за надвиснала беда ме преследва още от Париж. Всичко е чудесно, ти си подготвил всички идеално, просто аз съм много притеснен за учените.

— И най-много за една от учените!

Никола се усмихна широко, а Джордан виновно поклати глава:

— Много ли ми личи? Старая се да не го показвам.

— Отпусни се, приятелю, каквото има да става, ще става. Така казваме ние, българите! А пък аз ти гарантирам, че ще се постареем това, което става да е само хубаво!

Джордан разкопча още едно копче на ризата си:

— Да, май наистина имаме нужда от разхладително питие.

Никола поръча сокове. Докато сервитьорът се отдалечаваше, той каза:

— Май учените наистина нямат представа срещу какво ще се изправят?

— Да, те си мислят, че това са скромни екстрасенси, които тихо ще стоят отстрани и ще чакат да получат видение. Наблюдаваме дейността на тези секти вече от четири години.

Водачите им са ловки и лукави. Използват последователите си да свършат мръсната работа, а те остават чисти като младенци. Дори не можем да ги хванем за използването на психотропни вещества. Всичко е много добре прикрито.

Сервитьорът се суетеше около тях и почисти пепелника пред Никола. След това влезе спокойно в кухнята на заведението и извади

телефона си. Натисна номер 1 за бързо набиране.

10.

Джордан бавно стана от стола и се насочи към тоалетната. Вместо да отвори вратата на сервизното помещение, той влезе в кухнята. Сервитьорът говореше тихо по телефона. Веднага след Джордан влезе и Никола, който разчете правилно спокойната и нехайна походка на партньора си, и тръгна след него. Нямахше да има проблем, ако сервитьорът просто си говореше с някого, но щом ги видя, той затвори и излезе през задната врата. Побягна през поляната, а след него Джордан и Никола бързо скъсяваха разстоянието. Никола го хвана за ризата и го повали на земята. Претърсиха го и намериха телефона. Джордан набра последния номер. Беше домашен телефон и от другата страна вдигна слушалката жена.

Никола се обади:

— Намерихме този телефон и не знаем на кого да го върнем.

— Това е телефонът за приятели на сина ми.

— Ще ми дадете ли другия му номер, за да се свържем и да му върна апарата?

— Да, запишете си.

Жената продиктува номера. Никола го набра и в тревата се чу позвъняване. Сервитьорът, седнал с белезници под едно дърво, само повтаряше:

— Глупава старица! Глупава старица!

— Тук хората все още имат доверие на всеки и вярват, че и другите са добри — обясни ситуацията Никола. — Затова измамите са толкова много. Става много лесно и мошениците се възползват от всеки. Сега да питаме това услужливо момче на кого звънеше, преди да побегне така бързо.

Сервитьорът наведе глава:

— Трябват ми пари. Сега вестниците плащат за всяка новина и подробност за вас, а иманярите плащат още по-добре. Всеки иска да бъде преди експедицията на мястото и да е претърсил пръв всеки

сантиметър. Казват, че било пълно със злато. Готови са да плащат за всяка информация.

— Какво успя да им кажеш?

— Че ще се движат в колона от седем джипа... и така ще ги познаят. Че ще има много полиция.

— И сигурно не работиш с вестници, а само с иманяри? — Никола започна да се ядосва.

— Не съм направил нищо незаконно. Претърсете ме, мога да говоря с когото си поискам. Сега ме освободете, защото и без работа ще остана заради вас! — Момчето възвръщаше самоувереността си и си даде сметка, че наистина няма за какво да го арестуват. Сега се ядоса, че е побягнал. Та какво толкова, че говори по телефон!

Докато Никола говореше с него, Джордан се разхождаше около тях и често минаваше зад дърветата наоколо. След като не разбира езика, явно скучаеше.

Никола освободи сервитъора и се обърна да си тръгне. Махна на Джордан и той тръгна редом с него. В този момент момчето се провикна:

— Върнете ми телефона!

Двамата мъже се спряха. Никола каза нещо тихо, а Джордан се обърна и подаде телефона. Никола подхвърли:

— И кажи на майка си да не ти дава номера на непознати!

След това се отдалечиха.

Щом седнаха в колата, Джордан извади своя телефон. Показа изписания на екрана номер на Никола:

— Това е номерът, с който е разговарял, преди да побегне.

— Да, сигурно е с карта за предплатена услуга и едва ли е дал истинското си име. Благодаря ти, ще го проверя. Това ме подсеща, че в управлението има за вас телефони с карти, които да използвате на територията на България. Ще минем да ги вземем и тогава ще те оставя в хотела.

— Да, наистина е приятно да потънем с теб отново в големите задръствания и да си попеем с радиото старите рокпарчета. Умееш да се забавляваш!

— А може и да ми разкажеш за твоята археоложка. Напомня ми за Снежанка от приказката — снежнобяла кожа и абаносово черна коса. Знаеш ли, че поставен до нея, ти си като негатив — твоята светла

коса, а нейната катранена, тя е млечно бяла, а ти — с мургава кожа. Всяко нещо е противоположно.

— Да — въздъхна Джордан, — като Слънцето и Луната.

— Какво става?

Джордан му разказа всичко. В началото Никола леко се усмихваше, но после като изслуша цялата история, стана сериозен:

— Мислиш ли, че наистина може да сте в толкова голяма опасност?

— Вече нищо не знам.

— Мислех, че тези секти, които съживяват мъртвите са просто измислица и че никой не вярва на тези мошеници.

— Разследвах вече десет случая на убийства само в една от сектите. Нищо не можахме да направим. Не могли да ги съживят, или защото душата им не била достатъчно чиста, или защото на тях толкова им харесало в отвъдното, че поискали да останат там завинаги. Всеки от жертвите е подписал съгласие с условията на договора и всичко е заверено от нотариус. Законно уредени документи и законно убити хора. Някои дори бяха продали част от имуществото си, за да си платят за услугата — пътуване до отвъдното.

— Някой знае ли, че медальоните са у вас?

— Мисля, че все още никой не се е досетил, че съществуват, а ние дори не знаем за какво служат.

— Възможно ли е тази титаниева сплав, за която ми каза, да е с космически произход — парче от метеорит...

— Само не ми казвай, че нося на врата си радиоактивно Слънце.

— Едва ли е толкова опасно, щом е само половин... — засмя се успокоително Никола.

11.

Когато се върнаха в хотела, дворът бе заприличал на увеселителен парк. Смях и весели гласове се чуваха отдалеч. Учените се забавляваха като деца и се възхищаваха на всяко нещо, изпречило се пред погледа им. Дори тихият и затворен Кейси, седнал усмихнат до масата, само повтаряше научената нова дума:

— Чеверме! Чеверме!

Щом видя Джордан, той и на него каза:

— Чеверме! — и посочи към въртящото се на шиш над разгорена жарава цяло агне.

Щом пристигна в хотела, Полин веднага се обади на професор Попова. Ръководителката на българската част от групата бързо събра членовете на експедицията и отидоха в хотела да се запознаят с останалите. Полин и Галя Попова се познаваха само по телефона и по научните си трудове. Не се бяха виждали, но щом се срещнаха, те веднага си допаднаха. Галя обикна откритата и искрена, чаровна и амбициозна археоложка. Полин се удиви от завладяващия чар на българката. Нямахше капка съмнение или дори миг на проучване. Двете бяха открити и веднага разбраха, че заедно ще работят отлично.

Полин и Галя се разположиха на една странична маса. Галя разтвори картите, които носеше и на които беше обозначила пътя им, евентуалното място, където е намерена лирата и евентуалното място на олтарния камък, за който се предполага, че е ползван от Орфей. Районът беше доста голям и двете жени се заеха да го разглеждат основно. Към тях се присъединиха Джордан и Никола, които също се интересуваха от плановете за следващите дни или седмици.

Освен всичко друго, Галя се прояви и като сладкодумен разказвач. Точните познания за археологическите находки се редуваха с интересните местни легенди. Тя насочи вниманието им към южната част на страната:

— Това са Родопите. Тук ще отидем. Те са много обширна планина. Казват ѝ още „Планината на Орфей“. Тук има много

светилища на Орфей и всяко е с претенции, че единствено е запазило олтарния камък — камъкът, на който е сядал Орфей, когато свирел. Можем да стесним района на търсене ето тук. Това са Седемте Родопски езера, които народът е нарекъл „Смарагдовите очи на Родопите“.

Полин потрепери и погледна към Джордан. От рязкото вдигане на глава, тя разбра, че и Никола вече знае историята с предците им. Джордан я попита:

— Мадлен Буже е избягала с огърлицата си със седем смарагда, нали така? Където открием смарагдите, ще намерим и гроба ѝ. Така ли беше?

Полин впери поглед в Джордан:

— Това е легендата. Ние ще търсим третата скала над третото око.

Галя уточни:

— Тези езера не са номерирани. Не знам кое трето езеро ти трябва и откъде трябва да започнем да броим. Те са просто седем красиви езера. Интересното е, че над тях се издигат така наречените „Орфееви скали“. Още по-интересното е, че лирата не е открита на Орфеевите скали, а на югоизток. Ето тук, в този район.

— При разкопки ли е намерена лирата? — Джордан искаше да разбере колкото се може повече за хората, които са видели лирата.

— Не, един учител, любител на планината заедно с група катерачи правили преход, когато той намерил нещо странно, което му се сторило древно. Занесъл го в малък исторически музей в близкия град, а оттам лирата била изпратена за експертиза в София.

Никола попита:

— Как изглежда?

— Не очаквайте красива и изящна изработка — обясни Галя. — Лирата е грозна и недодялана, но е факт, че е много древна. Нашите съмнения идват оттам, че струните ѝ не издават никакви звуци.

Джордан се учуди:

— Възможно ли е да трептят в друг регистър и ние да не можем да ги чуем — също като свирките за викане на кучетата...

— Това трябва да го каже Нико. Само той може да даде обяснение на това и ние няма смисъл да говорим за нещо, което не разбираме. — Полин погледна към останалите.

Слънцето се приближаваше към хребета на планината, но все още огряваше двора на хотела. Сръчни служители поставяха маси и нареждаха богатата трапеза.

Собственичката на хотела, енергичната Мария, успяваше да бъде едновременно при всички — и при сервитьорите, които подреждаха масите, и в кухнята, където се приготвяха български деликатеси, и до съпруга си, който умело и като че ли с любов се грижеше агнето на двора да се изпече по-добре.

Мария покани гостите си:

— Заповядайте на масата!

Разпръснатите се по групички учени и студенти се отправиха към средата на двора. Професор Попова сгъна грижливо картите си и ги прибра. Джордан и Никола се отделиха настрана и се взряха в гъстата гора. Джордан изказа мислите си на глас:

— В тази гора може да се скрие цяла армия.

— Няма страшно, там са и моите момчета. Сега поне за малко се отпусни. Имаш нужда от почивка, защото си преуморен и изнервен. Обърни внимание на дамата си, не губи време.

Джордан го изгледа учудено:

— Само не ме напътствай като родител. Не си по-възрастен от мен!

— Добре, не съм ти родител, но съм ти приятел и ще се грижа за теб, ако ти не го правиш както трябва!

— Съгласен, но не бъди толкова директен!

Джордан и Никола последни седнаха на масата. Мария даде знак на сервитьорите си да наливат националното питие на българите — ракия, а самата тя поясни:

— Днес ще празнуваме по български. Вие започвате да пиете с леки вина и завършвате с концентрат, а ние започваме да пием с концентрат и завършваме с леки питиета. Основно правило е да се яде много, докато се пие. Питието се казва „ракия“, яденето се казва „мезе“. А сега — добре дошли и наздраве!

Всички вдигнаха чаши за първата обща наздравица на експедицията.

Вечерта неусетно настъпи и мракът се сгъсти. Компанията ставаше все по-весела. Джордан с интерес проследи обособилите се двойки. Нико беше завладял напълно вниманието на неотразимата Ева.

Тя го слушаше внимателно и съсредоточено кимаше в знак на съгласие. Кейси тихо говореше на Валери, а стеснителната и скромна археоложка беше разпуснала косата си. Марио запалено ръкомахаше, а Хелън го гледаше с влюбена усмивка. Никола неусетно беше се преместил до Вики и явно ѝ разказваше нещо много интересно. Да, сега оставаше само Джордан да успее да прекъсне оживения разговор на Полин и Галя. Те се държаха като близки приятелки, които се познават отдавна. Смееха се от сърце на нещо и всяка добавяше по някоя дума, от което им ставаше още по-смешно. Джордан внимателно огледа гората — нищо не се виждаше в пълния мрак. Усети настойчив поглед и се обърна. Очите на Полин го питаха дали е видял нещо. Той успокоително кимна и се усмихна. Явно не само той мислеше за работа в този момент.

Времето напредна, а веселбата стана още по-шумна при сервиране на агнето. Оформил се обща компания, в която всеки споделяше с всеки колко вкусно е поднесеното ястие.

Вече беше доста късно, когато българските студенти и учени си взеха довиждане с новите си колеги. Въпреки че те си тръгнаха, никой от учените не бързаше да стане от масата. В един момент тихата и скромна Валери стана, хвана Кейси за ръка и нежно го дръпна след себе си. Той веднага стана и я последва, като небрежно пожела лека нощ на всички. Нико смаяно изгледа прибиращата се в хотела двойка:

— Виж ти, тихите води.

Ева веднага го смъмри:

— Недей да държиш сметка какво правят другите! Това не те засяга!

Никола погледна Вики:

— Ти си предвидила това! Прекалено доволна усмивка имаш. Хайде, психоложке, кажи ми сега, коя ще е следващата двойка!

Вики наистина не криеше доволната си усмивка:

— Знаем само, че няма да са Полин и Джордан, но пък и те, ако протакат прекалено дълго, няма да могат да си изяснят точно кой какво чувства. За сега не знаят дали повече се страхуват или повече са влюбени. Дано скоро разберат.

— Хайде да се обзаложим — предложи Никола. — Аз залагам на Марио и Хелън — за тях е прекалено очевидно, че много се обичат и нито за миг не са преставали да мислят един за друг.

— О, ако се случи нещо между тях, ние може би няма да разберем. Но Ева и Нико са като барут и кибрит. Тук ще има бурна връзка... и всички ще я проследим... Те не биха скрили нищо, защото просто не се интересуват от околния свят. Те са център на Вселената и нищо друго не съществува.

Никола не се стърпя:

— Да хвърлим и ние една бомба! Хайде, ще те изпратя до стаята ти!

Вики се усмихна и весело тръгна след него. Изпратиха ги аплодисментите на Нико и одобрителното подсвиркване на Джордан. Ева и Полин се спогледаха усмихнати.

Вики отключи стаята си и се обърна, но Никола беше застанал прекалено близо зад нея. Той я обгърна през кръста и тихо каза:

— Наистина французойките са нежни и крехки като порцеланови кукли.

Тя вдигна лицето си към неговото и му отвърна с гореща и дълга целувка.

В този миг край тях минаха Нико и Ева, но Вики и Никола дори не ги чува.

12.

Рано сутринта всички се събраха в двора на хотела. На масите ги чакаше сервирана закуска и кафе. Беше още съвсем рано, а лъчите на слънцето вече пареха. Всички седнаха да се хранят и разговаряха за плановете през деня. Имаха доста работа, която трябва да свършат. Ева се обърна към Полин:

— Къде е твоят Марлоу? Нещо се бави, вместо да проверява гората наоколо за скрити шамани и черни магьосници.

Полин не отвърна, а леко се усмихна. Наистина не знаеше къде е Джордан. Снощи се разделиха пред стаите си и тази сутрин още го нямаше. Може би наистина е доста уморен и има нужда от повече почивка. За него посещенията в университета и историческия музей едва ли са толкова интересни, но пък нали трябваше да е винаги с тях.

В стаята си Джордан завършваше разговор с Ню Йорк:

— Питър, сигурен ли си, че точно това са данните? Благодаря ти! По-късно пак ще ти се обадя. Да, събери повече информация за тази секта. Провери и дали няма някоя, която действа в Европа. Доскоро!

Обу дънките си, но докато подреждаше документите по джобовете, вече му стана горещо. Преоблече се в широк памучен панталон и вместо тениската, която си беше приготвил, облече тънка широка риза. Прибра всичко по джобовете си и тъкмо се протегна да отвори, на вратата се почука. Никола каза от другата страна:

— Джей, отвори ми!

Джордан отвори широко вратата и усмихнат посрещна приятеля си, но се изуми от изражението му:

— Какво се е случило?

— Джей, наблизко между дърветата намерихме сервитьора от вчера. Убит е по странен начин. Ела да видиш, преди да са дошли екипите.

— Да вървим веднага!

— Мисля си, дали... не е ли по-добре учените да тръгнат веднага, за да не виждат струпването на полицейски коли...

— Не трябва ли да ги разпитат? Може някой да е чул нещо!

— Едва ли — Никола се подвоуми, преди да продължи. — Искате ми се да им спестим колкото се може повече, за да работят спокойно, а не непрекъснато да се оглеждат...

— Аз пък искам малко да ги сплашим, защото и без това не вярват в реалната опасност. Нека да имат едно наум и непрекъснато да се оглеждат. Така и ние ще ги опазим по-добре. Да тръгваме!

Двамата мъже излязоха от хотела. Навън ги посрещнаха весели поздрави, но поведението им веднага промени настроението на учените. Никола предупреди:

— Станала е злополука в гората. Не напускайте хотела, може би полицията ще поиска да се срещне с вас.

Хелън първа се окопити:

— Този инцидент с нашата експедиция ли е свързан?

— Да.

— Преигравате, момчета! — Валери отново бе стегнала косата си в конска опашка. — Кой ще се занимава с нас?

Джордан отвърна веднага:

— Някой, който дори би извършил убийство! Ще се радвам, ако започнете да приемате заплахата като нещо реално и сериозно! Приятен ден!

Двамата мъже се отправиха към гората, където между дърветата се виждаха постове, поставени от Никола още вчера.

Трупът беше изненадващо близо до оградата на хотела. Джордан сподели:

— Много е близо. Или е искал да влезе в хотела, или е искал просто да шпионира какво става и за какво се говори.

Никола отгърна платнището, което покриваше трупа и започна обясненията си:

— Убит е с изстрел от упор в тила. Вероятно със заглушител. След това са се случили много странни неща — на гърдите му е поставен някакъв знак с нажежено желязо, а след това на корема е изрязана кръгла дупка и trupът е обърнат на една страна, за да се изсипят вътрешностите...

Джордан не отговори. Беше вперил очи в жигосания знак на гърдите му. Никола го попита:

— Гледката наистина е потресаваща, но ти едва ли би се впечатлил от подобна жестокост. Жигосаното слънце прилича ли на знака от вашия медальон?

— Не, не прилича. Същото е! Дори размерите са същите.

Никола продължи мислите си:

— Може да е убит от хората, за които е работил. Това е по-добрият вариант. Защото другият вариант предполага, че е убит от друга секта, която също иска сведения за вас. Вече си мисля, че почитателите на култа към Слънцето станаха вече много.

Джордан го погледна:

— Какво стана с телефона му?

— Както и предполагам — карта с предплатена услуга. Всеки турист си купува такава и я ползва, докато е на почивка. Да не говорим, че такива карти масово използват ученици, студенти, пенсионери... Когато момчето рязко затвори телефона, сигурно онзи се е досетил, че има проблем и повече няма да използва тази SIM-карта. Просто ще си купи друга.

— Ако е бил ядосан на младежа, че се е издал, може шефът да е поръчал убийството, защото не може да е сигурен какво ни е казал. Ако е убит от хората, за които е работел, това може да означава само, че момчето е знаело много, може да е познавал шефа, да знае къде е отседнал, името му.

— Да, но тогава защо ще оставят такива знаци върху трупа. Това слънце е като знак и предупреждение. Но не към нас, а към конкурентите. Все едно са написали защо е убит.

Джордан се замисли:

— Може да е убит като жертвоприношение.

— Ти продължаваш да вярваш, че си имаме работа само с една секта! Аз си мисля, че около нас има войни най-малко на две секти.

— Никола, къде са телефоните му?

— У него не намерихме нищо. Взели са всичко от джобовете му. Ще претърсим за оставени лични вещи в заведението, в което работеше, но едва ли ще намерим нещо. Тези хора са подредени и методични. Няма да си позволят да пропуснат каквото и да било.

В този момент пристигнаха полицейските коли и Никола отиде при колегите си. Джордан покри трупа и се отправи към хотела.

На двора цареше тишина и всеки мълчаливо пиеше кафе. Като минаваше край Ева тя попита тихо:

— С нас ли е свързано наистина?

— Да — отвърна Джордан, без да спира и влезе в хотела.

Изкачи се бързо до стаята си, влезе вътре и се заключи. Отвори лаптопа си и отново извика цялата информация от всички възможни източници, която бе събрал през последните дни. Негови колеги и приятели от цял свят му изпращаха сведения, които могат да съберат за въпросното изображение на слънце. Почти всички съобщения бяха еднакви — обясняваха, че това е култ към Слънцето, който са опитали да възродят през 13 век, но след това вече не се говори за него. Интересното беше, че в нито една от информацията нямаше данни за размера на медальона, който са носели двамата главни жреци. След повторно запитване, за доуточняване, никой не успя да намери дори и намек за приблизителни размери. Споменаваха, че символът е модерен сред младежите, но никой не знае значението му. Беше събрал и снимки на подобни колиета, които се продаваха в сувенирните и бижутерийни магазини. Всички изображения бяха почти еднакви — слънце с извити като огнени езици лъчи, което беше разделено през средата с извита линия. Беше много красив символ, защото тази извита линия оформяше една овална част, приличаща на Слънцето и една вдлъбната част, приличаща на Луната, които се бяха долепили и образуваха напълно кръгъл слънчев диск. Кръгло колие. Разделено с вертикална извита линия. Изображението на слънцето във всички видове справочници и енциклопедии беше на цяло слънце, и нямаше камъни в основата на лъчите.

Джордан се замисли за жигосания знак на мъртвото момче. Кожата му беше прогорена дълбоко и символът личеше много добре. На него също нямаше следи от камъни или място за камъни. На гърдите му слънцето беше разделено с хоризонтална извита линия. Досега не беше и помислял, че слънцето може да е разделено напречно. Замисли се трескаво, търсейки някаква символика и някаква логика. Когато Луната залязва, Слънцето изгрява. Луната владее тъмната страна на света, а Слънцето — светлата. Когато Луната е отдолу, Слънцето е отгоре. Съвсем се обърка и не виждаше никакъв смисъл в това. Може в бързината убийците просто да са обърнали

изображението. Може и медальонът да е разрязан напълно произволно, без да е търсен смисъл и някакво голямо скрито значение.

Никола почука на вратата. Джордан бързо затвори лаптопа и го постави в сака си. Отвори вратата:

— Нещо ново?

— Колегите разговаряха с всички и сме свободни да тръгваме.

Навън вече всички бяха по колите. Джордан се настани до шофьора на един от джиповете и огледа спътниците си. Джипът беше голям, просторен и удобен. Пътниците се чувстваха комфортно, а се събираше и целият им багаж. Потеглиха в пълна тишина. На седалката зад гърба му седеше професор Галя Попова. Тя побутна Джордан по рамото:

— Може ли да те попитам дали е прекалено опасно това, с което се захващаме?

Той се извърна леко към нея:

— Ако сме внимателни, няма да е прекалено опасно. Ще се грижим за студентите ти, но и те трябва да осъзнават, че не бива да ходят никъде сами и да се отделят от нас.

— Да, тревожа се за всички, но трябва да ви кажа, че един от тях е синът ми.

13.

Експедицията пристигна в Историческия музей на София. Чужденците бяха възхитени от красивата сграда, която се намираше сред гора и веднага отзад се издигаше склона на планината. Никола показва някакви документи и от пропуска се обади по телефона. Учените и студентите влязоха в градината пред музея. Галя започна да разказва:

— Сградата е една от постройките на правителствената резиденция. Много е красива отвън, но отвътре е още по-впечатляваща. Преди да влезем в хранилището, където се съхранява лирата, ще искате ли да направите една обиколка на залите с експонатите на древното изкуство по нашите земи. В момента в България са събрани три от най-големите и красиви древни златни съкровища. Те обикновено са изложени като гостуващи експонати в различни музеи по света и много рядко могат да се видят от българите.

Още с влизането си в сградата, учените бяха стъписани от обстановката. Невероятната дърворезба по таваните ги накара да спрат за миг. Ева се доближи към Галя:

— Да, това наистина е правителствена резиденция. Много е впечатляващо.

Към германката се доближи чаровен младеж с добродушни очи:

— Позволете да бъда ваш гид из тази сграда!

Галя се обърна към него:

— Да ти представя един от най-обещаващите студенти в нашия факултет, синът ми Иван.

Ева се усмихна широко:

— Много ми е приятно! Води ме!

В този момент към тях се присъединиха и останалите учени. Иван беше щастлив да сподели с най-известните имена в съвременната наука, своите познания. Той ги поведе от залата с най-древните находки по българските земи. Разказваше завладяващо и интересно.

Умееше да вплита в научните факти и части от митологията. Марио му подхвърли:

— Сладкодумен си като майка си. Тя те е научила да говориш толкова интересно, че и дори човек, който не се интересува от история и археология, да бъде заинтригуван.

— Благодаря! Имам най-добрия учител! — Иван доволен погледна майка си, а след това продължи — Нека ви покажа сега какви златни изделия са правели древните траки. Знаете, че Орфей е бил тракиец.

Всички влязоха в следващата зала. В средата ѝ блестеше съкровище от златни предмети, изработени с невероятна прецизност. Шумната група от учени, които коментираха всеки един експонат, изведнъж притихна. Гледката беше разтърсваща. С качеството на изработката на тези предмети, направени преди хиляди години, можеше да се гордее дори съвременен бижутер. Групата се разпръсна из залата и всеки се вгледа в различен експонат. Вгълбени и усамотени, те сякаш се опитваха да установят контакт с древния майстор и да изкажат възхищението си.

В този миг в залата влезе директорът на музея. Галя се усмихна широко:

— Професор Димитров, благодаря, че ни отделихте време!

Професорът се запозна любезно с чужденците, поздрави студентите, защото им беше преподавал и ги поведе след себе си по дълъг коридор. Спря се пред една врата без табела и извади магнитна карта. Отвори и покани гостите си. Всички влязоха в голямо помещение, хранилище с множество експонати, някои от които бяха поставени по лабораторните маси. Директорът се отпрати към дъното на залата. Там в стъклена витрина беше поставен странен предмет. Грубо издялана каменна полуокръжност. Металните струни минаваха през малки дупчици в камъка и се захващаха от външната страна.

Нико реагира пръв:

— Да не искате да кажете, че това е изработено от хората, направили и уникалните златни предмети, които току-що гледахме? Траките нямали ли са един майстор, който да изработи красива лира на най-великия музикант на древността? Този предмет не може да е принадлежал на племето, изработило изящните бижута, които преди малко гледахме!

Професор Димитров посочи Галя и каза:

— Професор Попова, моля, обяснете!

Галя веднага се намеси:

— Предметът е изследван в Лондон и е датиран отпреди повече от седем хиляди години. Камъкът е метеорит. Струните са от титаниева сплав. Прецизните дупки, в които са захванати струните, сочат определено майсторство. Интересното в случая е откъде е камъкът и защо струните не са от друг метал. Древните не са познавали титания. Как са го добили?

Марио не се стърпя:

— И защо тези струни не издават никакъв звук? Легендата разказва, че когато Орфей започнал да свири на лирата си, цялата природа притихвала и дори дивите зверове се укротявали. Действало им е хипнотично. За да разкажат хората тази легенда, значи, може би някой от тях все пак е чувал чудните звуци на орфеевата музика? Защо ние днес не чуваме нищо?

В този момент професор Димитров беше отворил стъклената витрина и физикът Нико Гомес много внимателно, докосваше лирата с върховете на пръстите си. След дълго гледане, той каза:

— Струните са прекалено силно опънати! Не е възможно да са останали така в течение на седем хиляди години! Под натиска на пръстта и камъните, където е лежала през това време, под натиска на собственото си напрежение дори, те не биха могли да останат така опънати. Опънати дотолкова, че да не е възможно никакво трептене. Никой майстор не би направил такъв инструмент.

Ева се обърна към Галя:

— Защо решихте, че това е лирата на Орфей?

— Датирането на предмета, формата му и мястото, където е намерен. Всичко това доведе до една наша хипотеза. Сега е ваш ред.

Хелън прояви раздразнение и скептицизъм:

— Кой би датирал титаниеви струни и да определи възрастта им на седем хиляди години!

Професор Димитров се обади:

— Оксфорд.

— Невъзможно. Аз работя там и знам със сигурност, че такъв предмет не е постъпвал при нас.

— Достъп до предмета имаха само ректорът и един химик, на когото той възложи анализа. Не искахме никой да знае за нашите предположения. Така че, примирете се, не знаете всичко, което става в Оксфорд. Анализите потвърдиха нашето мнение. Вие сте тук, за да дадете обяснения на появилите се хиляди въпроси.

— Разбира се — отстъпи Хелън и се ядоса, че бе реагирала така спонтанно. Обеща си вече да мисли, преди да говори.

Нико се беше изолирал напълно от околните и прехласнато докосваше откритието, наречено „лира“. Ева реши да го изплаши:

— Установено ли е радиоактивно лъчение от метеоритния камък?

— Може и да е имало нещо, но след толкова години вече не се отчита нищо. — Галя отново беше поела ролята на гид.

Нико се обади:

— Не мога да разбера защо едно грубо издялано парче камък има върху мен такова въздействие. Май наистина ще повярвам, че тази лира е можела да укроти бури...

Галя реши, че са отнели прекалено много от времето на професор Димитров:

— Има ли други въпроси? Някой иска ли да разгледа предмета от близо? Ако всеки е удовлетворен, мисля, че трябва да благодарим за гостоприемството на музея.

Учените кимнаха одобрително и се отправиха към изхода. Нико вървеше накрая с умислено наведена глава. Преди да излезе се обърна и още веднъж погледна находката. Промърмори:

— Невъзможно! Това е само легенда! Че аз и като дете не вярвах в приказки.

Ева го чу и тихо му каза:

— Точно затова си станал физик. От нас с теб се иска да дадем научно обяснение на всичко.

14.

Учените пътуваха мълчаливо обратно към хотела. Всеки потънал в собствените си мисли и чувства. Всеки вече изграждаше своя теория за находката.

Когато пристигнаха и видяха, че Мария отново приготвя трапеза за тяхната вечеря, унинието им отстъпи на радостно вълнение. Разделиха се на групички, които се разхождат из двора и започнаха да споделят версиите си. Да се търси слабото място в теорията на другия и така да се елиминират всички съмнения. Наистина се работеше добре в екип. За всеки един от тях беше много важно да сподели мислите си на глас. Това можеше да доведе до оборване на идеята или до пораждаване на други идеи. Само за минути дворът на хотела забръмча като кошер.

Джордан се качи в стаята си. Искаше да намери малко спасение от следобедната жега в ласкавата студенина, струяща от климатика. Бързо се съблече, взе душ и с нетърпение отвори лаптопа си. Провери съобщенията, които идваха от различни държави. Колегите му изпращаха данни за секти, свързани с култа към слънцето. Всички изброяваха ритуалите, които правят сектите и даваха отчет за дейността им през последните години. Бяха се получили приблизително еднакви рисунки на ритуалния медальон — слънчев диск с извити лъчи и с назъбена вертикална линия по средата. Съобщението от Лондон го накара да изтръпне. На екрана се появи истинският символ — слънцето, разположено хоризонтално с дългообразна равна черта, така че да се образуват едновременно в една фигура елипсата на слънцето и извития сърп на луната. В сведенията по-долу се казваше, че символът принадлежи на две различни секти. „Обществото на изгриващото Слънце“, при които символът е обърнат така, че елипсата на Слънцето да е отгоре. Същият, но съвсем обърнат знак, с лунния сърп отгоре, принадлежеше на „Последователите на изгриващата Луна“. Посочваше се, че сектите били във вечна борба и при някои техни ритуали е имало физически сблъсъци, с

кръвопролития и намеса на полицията. В Лондон имало три неразкрити убийства, при които жертвите са работели за „Обществото на изгряващото слънце“ и след смъртта им на гърдите бил жигосан знака на „Последователите на изгряващата Луна“. Това била единствената улика по тези случаи и не можело да се докаже никаква друга връзка със сектата, чиито членове, разбира се, отричали съвсем категорично. Случаите още са отворени и по тях се работи, но едва ли ще има някакъв напредък, защото последователите на сектата живеят много затворено и изолирано.

В този миг звънна телефонът. Джордан вдигна и чу гласа на Никола:

— Имам новини за теб.

— И аз имам новини, но ти трябва да ги видиш сам. Чакам те в стаята си. Моля те, вземи снимките на тялото, открито в гората.

Джордан продължи да чете информацията. Оказа се, че в момента представители и на двете секти са напуснали Лондон и са заминали за България с туристическа цел.

Никола скоро пристигна и Джордан изпрати на колегата си в Лондон снимките на убитото в гората момче. След това остави Никола да прочете цялата информация.

Накрая Никола въздъхна:

— Имам сведения за подобни смъртни случаи и в Париж, само че са отпреди три години. Имало е трима убити, две заподозрени секти и никакви улики. След това всичко утихва. Жигосаните жертви от Лондон са със знак, при който Луната е отгоре. Само че жигосаните жертви в Париж са със знак, при който Слънцето е отгоре. Така че не можем да приемем, че едните са добри, а другите са лоши. И двете секти са крайно агресивни. Уговорих си среща с водача на „Обществото на изгряващото Слънце“. Идваш ли с мен? Отседнал е в хотел „Шератон“ и ме покани да го посетя в 5 следобед.

— Идвам! — без да се замисля отвърна Джордан. — Докато се обличам, моля те, изпрати информацията за убийствата в Париж на колегата от Лондон и обратното. Добре е да знаят за всички случаи. Може би седалищата на сектите преди години са били в Париж, а сега са в Лондон.

15.

След половин час Джордан и Никола почукаха на врата на стаята в хотел „Шератон“. Отвори им млад човек, който ги покани много любезно да влязат. Те седнаха в посочените им кресла и с учудване установиха, че са съвсем сами в хола. Дватама се спогледаха и след това всеки се вгледа пред себе си, оставайки в пълно мълчание. След няколко минути страничната врата се отвори и при тях влезе елегантен мъж на около петдесетина години. Представи се като мистър Смит. Никой не му повярва. В стаята настана ледено мълчание и Джордан започна пръв:

— Мистър Смит, вчера в гората край квартал Бояна беше намерен трупа на този младеж. Познавате ли го? — и му подаде снимките. — Питаме вас, защото членове на вашето „Общество“ са били убити по същия начин през миналия месец в Лондон.

Никола се ядоса от безразличното хладнокръвие, с което мъжът гледаше снимките на тялото:

— И защото трима от „Последователите“ са били убити по същия начин в Париж преди три години.

— И това задължително свързва трупа от Бояна с нас? — мистър Смит нахално повдигна вежди, за да докаже, че всеки може да направи това.

Никола отвърна:

— Да, свързва го, защото последното обаждане на този младеж, преди да бъде убит е било до този хотел.

Мистър Смит беше изпит и много слаб, висок мъж. Посребрената му коса и воднистите му сиви очи правеха лицето му побледо от обикновено. Много беше трудно да се определи националността му. Можеше да е всякакъв. Той въздъхна и предвзето започна:

— Момчето се казва Димитър Петров. Много бедно, но много работливо и упорито момче. Студент. Живее сам с майка си.

Джордан го прекъсна:

— Не ни казвайте неща, които вече знаем! Каква е връзката му с вас или с вашите конкуренти?

— Той се свърза с нас на имейла ни. След като установихме контакт, решихме да му се доверим. Възложихме му да организира филиал на „Обществото“ в България и му обещахме известна сума като заплата всеки месец, а като се дипломира, че ще платим специализацията му в Лондон. И той заслужи всяко пени, което сме му дали. Работеше всеотдайно и направи много за нас. Жалко, че е свършил така. Мисля, че може властите да убиват тези хора и да слагат нашите знаци на гърдите им, за да ни обърнат едни срещу други.

— Какво е правел в гората до хотела, в който е настанена групата учени?

— Разберете ме правилно, нашата цел е много по-възвишена и по-скъпа от живота на когото и да било. Който разполага с истинския ключ за олтарния камък, той ще властва над демоните и ще командва световните събития. Няколко пъти сме изпращали Димитър да се опита да отключи с някой от нашите символи, но безуспешно. Или го пращаме на грешни места, или ключът ни не е истински. Щом научихме за организирането на научната експедиция, ние тръгнахме за България. Вашата мисия е свързана с най-светите за нас места и ние предполагахме, че вие ще може да отключите олтарния камък. Ние трябва да бъдем свидетели на това събитие, за да може да вземем от силите на демоните. Борбата между нас и другите ще е кой да бъде по-близо. С нищо не застрашаваме вашите учени. Нито ще можете да ни изгоните, нито ще можете да се скриете от нас. Ще ви следваме навсякъде като сянка. Съветвам ви да свикнете с присъствието ни, защото ние ще бъдем денонощно с вас.

— Думите ви прозвучаха като заплаха и това ви прави лоша услуга. Признавате, че жертвата е ваш служител, но не знаете защо е убит и жигосан по този начин. А случайно да знаете защо жертвите в Париж са жигосани с вашия знак и защо тези от Лондон са със знака на конкурентите ви?

— Това е манипулация на полицията, които искат да настроят хората срещу нас. Ние не причиняваме злини на никого. Само стоим отстрани и наблюдаваме. Извършваме ритуалите си, посветени на Слънцето и Луната, и... ами това е всичко. Не можете да ни обвините в

нищо. Правителството избива нашите активисти и това е моят отговор на всичките ви въпроси.

Джордан стана:

— Благодаря ви за отделеното време.

Загадъчният мистър Смит само леко кимна с глава и обърна поглед към прозореца. Джордан и Никола напуснаха стаята му.

16.

Въпреки тежката горещина през деня, вече слънцето залязваше и над двора на хотела се спускаха сенки. Усещаше се лекия полъх на свежест от гората. Слънцето бавно се скриваше зад върховете на планината, когато Джордан и Никола се върнаха в хотела. Всички бяха навън и оживено споделяха теориите си за видяното в музея. Масата вече беше отрупана с множество деликатеси и национални ястия, а от скарата се разнасяше невероятен аромат на печеното месо. Скоро всички седнаха да вечерят, но разговорите не спряха с това. В един момент Нико не се стърпя и попита открито Джордан:

— Разкажи ни за убийството! С нас ли е свързано?

— И да, и не. Момчето е член на сектата, която има много съмнителна дейност. Убедени са, че вие ще успеете да намерите входа към някакъв свят с демони. Те ще ни следват непрекъснато, така че като откриете демоните и отключите вратата към тях, те ще са там, за да вземат силата им и да управляват света. Празни приказки. Според мен очакват откриване на златно съкровище от древността и ще се опитат да ограбят каквото могат. Просто ще ни използват за водачи. Явно не знаят къде е търсеният от тях олтарен камък — вход към техните велики демони.

Никола се обади:

— Всъщност сектите са две и се избиват помежду си в стремеж за надмощие. На гърдите на убитото момче имаше жигосан техния знак — някакво слънце. Предполагаме, че това е секта, последователи на култа към Слънцето. Сигурно това е свързано и с култова почит към Орфей, иначе защо ще се интересуват толкова много от нашата експедиция. Може би имат някаква информация за неоткрито съкровище.

Професор Попова се намеси:

— Ще прозвучи много жестоко, но беше ли по някакъв начин нарязано тялото?

— Нима намекваш за орфеизъм? — попита Марио, силно заинтригуван.

— Да, беше разрязан корема и обърнат на една страна — каза Джордан. — А сега вие ми кажете какво знаете.

Марио продължи:

— Сигурно всички знаете, че Орфей е обичал силно жена си Евридика. След смъртта ѝ, той потънал в дълбока скръб и вече не свирел на божествената си лира. Трогнати от скръбта му, боговете решили да му дадат шанс. Позволили му да слезе в подземното царство, да се качи на лодката, да се отправи по реката на мъртвите Стикс и да изведе жена си от света на сенките. Условието било едно — да не се обръща да я погледне по пътя си обратно към света на светлината. Орфей не се стърпял и се обърнал да погледне дали боговете наистина са качили Евридика на лодката, но успял само да види как тя изчезва отново сред сенките на мъртвите. Така той изгубил любимата си завинаги. Когато се върнал, той събирал при себе си мъжете, свирел им на лирата си и им разкривал тайните, които узнал в подземния свят. Улисани в сладките му думи, мъжете отсъствали от домовете си с дни. Жените се ядосали и убили Орфей. Разрязали тялото на три части и ги изхвърлили. Породилото се след това течение се нарича „орфеизъм“ и по време на погребалните ритуали, телата на мъртвите били разчленявани на три части.

— Тялото не беше разчленено, а само обезобразено — замислен каза Джордан.

Галя продължи разказа на Марио:

— Оттук започват две различни легенди с това какво е станало с тялото на Орфей. Едната легенда разказва, че жените в яростта си, изхвърлили частите от тялото му в различни страни, като главата, заедно с лирата хвърлили в река Марица, а тя я отнесла до островите в Егейско море, откъдето там се развива силен култ към Орфей. Другата легенда споменава, че частите на тялото му са заровени на различни места. Когато боговете разбрали, какво са сторили жените, те ги наказали жестоко. Жените се уплашили, изровили главата му и я погребали, заедно с лирата. Над това място те издигнали голяма могила, а на върха ѝ направили светилище за почитане на Орфей. Общото и в двете легенди е, че лирата и главата са заедно. Из цяла южна България са пръснати огромен брой светилища на Орфей. Там,

където е намерена лирата може също да има такова светилище. Затова отиваме точно там, за да видим дали няма да намерим и нещо друго.

— Какво търсим? Глава на седем хиляди години, глава на човек, за който не се знае дали е съществувал? Защо да не потърсим и колесницата на Хелиос — бога Слънце? — Ева едва сдържаше гнева си. — А след това ще се срещнем и с демони? Вие напълно сте загубили връзка с реалността. Ние сме учени, а не разказвачи на приказки.

Всички замълчаха засрамено, защото усетиха, че са започнали да се потапят напълно в света на митовете и древните предания. Ева наистина беше права. Те са учени, здраво стъпили на земята и търсещи доказателства за всичко.

Полин погледна Нико, който седеше с наведена глава:

— Сега е твой ред да ни се скараш и да ни приземиш. Защо мълчиш?

— Не знам. Тази находка, не мога да кажа, че е лира, защото не издава никакъв звук, но ме порази.

Ева не се сдържа:

— Защото е оживяла приказка, или защото е паднала от Космоса?

— Абсурдно е, но не знам защо.

Никола прекъсна спора, тъй като искрено съчувстваше на Нико. Той изглеждаше много променен и дори притеснен от нещо.

— Утре тръгваме. Предстои ни същинската част от работата. Искам да бъдете спокойни, но и да наблюдавате какво става около вас. При най-малкия признак за нещо нередно, моля веднага да кажете на мен или някой от хората ми. Така ще можем по-лесно да осигурим безопасността ви.

Джордан се вгледа тревожно в плътната тъмнина на гората.

17.

Юлското слънце започна да сгорещява въздуха още с първите си лъчи. Лятото беше много тежко за работа и всеки вече си мислеше за ленивите дни, които ще прекара на брега на някое море. Това, обаче, щеше да бъде поне след две седмици.

Учените провериха отново оборудването си, натовариха го на Рейндж Роувърите и побързаха да се настанят по местата си, където климатикът не оставяше и следа от парещата жег навън. Колкото и да бързаха, те успяха да потеглят чак към 11 часа. Колоната от автомобили се измъкна от столичното движение и стъпи на магистралата, която щеше да ги отведе към крайната им цел. Още с излизането си от София, към тях се присъединиха още два Рейндж Роувъра. Джордан извади телефона си. Набра номер и тихо каза:

— Никола, мистър Смит се присъедини към експедицията.

Полин чу разговора му и попита:

— Това ли са хората, за които ни предупреди?

— Да, тръгнаха след нас. Твърдят, че с нищо не застрашават учените, но не им вярвам много. Не ми приличат много на религиозни фанатици.

— Разбрах, че и те имали такъв медальон като нашите?

Джордан учудено я погледна:

— Не е същият. Няма камъни. Някой е направил копие, но не е същото. Използвали са този медальон да отключат някакъв олтарен камък. Сигурно очакват под този камък да има огромно съкровище?

— А може би смарагдите на баба ми — и те ще им стигнат.

— А и защо им трябва ключ, за да поместят някакъв си камък от древни времена! Това е нелепо!

— Не е! Вратите на някои от тракийските гробници се отварят с механизми. Не бива да ги възприемаш като диваци. Въпреки че са живели в дълбока древност, те са имали много развита култура.

Джордан нежно прегърна Полин:

— Добре! Повече няма да се обаждам с исторически разсъждения. Ще си гледам полицейската работа.

След малко телефонът му иззвъня. Той го вдигна и чу гласа на Никола:

— Джордан, може да има проблеми, защото единият джип е на мистър Смит, но другият не е. Ако това са хората от „Последователите на Луната“ може да има някакъв сблъсък. Наблюдавай ги. Не ми се иска те да предизвикат „случайна“ катастрофа и да пострада някой от нашите. Като знам как се избиват едни други, може скоро да започнат атака.

— Добре, ще наблюдавам. А, ти всичко ли споделяш с Вики? Защо си й казал, че знакът на гърдите на трупа е същият? Полин е много уплашена.

— Точно затова й казах. Полин трябва да внимава. За сега тези от сектата не знаят за вашата роля и връзката ви с техните вярвания, но разберат ли, може да сте застрашени. Не знам какво са способни да направят, за да се доберат до вашите медальони.

Джордан затвори телефона и замислено се загледа през прозореца.

Пейзажът беше неповторим. Безкрайни и внушителни планини, чиито склонове са покрити с огромни гори. Величествени борове се извисяваха на голяма височина. Тук-там, горите се разкъсваха от кокетна поляна. В наситеното тъмнозелено на гората просветваше меката светлина на тревата. Планините стояха гордо, обагрени във всички нюанси на зеленото. От време на време сред зеления разкош проблясваше сребърната ивица на някой планински водопад. Пътят минаваше през впечатляващ планински масив, който от време на време се издигаше стръмно нагоре, а после пропадеше стремително надолу. На места шосето прорязваше планината, а на места минаваше като мост над дълбока пропаст. Явно в тази страна природата е творила с най-голяма фантазия.

Гледката оказваше същото влияние и върху останалите пътници, защото всеки мълчеше и гледаше само през прозореца.

Джордан наруши мълчанието:

— Галя, как се казва тази планина?

Галя се усмихна добродушно:

— О, Джордан, ние сме на Балканския полуостров. Днес си видял поне три планини. Тази в момента е Средна гора. Снощи спяхме в подножието на Витоша. Сега пътуваме към Родопите.

— Имате много планини и много реки. Красиво е.

Галя добави:

— Преди да слезем от магистрала, ще видиш и колко красиви равнини имаме. Тук имаме от всичко.

18.

Колоната отдавна беше напуснала равната магистрала и пътуваше по междуградските пътища. Невероятната красота на природата можеше само за малко да задържи вниманието на всички, защото пътищата бяха в лошо състояние. Това направи пътуването много изморително. Галя се опитваше да разведри обстановката като разказваше легенди и предания за всяка от местностите, през които минаваха.

Беше привечер, когато джиповете спряха пред малък хотел в село Смилян. Хелън попита Галя:

— Няма ли наблизо по-голям град с по-добър хотел?

— Има град и по-модерен хотел, но като този няма да намериш никъде, повярвай ми. Първо го разгледай.

След това Галя се обърна към учените:

— Имате около час и половина да се настаните по стаите си, да си вземете душ и след това ще ви чакаме в ресторанта за вечеря.

Хелън сърдито огледа така наречения хотел. Беше старинна българска къща. Наистина много красива, но по нищо не приличаше на хотел, в който съвременен човек може да си почине добре. Тя въздъхна и влезе. Археологията я беше научила да понася всякакви несгоди, не се плашеше от палатките и спането на твърдата земя, но когато може да си позволи по-добро, тя не искаше да търпи лишения. Мърмореше:

— Ядем българска кухня, възхищаваме се на българската природа, сега трябва да спим и в българска къща.

В този момент се огледа. Отвътре къщата беше оборудвана като модерен и луксозен хотел. Чистотата и съвременния интериор я поразиха. Тя внимателно отвори вратата на банята към стаята си и с усмивка видя хидромасажната душ-кабина.

Зад гърба ѝ се чу гласа на Галя:

— Хелън, стаята харесва ли ти?

— О, наистина съм изненадана!

Само след час, освежени и развеселени, членовете на експедицията се събраха пред входа на къщата. Галя ги покани в ресторанта. Гостите се настаниха по местата си и се заеха да разглеждат обстановката. Обзаведено беше в типичен български стил. Хелън продължаваше да се възхищава на всичко около себе си. Тя посочи полилеите и попита:

— Истински ли са?

Собственикът обясни:

— Да, направени са от преплетени еленови рога. Харесва ли ви?

— О, много!

В този момент влязоха Никола и Джордан. Заеха местата си и Полин тихо попита:

— Всичко наред ли е?

— Не зная — въздъхна Джордан, — няма ги. Обиколихме селото и околността, но не открихме и следа от другите два джипа.

С напредването на вечерта градусът на настроението се покачваше. Галя не спираше да обяснява:

— Намираме се в планината Родопи. Тук навсякъде е осеяно с огромни гробници, некрополи, дворци, останали от траките...

— О, днес видяхме, че и пътищата им са останали още от траките! — не се стърпя Нико.

Всички се разсмяха и отново се върнаха на разговорите за древната история. Галя искаше да каже всичко наведнъж:

— Тук е бил най-силно развит култът към Орфей. Ще посетим много светилища на Орфей, ще видите много култови ансамбли. От утре ще правим съвсем кратки пътувания, защото ще се опитам да ви покажа някои от най-важните места, за които се твърди, че са свързани с гроба на Орфей.

Кейси я прекъсна:

— Къде е намерена лирата?

— Мястото е далече и ще стигнем и до него. Интересното е, че то не е свързано с никакви археологически разкрития в околността. Там няма светилище, нито олтарен камък. В близост е до много интересни археологически обекти, но е намерена на една планинска пътека, между тези обекти. Може би лирата е била в някоя пещера или могила. Предполагаме, че лирата е пренесена там и оставена, защото на иманярите не им се е сторила ценна. Утре ще идем на един

тракийски некропол наблизо, а после ще се отправим към най-впечатляващия тракийски дворец.

Джордан слушаше разговора на учените, но все поглеждаше през прозорците, дали няма да види високите фарове на двата джипа, които ги следваха още от София. Селото оставаше тихо и спокойно. Никола проследи погледите му.

— Целият хотел е резервиран само за нас. Не могат да отседнат тук. Където и да са, не са наблизо.

19.

Тази нощ Полин отново не можа да спи спокойно. Гласът на Мадлен Буже я викаше непрекъснато от дълбините на миналото. Призори тя се отказа да прави повече опити да заспи и замислено се изправи в леглото. Напипа медальона си — досега винаги щом го сложеше и кошмарите изчезваха. Защо се връщат отново? Дали пък вече са се приближили много и духовете я напътстваха? Стана и излезе на терасата. В далечината се тъмнееха хълмовете на планината и сигурно някъде там я чакаше среща с мистерията от сънищата ѝ. В този миг чу глух шепот. Погледна надолу и видя, че Джордан и Никола са пред хотела и всеки припряно говореше нещо по телефона си. Полин се облече набързо и излезе навън:

— Какво става?

Джордан я прегърна през кръста и тихо каза в ухото ѝ:

— В съседния град са открили джипа на нашите приятели от Обществото на изгряващото Слънце. Паркирали са преди два часа пред един хотел. Малко след това в полицията са получили сигнал за катастрофа. Един шофьор на камион е видял паднал в пропастта джип. Отидохме там — Последователите на изгряващата Луна са мъртви.

— Другите ли са ги убили?

— За мен това е сигурно, но никой не може да го докаже. Отново няма никаква връзка с тях. Сега вече опасността за нас е намалена на половина, но пък от друга страна погледнато, тези сектанти се оказаха доста свирепи и опасни. Трябва да се пазиш, да се оглеждаш и да не се отделяш от мен. Никой не бива да разбира, че истинските медальони са у нас. Видяхме, че те убиват и просто защото някой им пречи. Ако разберат, че ние държим истинския ключ, който те търсят, няма да се замислят, а просто ще ни убият и ще вземат това, което искат.

В този момент се приближи Никола:

— Е, гълъбчета, Мистър Смит си разчиства пътя. Нищо не може да го спре. И пак е невинен, а полицията просто не може да се доближи до него.

Полин потръпна:

— Не може ли да го спрете, да му забраните да ни следва?

— Как? Той просто пътува и разглежда страната. Той е само един турист! Щом го доближим и веднага започва да се оплаква от полицейски тормоз.

От хотела излезе собственикът:

— Заповядайте вътре! Не стойте отвън на улицата. Има кафе, родопски чай, закуска. Все още никой не е станал, но ние сме готови.

Тримата влязоха в ресторанта, всеки си взе по чаша кафе и се настаниха на една от масите. Полин каза:

— Тази нощ пак сънувах.

Джордан и Никола я изгледаха тревожно:

— Не си могла да спиш? Пак ли онези кошмари или сега е нещо по-различно, когато вече сме съвсем близо?

— Само ме викаше и плачеше. Беше съвсем тъмно и от всички страни ехтеше единствено гласът ѝ. Не можех да разбера откъде идва, за да я намеря!

Никола кимна:

— Ще я намерим.

В ресторанта влезе Галя:

— Добро утро! Явно нямате търпение да започваме с тракийските гробници!

След нея влязоха Кейси и Валери. Поздравиха и се настаниха на съседната маса. След малко ресторантът беше пълен с учени и студенти, които превъзбудено обсъждаха хипотезите си около тракийските митове.

Слънцето вече беше изгряло напълно, когато джиповете потеглиха към най-близкия тракийски некропол. Бяха пътували само два часа, когато колоната от джипове спря в подножието на един хълм. Всички излязоха и взеха малките си чанти с инструменти. Галя ги поведе напред:

— На върха на този хълм има издълбан саркофаг. Ние не можем да го свържем с Орфей, но местните легенди твърдят, че точно това е гробът му. Аз съм категорична, че това наистина е древно, но не е достатъчно. Местността се нарича Белите камъни.

В разказа се включи и синът ѝ:

— Земите ни са били обитавани още от праисторически времена. Тук се е развивала много интересна цивилизация още през енеолита. Открита е могила със селище, което е съществувало преди 7000 години. В него е открит календар със слънчевото равноденствие и слънчевите цикли през годината. Затова смятаме, че е напълно възможно и лирата да се датира от тези времена.

Холандецът Кейси добави:

— Да, тази цивилизация се е развивала много интензивно, но мистериозно изчезва. Не може да се каже защо. Имало е следи от пожари в тези селища, имало е следи от битки. Сигурно са воювали. Остава загадка с какви изключителни технологии за обработка на цветни метали са разполагали.

— Да — доволна се намеси Галя, — изчезнали са така внезапно и мистериозно, че не може да се разбере нищо за вярванията им, за религиите и Боговете им.

Иван продължи:

— Аз съм много впечатлен от лицевите урни.

— Какво? — попита заинтригуван Нико.

— Това са урни с праха на починалите, но са с лицето на мъртвия. Нещо като скулптура на главата на мъртвия човек, която вътре е куха и е сложен прахът му. Едновременно и гроб, и надгробен паметник.

Галя отново се върна към темата за лирата:

— От този период датират и погребения с разчленяване на трупа. Щом лирата е на седем хиляди години, а и легендата за смъртта на Орфей, може да се съди, че от този период е започнал наистина орфеизмът. Някои историци твърдят, че разчленяването на труповете се прави против вампиризъм.

Полин се обърна рязко:

— Как така?

— Още в каменно-медната епоха хората са се страхували, че мъртвите може да се върнат от света на сенките и правели защитни ритуали. Като разчленят трупа и поставят заграждения с камъни около главата, така са били сигурни, че мъртвият няма да стане вампир и да се върне.

— Откъде ще им хрумне да правят такива ритуали за предпазване? — за Ева всичко беше прекалено приказно. — Да не би

да са имали случаи, когато мъртвите се връщали?

Иван се опита да обясни:

— В легендата за Орфей и жена му Евридика...

— Да, да — нетърпеливо го прекъсна Нико, — но за да се върнат мъртвите ще трябва и намеса на боговете. Не са ли били на много ниско ниво на развитие, за да имат чак толкова развита митология и някакви вярвания?

— Напротив. Били са силно развити племена. От тях е останало и намереното в Северна България най-старото обработено злато в света. И то е на седем хиляди години! — Иван говореше все по-разпалено. — Били са организирани и са имали владетел. Може би това е първият владетел в Европа! Данни за по-ранни открити владетелски гробници няма.

Ева се усмихна на ентузиазма му:

— Да, тук всичко е най-красиво, най-вкусно, най-древно и най-загадъчно.

Неусетно в тези интересни разговори учените бяха стигнали до некропола. Всички замълчаха и заразглеждаха издълбания на върха на скалата саркофаг. След това се отдръпнаха и оставиха археолозите от групата да се поровят и разгледат подробно. Това беше тяхното царство и те се заеха с работата си. След малко от групата се отдели Полин и се отправи към Джордан, който стоеше настрана и се оглеждаше. Само на няколко метра от него стояха петима непознати за Полин хора, които наблюдаваха съсредоточено работата на учените. Те се държаха така, сякаш Джордан не съществува, просто не го забелязваха. Полин го погледна в очите:

— Това ли са онези, които ни заплашват?

— Да, какво има?

— Не е тук.

— Защо мислиш така?

— Не знам, но съм сигурна.

Полин се огледа. От върха, на който бяха, се виждаха меките заоблени хълмове на планината. Те се простираха доста надалеч. Тя започна да мисли на глас:

— Оттук се вижда много надалеч. Какво ли трябва да видя. Сигурно го виждам, но не знам, че е там. Къде ли трябва да отидем?

Джордан тихо отвърна:

— Не се измъчвай с въпроси, на които не можеш да отговориш. Когато стигнем, ще разбереш. Само се постарай да не се издаваш, за да не разберат и другите.

20.

Групата непознати хора мълчаливо се оттегли и заслизаха по склона. Джордан ги изпрати тревожно с поглед и прегърна Полин през рамо. Двата мълчаха, но никой не изпитваше нужда да запълни тишината с празни приказки. Хубаво е да имаш толкова близък човек, с който можеш да помълчиш.

Археолозите започнаха да слизат към тях, когато планината бе разтърсена от оглушителен взрив. Последва го изстрел на пистолет и отново настана пълна тишина.

Джордан и Никола бързо организираха част от охраната да придружи учените и студентите до колите им, и се отправиха в посока на изстрелите. Джордан задъхано попита:

— Какво каза на хората си? Къде ще ги отведат?

— Не се тревожи. Наблизо е град Неделино. Там ще могат да ни изчакат, докато свършим. Надявам се, че ще може да се справим само с трима души. Прецених, че повечето от полицаите трябва да са около учените. Стана много рисковано...

Джордан забеляза отдалечаващ се джип и посочи с ръка:

— Това трябва да е мистър Смит.

Всички се отправиха в тази посока. След малко пред тях се разкри странна гледка. Четири тела лежах в края на една поляна, съвсем близо до мястото, където е бил паркиран джипа им. Едно тяло лежеше близо до дърветата, с които започваше гората. Никола се спря:

— Джордан, колко изстрела чу?

— Силен взрив и един от пистолет.

— Добре, а колко тела виждаш?

— Пет.

Доближиха до групата от четири тела. Всеки беше прострелян на едно или две места с едрокалибрени куршуми от автомат. Насочиха се към трупа до дърветата и установиха, че той е прострелян с пистолет. Имаше нещо странно около този човек — на челото му се виждаше

рана, започнала да зараства. Най-интересното откритие лежеше все още в ръката му. Странно оръжие, като че ли дошло от бъдещето.

Никола извади телефона си и се свърза с колегите си, които да дойдат и обработят местопрестъплението. В това време Джордан много внимателно разглеждаше странния автомат. Дванадесет успоредни цеви се зареждаха от барабан с дванадесет патрона. Спусъкът задействаше едновременно дванадесет ударника, което правеше възможно едновременното изстрелване на патроните.

— Хитро — с един изстрел е избил Обществото на изгряващото Слънце. Явно това е бил силния първи взрив, който се чу.

Никола се обади:

— Нужно му е било точно такава оръжие. Той е бил сам и е знаел, че има възможност само за един изстрел, преди да го убият. С този изстрел е трябвало да повали колкото се може повече хора. Осъзнавал е, че няма да има шанс да стреля втори път. Точно затова не може да си позволи да използва обикновено оръжие. Целта му е била да унищожи колкото се може повече хора от сектата.

Той помълча малко замислено и продължи на глас:

— Един джип си тръгна оттук, което означава, че не всички са убити. Не виждам и Мистър Смит. Явно той е невредим и с него има поне един човек.

Джордан внимателно разглеждаше раната по главата на стрелеца:

— Този сигурно е оцелял при катастрофата вчера. Дошъл е да отмъсти или по-скоро да спре или попречи на другите.

— Щом ние не можем да притежаваме силата, значи никой няма да я притежава! — Никола се взираше в раната от куршум в гърдите му. — Този, който го е застрелял е изключително хладнокръвен. При такава експлозия и при толкова убити около теб, да можеш да се прицелиш и стреляш толкова точно... трябва да имаш биволски нерви.

— Мистър Смит ни демонстрира такава хладнокръвие.

Наблизо паркираха повиканите полицейски коли. Никола посрещна следователя и започна бързо да говори. Джордан се отдалечи, за да не пречи на работата. Отправи се към джипа и се настани. Скоро пристигна и приятелят му с хората си. Седна зад волана и потеглиха. Никола сподели:

— Не трябва да губим повече време. В Неделино ще вземем храна да обядваме в колите по пътя. Искам да стигнем до следващата

цел в ранния следобед, защото там учените наистина ще искат да поостанат. Дори и да се наложи да останем два или три дни, ще разчитам на теб да ми помогнеш, когато кажа, че трябва да тръгваме. Не трябва да замръкваме по обектите за изследване. Щом се стъмни, всички учени трябва да са на сигурно място в хотела.

— Прав си. От Обществото на изгряващото Слънце са останали двама, най-много трима души. Предполагам, че стрелецът с фантастичното оръжие е последният от Последователите на изгряващата Луна, иначе няма да прави засадата сам.

— Да, на пръв поглед изглежда, че сега ще ни е по-лесно, но ние не знаем колко са опасни останалите сектанти и с какви оръжия разполагат. Дано да нямат повече оръжия като това, което видяхме преди малко.

21.

Джиповете на експедицията се движеха в колона на север. Джордан непрекъснато се оглеждаше, но от мистър Смит и хората му нямаше и следа. Пътуваха из ниска планина с меки и заоблени хълмове, разсечена от много реки. Учените бяха заинтригувани от природата, но Джордан не можеше да си позволи да погледне встрани. Чувстваше опасността съвсем близо и нарастващата агресивност, проявена от сектите го безпокоеше все повече.

В ранния следобед пристигнаха на следващия обект. Оставиха джиповете на паркинга и се отправиха пеш след Галя. Поеха нагоре по стръмна пътека, явно насочена към върха на хълма. След няколко завоя пред тях се появиха загладени огромни обработени камъни. Преодолявайки ги, те се озоваха пред останките на вкопан в камъка дворец. Ясно личаха стаите, стълбите, коридорите, величествения трон. Изумителна гледка — на огромна площ се простираха останките на дворецов комплекс!

В скалния масив бе врязан Г-образен дворец с внушителни размери. Иван ги поведе напред:

— В центъра на двореца се откроява тронната зала с останки от каменен трон. Загадка е сградата на най-високата терасата, чието предназначение все още е неизвестно, но тук предстои и още много работа.

Галя допълни:

— Учените от цял свят от много години търсят прорицалището на бог Дионисий на различни места из тази мистична планина. Ние го открихме тук. Според легендите, тук е живяла прорицателката, която е посетил Александър Македонски, а тя е предсказала създаването на огромната му империя.

Митологът Марио не се стърпя:

— Много легенди разказват за това прорицалище. Според някои от тях, като застанеш на точно определено място, ще се намериш на

единствения пряк път между небето и земята. Казват, че само на това място е отворен пътя към небето и имаш пряк достъп до Бога.

Галя се усмихна на патоса му:

— Елате, сега ще ви заведе точно на това място!

Учените тръгнаха след нея. Към групата им тихо и неусетно се присъединиха трима мъже, които до този момент стояха леко в страни и внимателно слушаха. За тях този разказ беше много интригуващ. Джордан за пореден път се обърна да погледне „случайните туристи“ и в този миг срещна погледа на Мистър Смит. Той много учтиво кимна с глава в знак на поздрав, а след това съвсем като турист, започна да разглежда наляво и надясно. Галя продължаваше да разказва:

— Тук, в този район е пълно със загадъчни явления. Например, извор, който извира от върха на хълма, въпреки че наоколо има много ниски места, където водата може да излезе на повърхността.

Иван я прекъсна разпалено:

— Има и много случаи на хора, които споделят, че като застанат на олтарния камък в прорицалището на Дионисий, се чувстват много зле. По-чувствителни са хора с ниско кръвно налягане, сърдечни заболявания, задух, а най-чувствителни са емоционалните хора и онези, които наистина вярват, че това е пътят право към Бога, и през този тунел, желанията и молитвите им ще стигнат право на небето. Точно така го наричат „тунел към Бога“. Това е единственото място на Земята, където се отваря пряк път към Небесата. Затова пророчицата е била точно тук. Изказани на това място, молитвите ти стигат директно до Бога.

Изкатериха се и стигнаха мястото. Беше голям кръг, издълбан в скалата. Всички тези разкази и митове бяха разпалили въображението на групата и ги бяха превърнали от трезвомислещи хладнокръвни учени в страстно вярващи в приказките деца. Те нямаха търпение да застанат в центъра на кръга, за да разберат дали ще им повлияе тунелът към Небесните владения.

Ева не пропусна този толкова подходящ случай, за да каже на Нико:

— Ти няма ли да застанеш в средата? След като така ти въздейства каменното парче в музея, сигурно Боговете са избрали теб, да ти посочат точно къде е гробът на Орфей. Заставай в средата и виж, дали ще усетиш нещо, дали отново ще изгубиш ума и дума!

— Престани да ми се подиграваш. Ще застана в средата, само ако ме хванеш за ръка и дойдеш с мен.

Тя се усмихна, прегърна го през кръста и двамата тръгнаха към прорицалището. Застанаха в средата и се спогледаха с весели искри в очите. След малко излязоха от кръга и се отправиха към саковете си с прибори. Ева стоеше изправена и се оглеждаше. Нико я попита:

— Какво чакаш? Няма ли да вземеш проби?

— След малко, ръцете ми трябва да спрат да треперят.

Нико се обиди:

— Отново ирония!

Ева извади ръцете си от джобовете и ги протегна напред. Те наистина трепереха, а когато Нико ги хвана, усети студена пот по дланите ѝ.

— Лошо ли ти е? Искаш ли нещо?

— Не. Просто ми дай малко време.

— Тук трябва да има силно магнитно поле. Друго обяснение не мога да дам за сега. — Нико продължи да мисли на глас — Какво ли ще стане, ако донесем тук лирата?

В този миг Джордан се приближи до тях:

— Не си вадете инструментите. Днес само разглеждаме и вече трябва да се прибираме в хотела, да се настаним. Ще имате време за изследвания. В този район ще останем няколко дни, за да се опитаме да задоволим всичките ви капризи и огромното ви любопитство. Само че щом слънцето залезе, трябва да бъдете на безопасно място в хотела. Хайде! Да тръгваме. Ще ви заведа на върха да видите още по-интересни разкопки. Там сега работят археолози и всеки ден разкриват по нещо ново.

Учените го последваха по тясна и доста стръмна пътека. Изкачването беше тежко и непосилно за всеки. Иван се обади:

— Пътеката няма да остане така. Търся спонсори, за да се направят стълби и перила, а до всеки обект да води мост или стълба. Така всички ще имат спокоен достъп до всяка забележителност и ще може всичко добре да се огледа. Сега е невъзможно да се посети от семейство с малки деца или от възрастни хора.

Задъхани и уморени, учените изкачиха последните метри. Пред тях се простираше върха на плато. То също беше огромен дворец. Археолозите, които работеха по разкопките, вече си бяха тръгнали и

членовете на експедицията започнаха да разглеждат с огромно любопитство очертанията на зали и коридори, издяланите тронове, огромните водни резервоари. Размерите на този античен дворец бяха впечатляващи. Отстрани, по склоновете на гористия хълм продължаваха разкрития и разкопки. Търсеха се още нови находки и се намираха. Явно се работеше непрекъснато и този труд даваше всекидневни резултати. На всеки метър в този хълм беше заровена частица от древността.

Скоро Джордан даде знак да тръгват обратно. Всички разбираха много добре опасността и бяха доста наплашени от скорошните кървави инциденти. Никой не се възпротиви и всички послушно тръгнаха към колите си, въпреки че слънцето още светеше ярко и наоколо обикаляха туристи.

Учените се отдалечиха, а до прорицалището останаха тримата мъже, които разглеждаха всичко наоколо с огромен интерес.

22.

Хотелът отново ги изненада с уют и лукс. Намираше се на брега на язовир „Кърджали“. Всички бяха във възторг — от природата, от въздуха, от невероятните археологически разкопки, които видяха само за един ден.

Веднага след като се настаниха, учените се събраха на поляната пред хотела. Археолозите Валери, Полин и Хелън обсебиха само за себе си Галя и я разпитваха за всякакви подробности около внушителните разкопки. Историкът Кейси и митологът Марио обсъждаха къде са границите между действителните събития и легендите. Ева и Нико се бяха отпуснали в шезлонги един до друг с питиета в ръка и мълчаха. Вики седеше встрани на земята, прегърнала с ръце коленете си и с професионален интерес следеше реакциите и поведението на спътниците си. Особено се разтревожи от тягостното мълчание на Ева и Нико, които гледаха пред себе си и не помръдваха. Даваше си сметка, че точно сега не бива да се намесва и да ги заговаря. Нещо преживяваха или нещо се беше случило. Ще ги остави да осмислят нещата и по-късно уж случайно ще ги заговори. Разбира се, Джордан и Никола ги нямаше. Около учените се разхождаха едрите момчета от охраната и присъствието им успокояваше всички.

Мракът се сгъсти и всички се отправиха към ресторанта. Тогава пристигнаха Джордан и Никола. Полин се доближи към тях и изчака другите да влязат в хотела. Отметна назад гарвановочерната си коса и погледна Джордан в очите:

— И тук не е. Това ще се окаже лудост. Само си губим времето!

— И аз предполагам, че не е тук. Досега гледахме какво прави мистър Смит.

Вики се присъедини към тях. Никола я прегърна и заразказва:

— Мистър Смит стоя в средата на каменния кръг, нареждаше някакви заклинания с ръце към небето, ту ги разперваше, ту ги събираше. Успя да размее всички туристи на обекта.

— След това извади медальон — продължи Джордан — и започна да го поставя върху всяка вдлъбнатина, която види. Половин час лази из пясъка и пръстта. После се изправи и започна да се оглежда. Просто не му се вярваше, че вълшебството му не проработи.

— Изглеждаше сигурен, че е намерил най-святото място. След днешния му неуспех, той ще бъде непрекъснато до вас и ще ви наблюдава. Вие си работете спокойно, ние няма да ви изпусκαме от поглед.

Джордан се опита да разведри разговора:

— Не само заради професионалните ни задължения.

23.

През следващите дни учените бяха наистина щастливи. Разпръскваха се из огромната площ с археологически разкопки и всеки проверяваше своята теория. Бяха напълно погълнати от изследванията и заниманията си, и не обръщаха внимание на многобройните туристи, преминаващи неспирно наоколо.

Към края на втория ден Ева се беше заела да проверява една своя хипотеза и това налагаше да се отдалечи, за да вземе проби от почвата във все още неразработените територии. Едно определено място особено много я привличаше. В гъстата гора по склона на хълма, само на няколко метра отвесно под горния ръб. За Ева това беше или погребална ниша, или естествена пещера, която също може да е била използвана от древните траки. Тя се доближи до Полин:

— Полин, искам да взема проби от едно място, а имам и теория за това място. Ще дойдеш ли с мен, само ако работата ти в момента не е толкова важна.

— Разбира се, трябва да вземем хора от охраната.

Ева се съгласи:

— Да вървим сякаш сме приятелки и просто си бърбим. Не искам онези да разберат, че отиваме в определена посока. От време на време ще се навеждам да взема проби, сякаш се разхождаме безцелно. От тези типове тръпки ме побиват.

Полин се усмихна:

— Хайде, да се поразходим и да поклюкарстваме.

Двете жени тръгнаха бавно и Полин направи знак на охраната, че ще се отдалечат. Веднага двама тръгнаха след тях. Случайно минаващият от там турист се спря и дълго гледа двете отдалечаващи се жени. След като се убеди, че просто си говорят и ще бездействат дълго време, спокойно продължи пътя си.

— Къде отиваме? — попита Полин.

— Има едно място. Много ми е странно. Тук наоколо има разхвърляни скали, тук долу също има такива скали, но ми се струва,

че някой ги е подредил. Тези камъни едва се подават на повърхността. Уж са естествени, но като че ли покриват вход на пещера или погребална ниша. Районът, където отиваме още не е разработен, така че може да намерим и гроба на Орфей.

— Е, мислиш ли, че ще е толкова лесно?

Ева се наведе за пореден път и взе малко проба от пръстта. Полин се вгледа в камъните наоколо и почисти безсмислено един-два камъка с четчицата си. Като се изправи, попита:

— Далече ли е?

— Не, всъщност пристигнахме. Искаш ли да пийнем кафе? Да седнем на тези скали. Под дърветата на сянка.

Ева извади от платнената си чанта термос и четири пластмасови чашки. Подаде на Полин и на двамата охранители, а след това сипа кафе на всички. Двете жени седяха на камъните и Полин помоли:

— Момчета, ако онези мъже тръгнат насам, предупредете ни. Не бива да разбират какво правим тук. Трябва да изглежда, че само пием кафе и клюкарстваме.

Двамата мъже кимнаха, а жените се заеха да разглеждат около камъните, на които седяха. Ева подаде чашата си на Полин и извади от чантата си пликче и малка лопатка.

Започна леко и внимателно да разкопава. Искаше да вземе почва за анализ, възможно най-близо до входа на предполагаемата пещера. Всъщност, най-много искаше да намери входа. Копаяше около камъка и изведнъж почвата пропадна, разкривайки малка, скрита ниша точно под камъка. Леко встрани, в песъчливата почва се появи тъгъл на глинена плочка. В очите на Ева блестеше щастливият трепет на начинаещ археолог.

— Полин, сега е твой ред, аз не смея да копая повече, за да не счупя нещо. Можеш ли да извадиш плочката?

— Разбира се. Ще го направя бързо. Защо си сигурна, че търсиш точно това?

— Не съм сигурна, това е първото нещо, което намирам. Затова съм толкова ентузиасирана.

— Не храни големи надежди, че може да е нещо, свързано с нашата експедиция, защото е прекалено близо до повърхността. Не забравяй, че това е било гола скала. По нея не е имало пръст и растителност, когато е строен дворецът.

— Нишата е в почти отвесна скала. Колко пръст може да я затрупа.

Полин разрови внимателно и извади плочката цяла. Веднага я прибра в чантата си и се заеха да заровят разкопаното място. Ева не се стърпя:

— Личи си, че тук е копано. Ще дойдат, ще проверят, ще разберат, че сме намерили нещо и ще бъдем в опасност.

Един от охраната се обади:

— Започнете да копаете, така ще видят, че работите тук. После ще си тръгнете, сякаш нищо не сте намерили.

Ева и Полин се захванаха за работа.

Дългото им отсъствие вероятно бе направило впечатление и тримата „туристи“, които непрекъснато обикаляха разкопките, се отправиха към тях. Охранителят предупреди Ева и Полин, но те вече бяха разровили добре наоколо. Ева демонстративно остави лопатката си настрана, взе чашката си с кафе и уморено седна на камъка. Полин се изправи и огледа района. Забеляза тримата мъже, които се разхождаха, а след тях вървеше Джордан. Като се доближи, той викна:

— Намерихте ли нещо?

— Само пясък и пръст — възмутено отвърна Ева. — Няма ли вече да си ходим? Мечтая за един душ и питие!

— Тъкмо идвах да ви извикам. Хайде!

Тримата туристи разсеяно ги подминаха и продължиха по стръмните пътеки из лабиринта от дворцови зали.

24.

Щом се върнаха от разкопките, всички първо взеха душ в опита си да се спасят от тежката горещина, която ги измъчваше през целия ден.

Полин едва бе излязла от банята, когато на врата се почука. Тя отвори и срещна блесналия от любопитство и превъзбуда поглед на Ева.

— Ева, не мога да си обясня промяната в теб. Ти беше тази, която мърмореше и непрекъснато изтъкваше безсмислието на експедицията. Какво се е случило?

— Не мога да ти обясня, но да кажем, че съм преосмислила нещата. Покажи ми плочката. Искам да я разгледам.

Полин извади завитото в мек плат глинено парче и го остави на масата. Ева го разгърна и се взря внимателно. Полин ѝ подаде лупа, без да проявява особен интерес, защото беше убедена, че това не ги засяга. Остави Ева да се забавлява и отиде да се облече.

Когато след малко влезе отново в стаята, установи, че Ева е отворила подробна карта на Перперикон и калкулатор. Смяташе и записваше нещо в тефтера си. Полин се усмихна на ентузиазма ѝ:

— Какво откри?

— Предполагам, че това е карта. В горния ляв ъгъл са означени, според мен двореца и прорицалището. След това има, предполагам, някаква река и под нея, на югоизток има нещо важно. Точно то е отбелязано с фигура, подобна на слънце.

— С нещо подобно на слънце би трябвало да е отбелязано прорицалището. Защото то е било най-важното място за всички, почитащи култа към Слънцето.

— Въртях картата на всички посоки. Това ми се струва единствената реална възможност. Намерих и карта на планината, в която се намираме. Родопи се казваше, нали? Ако това е дворецът и това е прорицалището, ето това е реката, отбелязана на плочката. Какво ли може да има на югоизток?

— И защо е толкова по-важно от двореца и светилището на пророчицата? — Полин не можеше да повярва в хипотезата на Ева и започваше да нервничи. — Хайде да оставим плочката за малко и да слезем при другите. Може пък да разберем нещо повече. Да видим другите какво са направили днес.

— Добре — Ева стана с нежелание, — само скрий хубаво моето първо откритие.

Полин се усмихна:

— Ето, завивам го старателно, а ако искаш, ще наемем и сейф.

— Не се подигравай с интуицията ми!

Полин вече беше отворила вратата да излизат, когато Ева изведнъж се върна и взе от масичката картите си.

— Може да ми потрябват! — оправда се тя пред присмехулния поглед на приятелката си.

— Не се отказваш лесно, знам вече!

Двете усмихнати излязоха на двора пред хотела и там завариха обичайната шумотевица и суматоха. Те веднага се включиха да изслушат кой какво е направил през деня. Ева разгърна картите си пред Галя:

— Взе да ми става скучно тук. Къде ще отидем след това?

Галя посочи с пръст:

— В момента сме тук, на Перперикон. Когато сте готови, ще тръгнем на югоизток — пръстът ѝ мина през голяма река и продължи надолу по картата. — Тук е най-вероятното място за гроба на Орфей. Ще видите и самият гроб. Повече нищо няма да ти кажа! Има доста чудеса, които може да ти харесат.

Ева и Полин се спогледаха. На югоизток ли?

25.

Ева превърна следващия ден в кошмар за Полин. Тя непрекъснато ходеше след нея и питаше, кога ще поемат към следващия обект. Аргументите ѝ бяха непоклоними:

— Имаме плочката. Всички знаем, че тук не може да намерим нищо свързано с лирата.

— Но това е мястото, най-силно свързано с култа към Слънцето — спокойно отвърна Полин. — Тук трябва да търсим мястото, където е била заровена тя, заедно с главата на Орфей.

— Това са приказки! Това са местните легенди. Всеки хълм в тази планина има претенцията, че в него е погребан митичния певец. Дори не знаем дали наистина е съществувал!

Полин се видя принудена да потърси и помощ от Вики. Като психиатър тя трябваше да поговори с Ева и да я успокои малко, за да се даде възможност на останалите да работят. Вики се зае с ентузиазъм. Отдавна наблюдаваше промяната в Ева и търсеше повод да си поговорят.

— Здравей — приближи се Вики, — с какво се занимаваш?

— О, изпратиха те да укротиш лудата ли?

— Да, разбрах, че тормозиш всички. Знаеш, че ще тръгнем скоро оттук. Защо не оставиш другите да си свършат работата?

— Ти май знаеш всички тайни, свързани с експедицията. Само че не знаеш моята тайна.

— Ако искаш, може и да ми я кажеш!

Ева се ядоса още повече:

— И веднага да го кажеш на ченгетата ли?

— Защо си мислиш, че те се интересуват от твоето мнение?

Вики се отдалечи. Макар и да не постигна нищо, тя вярваше, че Ева сама ще я потърси, ако има нужда. Знаеше за плочката — всички знаеха. Но Вики беше сигурна, че има и още нещо, което я прави толкова нетърпелива.

Синът на Галя, Иван, единствен споделяше нетърпението и интереса на Ева. Те двамата често се отдалечаваха от групата и оглеждаха неразработените територии. Иван беше идвал тук много пъти, беше участвал в много разкопки, но все още не му омръзваше и с приповдигнат тон разказваше на Ева, как в Перперикон ще има работа и разкопки, поне още 10 години, докато бъде разкрито, всичко, запазено от древността. В един момент Ева се престаши и реши да сподели:

— Знаеш ли, открих плочка.

— Знам, пише го в дневника на експедицията. Всеки трябва да пише в него, и всеки трябва да го чете. Така ще знаем кой какво е открил и ще може да се сглоби мозайката много по-лесно.

— Някой чете ли този дневник?

— Всички го четат и всички вписват в него работата си. Само ти не си писала нищо.

— Съвсем бях забравила за това ни задължение — замислено и тихо отвърна Ева.

— А има ли какво да впишеш?

Ева обърна глава настрани:

— Не знам, но съм сигурна, че нямаме повече работа тук.

26.

Дните минаваха бавно и работата не вървеше. Съвсем скоро учените се убедиха, че тук няма да открият тялото на Орфей. Трябваше да продължат. Всички събираха багажа си, когато Валери излезе на балкона на стаята си и видя на съседната тераса Ева.

— Готова ли си с багажа?

Ева усмихнато отвърна:

— Багажът ми беше събран още преди два дни.

Швейцарската археоложка се обърна изненадана:

— Не ти ли хареса тук? Аз съм възхитена от това място. Може спокойно да ме оставите и да ме забравите тук за две-три години. Мястото е изумително. Толкова е пълно с история...

Ева се обади малко грубо:

— Ние сме тук по друга причина. Като се върнеш в Берн, искай да те изпратят на твои самостоятелни разкопки. Сега ни финансират със съвсем друга цел. — Обърна се и влезе в стаята си.

Валери вдигна безразлично рамене и също се прибра, за да продължи с багажа си.

Колоната от джипове потегли около обяд и след съвсем кратко пътуване пристигнаха до следващия обект. Скоро щеше да се стъмни и за този ден задачата им беше само да се настанят в хотела и да си починат.

Полин разопакова багажа си и излезе в двора на хотела, точно когато на една маса се настаняваха Иван и Ева. Полин бързо се присъедини към тях:

— Надявам се няма да ви преча. Имам чувството, че ще чуя доста интересни неща.

— Заповядай! — посочи стола до себе си Ева.

Полин я изгледа — беше бледа и неспокойна, като че ли повече тревожна. Тихо я попита:

— Добре ли си?

— Не! — рязко отвърна немкинята и се облегна в стола си.

— Аз също крия една малка тайна и трябва да ти призная нещо — имам чувството, че пристигнахме на точното място.

— Да, пристигнахме! Точно от това се страхувам.

В този момент дойде Иван и придърпа стола си до масата:

— Предлагам да си поръчаме питиета и след това да започна да разказвам.

Сервитьорката взе поръчката и се отдалечи. Иван развълнувано зараказва:

— Ние сме в село Татул. Съвсем наблизо е открит огромен мегалитен паметник. След много проучвания, в последните години вече може със сигурност да кажем, че това е светилището на Орфей, което е било почитано и известно из цялото Източно Средиземноморие. Използвано е отпреди 19 век преди новата ера. Има повече от 30 глинени олтара за жертвоприношения, които са поставени преди 40 века. Светилището се е ползвало през енеолита и през бронзовата епоха. Всички обреди, извършвани тук са били посветени на слънчевия култ — възхвала на Бога-Слънце.

— И мислиш, че тук е погребан Орфей? — прекъсна го Ева.

— Това светилище е и пряко свързано с култа към Орфей. То е изсечено в монолитен каменен блок. На самия връх е издълбан каменен саркофаг, ориентиран на изток. Точно това се смята, че е гробът на Орфей. До него водят осем стъпала. Траките са вярвали, че когато царят им умре, той става техен пратеник при боговете и им помага. Мястото ставало свещено. Това място е използвано за светилище повече от 4 хилядолетия. Полин се замисли:

— Къде е открита лирата?

Иван разгърна карта на местността:

— Някъде тук. Това е точно на пътя между светилището на Орфей и светилището на Великата Богиня-Майка.

— Боже! Това пък сега какво е? — озадачи се Ева.

Иван беше в стихията си:

— Това е пещера, която е издълбана от природата и дооформена от хората, така че да прилича на утроба. Точно по обяд през невидим процеп се процежда слънчев лъч в пещерата. По време на пролетното и есенното равноденствие лъчът стига най-навътре, огрява олтар в дъното на пещерата и символизира зачеването и възпроизводството в природата.

— Отново култа към Слънцето. — Полин просто разсъждаваше на глас. — Това е навсякъде около нас. Тук всичко е свързано с този култ.

— Да, това е свещената земя на Орфей и култа към Слънцето. Тази планина е осеяна с огромен брой светилища и всички са посветени на този древен култ. Доста е бил силен, защото има интересен факт — през 13 век преди новата ера е имало редица силни земетресения, които унищожават много светилища. Точно това светилище с гроба на Орфей е възстановено през ранножелязната епоха. Като през 4 век преди новата ера е издигната голяма каменна стена, а по-късно е построен и храм мавзолей. Стените на този храм са оцелели, но само до 6 метра.

Полин отново го прекъсна:

— Има ли християнски храмове, строени върху светилището?

— Не, защо?

— Обикновено храмовете се строят един върху друг или на едно и също място, защото те се изграждат върху свещена земя, където има силен енергиен заряд. Интересно ми е защо на тези толкова силно заредени места, няма храмове на други религии. Този култ към Слънцето явно е прекалено силен и не търпи около себе си нещо различно.

— Извинете, викат ме да уточним нещо — стана Иван от масата.

Ева и Полин останаха сами. Ева каза съвсем тихо:

— Цялата треперя, не знам защо?

— Да, и аз мисля, че намерихме мястото, което търсим.

Ева се усмихна:

— Тази нощ ще помоля Нико да остане при мен. Заядливият испанец ме кара да се чувствам сигурна и спокойна.

— Наистина много си подходите... И мен започна да ме плаши тази планина. Прекалено много са светилищата и прорицалищата. Прекалено много са чудесата, които са се случвали тук. Просто съм тревожна. А онези мъже ме ужасяват! Дали вече са пристигнали?

Кейси и Валери минаха прегърнати покрай тях. Полин ги изгледа и продължи размислите си:

— Изглежда на другите не им е толкова тревожно като на нас.

— Какво искаш — за тях това е само работа. Ще изследват, ще се поровят, ще напишат една-две статии, после може и да направят книга.

Просто ще изкарат добри пари от едно намерено парче камък с опънати жици.

Полин отвърна:

— Много странно нещо е тази лира. Не е възможно да е на седем хиляди години. Това са титаниеви струни. Невъзможно е.

— Трябва да поговориш с Хелън. Тя би могла да провери кой в Оксфорд е изследвал антиката и дали може да се доверим на тази датировка.

— Интересно, какво ли може да означава фактът, че лирата е подарък от боговете за Орфей.

Много бързо Ева я върна към реалността:

— Сега да не вземеш да замесиш и извънземните? Само това ни трябва.

Последните й думи бяха чути от Никола. Той се присъедини към тях и веднага започна да им разказва:

— В нашата държава имаме и много интересен случай с мистериозни извънземни загадки. Близо до София е селото Царичина. През 1990 година един човек каза, че там е заровено огромното съкровище на един от българските царе — Самуил. За мен е пълна загадка защо, но веднага започнаха разкопки и те се ръководеха от Генералния щаб на Българската армия, заедно с екип от екстрасенси.

Тук вече усмивката на Ева премина в кикот.

— Това не може да е истина!

— Не можеш да си представиш каква лудост беше. Всяка вечер по новините даваха как се копае. Работиха 2 години и половина и се похарчиха 16 милиона лева...

— Невероятно! — Полин слушаше и се смееше през сълзи.

Никола продължи разказа си за абсурдната случка:

— Разкриха тунел с дължина от 160 метра, който се движи спираловидно надолу и периодично се пълни с някаква вода. Съставът на глината по стените е доста странен и в него има титан.

— И тогава се появили извънземните. — Ева се забавляваше с историята.

— Точно така. Тогава на обекта кацнал извънземен кораб. Представителите на Генералния щаб и екстрасенсите влезли в контакт с извънземните. Те им казали, че това не е скривалище за огромно

златно съкровище, а е гробницата на първото разумно същество, населявало Земята.

— И какво представлява погребалната камера в края на тунела?
— запита през смях Ева.

— Не се стигна до края на тунела. След срещата с извънземните, военните бетонират входа на тунела и засекретяват всички данни и документи от случилото се. Никой не знае какво е станало, кой с кого се е видял, кой с кого е говорил, какво са открили.

— Не може едно правителство да допусне да се занимава с екстрасенси и извънземни! Това е просто нелепо! — Полин също се смееше.

— Да, но това се случи! И сега, след като ви развеселих, ще ви поканя на вечеря! Хайде, момичета, да вървим да предадем доброто си настроение и на другите!

Ева стана и весело клатеше глава:

— Какво е това място?!

27.

На вечерята Галя и синът ѝ не смогваха да отговорят на всички въпроси на учените. Интересът беше голям. Впечатленията бяха много силни. Нико не споделяше с никого страховете и чувствата си, но въпросите му говореха сами. Той небрежно подхвърли на Галя:

— Имам чувството, че тук са скрити като че ли всички тайни на траките.

Италианският митолог Марио отговори вместо нея:

— Всъщност, не! Долината на тракийските царе е по̀ на север. Там може да се видят изключителни гробници. Част от намерените в тях съкровища видяхме в музея в София.

Галя допълни:

— Тази планина е свързана с по-древните ритуали и вярвания на траките. Доведох ви тук, защото тук са най-древните центрове, свързани с традициите им.

Марио продължи развълнуван, защото темата му беше много интересна:

— В долината на тракийските царе всичко е значително по-ново. Там има могили и светилища, култови центрове, дори обсерватория на траките, но всички те са строени през 5 или 4 век преди новата ера. Тогава Орфей е бил вече легенда и бог.

Бившата му съпруга го изглежда някак нежно:

— Някой май си е научил добре урока и се е готвил предварително.

— Никога не започвам работа неподготвен — рязко отвърна Марио.

Нейните опити за близост го ласкаеха, но той все още много я обичаше и раздялата им щеше да бъде прекалено тежка за него, ако отново позволи на страстта му да се разгори.

Галя върна разговора към траките:

— Водим ви по тези места, защото тук е скрита тайната за живота на Орфей, ако той наистина е съществувал.

Сините очи на Марио буквално светеха:

— Ако Орфей наистина е съществувал. Може сам да е разказвал как е слязъл в подземния свят да търси Евридика. Това може просто да е било един по-ярък сън и той да го е възприел за истина, а след това го е разказвал на останалите.

Иван се усмихна:

— Опитваш се да превърнеш мита в реалност.

— Не, само да си обясня някои факти от митологията и да намеря тяхното реално значение и нормално обяснение. Не може да се намесва винаги свръхестественото.

Швейцарката Валери замислено навиваше на пръста си кичур коса от дългата си конска опашка. Тя погледна Галя:

— Ако той е разказал на всички, че е влизал в царството на Хадес и се е върнал оттам, тогава значи, че другите са го възприели като вампир. Затова трупът му е разчленен на три. Така древните са неутрализирали вампирите и са им пречели да се върнат от отвъдното.

Кейси протегна ръка и я сложи на раменете на Валери:

— След като хората толкова много скърбят за своите мъртви и те толкова им липсват, защо ще правят специални ритуали, за да не се върнат от света на сенките. Хем не искат близките им да умират, хем им затварят всички възможни пътища да се върнат обратно при тях. Това противоречие не мога да разбера.

Галя продължи:

— Легендата разказва, че самият бог Дионис е дарил Орфей с магически способности и знания.

Тук се намеси и Ева, която весело отбеляза:

— Да не би и този Бог да му е дал вълшебната лира, с която омайвал животните, укротявал стихии и правел лошите хора добри? Да не би да е имал личен контакт с някой, дошъл от небето. Вече чух и за това!

Хелън се съгласи с Ева:

— Имам чувството, че нещата се задълбочават прекалено много и се търси истината в една очевидно фантастична легенда. Защо България толкова преекспонира този въпрос. Това ли е единственият начин да си направят реклама и да привлекат туристи.

— Европа нямаше да финансира вашата експедиция, ако беше така — обиди се Иван. — Ако всичко беше само приказки и

фантастика, никой нямаше да ви занимава с това. Събрани са тук най-добрите учени, които отказват да повярват в нещата, които виждат. Сигурно си мислите, че ние сами сме сложили титаниеви струни на лирата и зареждаме прорицалището в Перперикон с мощни електромагнитни вълни.

— Извини ме, но всичко тук е прекалено вълшебно. Дори в Египет няма толкова тайнственост и мистика.

Вики мълчаливо и доста съсредоточено следеше разговора. Един бърз поглед, разменен с Полин я накара да се убеди, че и приятелката ѝ е на същото мнение — трябва да се започне работа по-бързо и да се потушат тези страсти. Не биваше един спор за древна реликва да преминава в лична вражда.

28.

Полин потъна в неспокоен и тревожен сън. Сянка на жена протягаше към нея ръце и се опитваше да ѝ каже нещо. От устата ѝ излизаха само стонове и вопли. Полин успя да дочуе откъслечните:

— Третото око... Зеленото око... Иди на третата скала...

Беше безсмислено да се бори за здрав и спокоен сън. Стана от леглото и погали медальона на врата си. Излезе на балкона на стаята си и седна в люлеещия се стол. Огледа се в тъмно лилавия мрак и вдигна очи нагоре. Черното небе тежеше от безброй светещи звезди. Полин бе обикаляла из целия свят и бе се възхищавала на огромните звезди над тропиците. Но никога не е предполагала, че някъде ще види толкова много звезди. Те блестяха с малко хладна, зеленикава светлина и бяха толкова много, сякаш някои надничаха иззад стоящите по-напред, само и само да погледнат към нея. Гледката я успокои и тя влезе в стаята си. Стоя на балкона само половин час, взирайки се в отрупаното със смарагдов блясък небе, но сега се чувстваше уморена и отпаднала. Легна и най-после заспа.

На другата сутрин учените очакваха срещата с мистериозния гроб на Орфей със смесени чувства. От една страна беше възторгът от срещата с нещо толкова древно и свещено, а от друга страна това чувство се притъпяваше от рационалната мисъл, че може би Орфей е само легенда, която българите много искат да превърнат в реалност.

Всичко се промени, когато цялата експедиция стигна на мястото. Огромен ритуален комплекс ги порази с мащабите си. Светилището на Орфей стоеше на върха на възвишението, хладно и гордо, обгърнато от достолепна тишина. В най-високата му част, обгърнат на изток като поздрав към изгряващото Слънце, мрачно и загадъчно зееше четириъгълен саркофаг. Тук не бе докаран нито един камък от друго място. Всяко светилище и всеки олтар бе издълбан от човешката ръка в монолитен каменен блок. Ева тихо каза:

— И това е на четири хиляди години...

Иван поясни:

— Глинените олтари за жертвоприношения са на четири хиляди години. Кога е издълбано това светилище, не можем да определим точно, но е доста по-старо.

Учените се пръснаха в различни посоки и започнаха с любопитство да оглеждат култовото съоръжение. Имаше оформени ниши за полагане на дарове към боговете, от тях излизаха изработени улеи за оттичане на виното по време на ритуалите. Древните траки бяха изградили изключителен храм за възхвала на своя Бог-Слънце и величествен гроб за един от царете си — Орфей.

Полин остана на мястото си и внимателно се взираше отдалеч, сякаш искаше да обхване храма в общ план. После се запъти към каменния саркофаг. Изкачи се до него и се огледа. Наведе глава и се върна отново в подножието.

Джордан внимателно я следеше. Приблужи се до нея и я прегърна. Тя отпусна глава на рамото и тихо му каза:

— Трябва да намерим третата скала и третото око.

— Пак ли те е викала?

— Настояваше за това трето око.

— Знам.

Тя вдигна лице към него и веднага разбра, че и той е сънувал предишната нощ:

— Трябва да отидем там, Джордан. Искам да спя спокойно. Къде са тези очи?

— Спомняш ли си, че в началото Галя разказваше за езера и скалите над тях? Да я попитаме.

Двамата намериха Галя. Полин зададе директно въпроса си:

— Защо не ни заведохте до онези Орфееви скали? Нали според легендата там е свирел.

— Тук всеки камък претендира, че на него е седял и свирел Орфей. Заведохме ви на местата, които е най-вероятно да са свързани с живота му и култа към него. Лирата е открита в този район. Орфеевите скали са далеч и едва ли са свързани с целта на експедицията. Там няма никакви археологически находки.

— Моля те, покажи ни ги на картата — обади се Джордан. — Любопитно ми е да ги видя.

Галя разгърна картата, която ѝ подаде Джордан. Посочи едно място:

— Ние сме тук. На северозапад от нас, ето тук са тези скали.

— Благодаря ти!

Джордан отбеляза мястото с молив и сгъна картата си. Хвана Полин за ръка и я отведе настрани:

— Днес ще порботиш с останалите, а утре сутринта ще вземем Никола и малко охрана. Ще отидем на тези скали да видим какво толкова загадъчно има там и защо ни викат точно там. Днес вече времето доста напредна и няма да може да се върнем преди залез.

Полин се присъедини към останалите и започна да разглежда древния храм. Джордан откри Никола и разгърна пред него картата си:

— Искам утре да ни заведеш до това място.

Никола го погледна изненадан:

— Преходът е доста труден и едва ли всички ще се справят.

— Ще бъдем само аз и Полин. Ти и най-много още две момчета от охраната ще са достатъчни. Останалите трябва да пазят тук. Много съм изненадан, че мистър Смит още го няма.

— Видях отблясъци между дърветата и храсталаците отляво. Ако сега се върна при колите, със сигурност ще намеря наблизо паркиран и техния джип. Просто се държи на дистанция.

— Да, сигурно си мисли, че като не е наоколо, учените ще са спокойни и няма да се крият от него. Да ги наблюдава отдалеч е добра идея.

29.

Учените бяха толкова погълнати от работа си, че Никола и Джордан едва ги накараха да съберат инструментите и да си тръгнат. Тържественото обещание, че ще останат на това място колкото дни искат и колкото е необходимо за пълно изследване, свърши работа.

Слънцето вече се скриваше зад билото на отсрещния хълм, когато всички се събраха в двора на хотела. Поръчаха си питиета и започнаха да обсъждат видяното през деня. Полин с добродушна усмивка се обърна към Ева:

— Като те гледах колко проби взе, останах с впечатлението, че се опитваш да изнесеш тайно целия олтарен комплекс през граница и да си го сложиш в двора на къщата.

Ева не пое шегата ѝ:

— Просто трябва да разбере кое ме кара да се чувствам толкова странно и особено...

Ева влезе в хотела.

Вики се присъедини към Полин:

— Отнасяй се по-внимателно с нея.

— Говорихте ли?

— Да.

— Какво ѝ е?

— Това не мога да ти кажа. Трябва да знаеш само, че е почувствителна. Тя знае това и грубостта ѝ понякога е нейният начин да се защити.

— Нейното състояние свързано ли е с моите сънища? — не отстъпи Полин.

— Не. И както и да извъртиш нещата, повече от мен няма да разбереш. Не се опитвай да се правиш на тънък психолог пред мен и да ми прилагаш психологически методи за извличане на информация.

— Добре, добре! Само те моля, ако по някакъв начин свържеш нейното състояние с моите сънища, да ми кажеш. Ако има някаква връзка, трябва да ѝ разкажем за мен и тогава тя ще сподели тревогите

си. Така може да съберем повече информация и да си обясним повече неща...

— Едва ли ще стане толкова лесно. Просто приеми, че нямате нищо общо. Всеки усеща различни неща.

— Добре — примири се Полин, — предавам се. Просто се грижи за нея.

Полин се огледа. Ева и Нико ги нямаше. Явно бяха в стаята ѝ и разглеждаха взетите проби. Кейси и Валери разговаряха тихо и по всичко личеше, че разговорът им не беше свързан с история или археология. Митологът Марио разпалено обсъждаше нещо с Иван, който не смогваше да си поеме дъх в стремежа да каже повече и по-интересни факти. Хелън стоеше наблизо и с усмивка следеше разпаления разговор. Отстрани Никола и Джордан се бяха надвесили над картата и явно обсъждаха утрешното пътуване. Галя бе събрала студентите си и даваше инструкции за следващия ден. Обхванати от ентузиазъм и любопитство, никой не усещаше нито умора след усилената работа, нито изтощение от горещината през деня. Вечерен хлад изпълваше въздуха със свежест, а в песента на щурците се долавяха радостни нотки.

30.

Ранното сутрешно слънце заблестя толкова силно, че всичко наоколо изглеждаше позлатено. Полин едва изчака да мине нощта, за да отиде на мястото, на което нейната прароднина я викаше да дойде. Не можеше да повярва, че това място не е свързано с култа към Орфей. Защо ще я вика там, където няма олтар или храм. Най-после щеше да разбере какво става. Може би.

Качиха се на джипа и потеглиха на запад. Пътищата не бяха в добро състояние, но това не впечатли Полин. Тя гледаше през прозореца и с нетърпение чакаше да зърне мястото. Минаха през голям и хубав град, и поеха на север. След време джипът напусна главния път и се заизкачва из планината по по-тесен криволичещ път. Малко по-късно пое по планински път, но скоро спря. Оттук нагоре ще се върви пеш.

Напред по пътеката поведоха двама души от охраната, след тях послушно тръгнаха Полин и Джордан, а отзад вървеше Никола. Изкачването беше трудно и дълго.

На едно място спряха да си починат. Задъхана и зачервена от умора, Полин каза на Джордан и Никола:

— Не мога да си представя, че Орфей ще изкачва всеки ден тези скали, само и само да посвири малко на върха им.

Един от охраната се усмихна:

— Не мога да си представя, че останалите мъже са се качвали с него, само и само да слушат разказите му.

Никола даде обяснение:

— Може би това е било мястото, защото жените им трудно ще се доберат до горе, за да си ги приберат вкъщи.

Забележката му разведри малко настроението и след кратка почивка те отново поеха нагоре. След още един тежък преход, излязоха на върха. Полин се огледа и дъхът ѝ спря от невероятната красота, която се разкри пред тях.

Остри, назъбени, стръмни и внушителни, скалите стърчаха зловещо над всичко наоколо. Величествени и страшни, те заплашително се извисяваха към бистрото светло синьо небе. Сякаш бяха забодени там в полукръг от всемогъщ и всесилен творец. Стърчаха като пръсти на ръка, свита в шепа. Долу, под отвесните им ужасяващи стени, в дланта на шепата, се бяха сгушили на сигурно и защитено място изключително красивите езера — смарагдовите очи на Родопите. Озъбените и смразяващи скали пазеха тези чисти и бистри смарагди.

Гледката беше неповторима. В такива моменти човек се чувства малък и безпомощен пред невероятната сила и мощ на природата. На тези места всеки може да разбере колко е нищожен и безсилен пред размаха, с който творят вятърът, слънцето и водата. Планината бе сложила най-силните и верни стражи да пазят нейните очи.

Колкото голи, назъбени и остри бяха отвесните скали, толкова мека и нежна беше зеленината в подножието им. Около седемте езера на благодатната им влага се наслаждаваха огромни дървета. Между стволовете им игриво и нежно преплитаха клони храсталаците, а меката светла трева постилаше земята като топло одеяло.

Контрастът в гледката я правеше нереална. Точно тук всемогъщият творец показваше на малките хора на какво е способен и разкриваше силата си.

Никой от застаналите на върха не можеше да обели и дума. Пред тях се откриваха невероятни простори. Въздухът беше кристалночист и бистър. Можеше да се види толкова надалеч.

Полин погледна надолу към подножието на скалите. Езерата бяха невероятно красиви. Водата на всяко блестеше в различен цвят. Кое от тях е третото езеро? Кое е третото око? Очите на жрицата Мадлен Буже. Зелените смарагдови очи на жрицата. Полин откри най-зеленото езеро.

Трябваше да запомни местоположението му. Разгледа гората около него. Очите ѝ се спряха на величествен огромен дъб с масивен ствол и гъсти разперени клони. Трябваше ѝ ориентир, защото от друг ъгъл и по друго време на деня това езеро едва ли щеше да изглежда толкова зелено. Наистина можеше да се каже, че това е третото око. Тя огледа още веднъж наоколо подробно. Искаше да се увери напълно в откритието си.

Изведнъж почувства облекчение и задиша по-свободно и спокойно. Усмихна се и щастливото ѝ изражение напълно озадачи Джордан.

— Какво се случи? Разгада ли тайната на Орфей?

— Не, но всичко е наред. Сега вече може да си тръгваме и да работя спокойно.

— Кажи ми какво почувства, трябва да знам всичко! — не спираше Джордан.

— Няма нищо за казване. Не е тук. Затова тук няма археологически обекти. Просто не е тук. Явно трябва да се върнем при гроба му. Олекна ми. Дойдохме тук, където ни викаха, видяхме, че няма нищо и сега трябва да си вървим.

Доброто настроение, липсата на тревога в погледа ѝ, лекотата, с която заслиза надолу по стръмната пътека оставиха у Джордан убеждението, че нещо се е променило, че нещо е разбрала. Защо ли отказваше да сподели с него, след като ги свързваха толкова много неща. Интересно, той нищо не усети.

Пътят на връщане беше весел и приятен. Полин, напълно преобразена, не спираше да разказва интересни и весели случаи от експедициите, в които е участвала. Забавляваше всички и времето мина бързо.

Щом се прибраха в хотела, Полин се преоблече набързо и слезе при останалите. Веселият ѝ смях оглася до късно меките, заоблени родопски възвишения.

31.

Само след няколко дни работа по светилището на Орфей всички изглеждаха по-измъчени от всякога. Ярката светлина и парещите лъчи на лятното слънце бяха безмилостни. Огромният култов комплекс не им предложи сянка и хладина, а загадъчно и гордо се извисяваше към синевата. Мистериозно запазил всичките си тайни, гробът на Орфей зееше отворен и с очакване гледаше към слънцето. Четириъгълният саркофаг правеше тишината наоколо още по-наситена и тежка. Слънцето щедро го заливаше с ярките си лъчи и в този момент природата не забелязваше екипът от учени, които като мравки се щураха напред-назад из светилището и събираха частици камъчета с плахата надежда те да ги върнат назад-назад в толкова далечно минало, когато легендите са били истина, а боговете са били реални хора.

Умората, тежката горещина и най-вече липсата на някакви резултати по поставената им задача, правеха учените раздражителни и умърлушени. Ентусиазмът постепенно отстъпи на вялите и бавни тихи разговори.

След поредния горещ и безрезултатен ден, Ева и Полин седяха на поляната пред хотела и разклащаха чашите си с коктейли, в които повече от всички останали съставки те искаха да има лед. Мълчаливо гледаха наоколо, когато Ева тихо каза:

— Там, на Перперикон, когато заставах на прорицалището, цялата се разтреперих. Дълго след това не можех да се успокоя. Не бях усещала такова нещо до този момент. Бях безпомощна, защото не можех да контролирам тялото си. Нещо много силно ме разтреса и не мога да си обясня как стана. Когато дойдохме тук, това усещане се усили, но с всеки ден изчезва все повече. Вече съм напълно сигурна, че съм си внушила тези неща.

— Може и така да е. След всички легенди и мистики, които се крият зад всяка скала тук, нищо чудно, че си се почувствала така.

— Да, вече съм сигурна, че трябва да си ходим. Няма смисъл да оставаме и да търсим връзка на Орфей с онзи странен камък.

Въпросната лира трябва да се изследва само в лабораторни условия. Чудно ми е защо се дадох толкова пари за тази експедиция и какво си мислеха, че ще намерим? Златният му царски венец?

Полин я изгледа:

— Мислиш, че сме изчерпали всички възможности? Не мислиш ли, че трябва да се преместим на друго място?

— Категорична съм, че трябва да се връщаме. Всички са вече съсипани. Това силно слънце се издържа само в офиса с климатик или на морския бряг. Не може да се работи в такава горещина.

— Явно желанието ти ще се сбъдне — посочи с ръка вляво Полин.

Изад хълмовете на планината по небето пълзяха черните кълба на облаци. Сякаш нощта покрива света, а слънцето се опитва да я прогони. За кратко. Облаците погълнаха яркото залязващо слънце и го смалиха до малка светеща точица. Превърнаха огромния огнен залязващ диск в запалена малка електрическа крушка. Скоро и тя изчезна зад планината и остана черен мрак.

Полин и Ева с възхищение гледаха природното преобразяване. Две мощни светкавици прорязаха тъмния гранит на небето, осветиха всичко за миг и се кръстосаха. Почти веднага след това проехтя чудовищен гръм, който със съскане и пукот разцепи въздуха. Той донесе първите огромни и тежки капки топъл, но разхлаждащ летен дъжд. Хората влязоха в хотела, но все пак останаха близо до прозорците да погледат още малко изумителната стихия на лятна буря в планината.

Стихията бушува около час, а след това се успокои и премина в тих и равномерен дъжд, който отмиваше лепкавата горещина от планината през цялата нощ и целия следващ ден.

Учените имаха нужда от почивка. Откакто пристигнаха в България, не бяха ползвали нито един почивен ден. Обикаляха и работеха. Сега природата ги остави затворени в хотела. Всеки имаше различни занимания — едни подреждаха и описваха находките, други преглеждаха и допълваха собствените си записки, които ще им послужат в научните разработки, трети преглеждаха дневника на експедицията и го препрочитаха отначало, с надеждата да открият пропуски, някои индикации за връзката на определено място с

намерената лира. Да, научната работа продължаваше, но в много по-приятна обстановка.

Привечер Полин искаше да поговори с Вики, но тя изглеждаше толкова щастлива от разговора си с Никола. Интересуваше я мнението ѝ за Ева и това загадъчно състояние, в което е изпаднала. Не може да намери възможност да привлече вниманието ѝ, защото очите на психоложката бяха изцяло омагьосани от чаровния българин.

Полин се обърна към Галя:

— Какво става? Ще си ходим ли вече?

— Само още един обект и няма да има какво повече да ви покажа. Всичко, което беше толкова древно, че да може да се свърже с живия Орфей, го видяхте.

— Говориш така, сякаш си убедена, че Орфей наистина е съществувал и е ходел по тези места! — с усмивка реагира Полин.

Галя се наведе по-близо до нея:

— Говориш така, сякаш искаш да ме заблудиш, че не си убедена!

— Предавам се! — прихна французойката. — Синът ти прилича толкова много на теб. Така изцяло отдаден на археологията. Точно като теб убедителен и непримирим.

— Защото сме сигурни! И се опитваме да ви покажем това.

Полин разбра, че Галя е напълно сериозна и престана да се усмихва.

— Какъв е следващият обект?

— Това е пещерата, която е оформена като утроба. Била е светилище на Богинята-Майка.

— Сетих се — за слънчевия лъч, който прониква в утробата.

— Да, сега няма да може да видите това вълшебство, защото той се процежда до дъното на пещерата само два пъти в годината. Всичко останало е на ваше разположение.

— Пак ли има някакви легенди, загадки и магии, свързани с мястото?

— Не. Това е само една пещера с олтарен камък в дъното ѝ.

Полин въздъхна:

— Явно скоро ще си тръгваме.

В този миг Джордан уви ръката си около кръста ѝ:

— Стига толкова работа, защото ще започна да ревнувам от този Орфей. Имаш ли време за мен?

Двамата се отдалечиха и Джордан попита директно:

— Какво ти сподели Ева?

— Изпаднала в странно състояние, треперела, примаявало ѝ, но само на прорицалището в Перперикон. Няма обяснение. Мислела си, че усеща някаква мистична енергия, но сега е убедена, че е било самовнушение. Тя вече е добре.

— Вики не мисли така. Ева е раздразнителна и нервна. Това място не ѝ понася.

— Виж, Джордан, тя от самото начало не искаше да тръгва и не вярваше в достоверността на откритието на българите. А е нервна от момента, в който се запознахме. Тя просто си е такава.

32.

През следващата нощ дъждът спря, но на сутринта учените не напуснаха хотела. Слънцето се нуждаеше от време, за да изсуши земята и да им осигури подходящи условия за работа. Вече всички знаеха, че се прехвърлят на последния за изследване обект и настроението им видимо се подобри. С приключването на експедицията приближаваше и времето за отпуск.

Ева и Нико бяха будни, но останаха прегърнати в леглото, загледани в ярката светлина, влизаща през отворената врата към балкона. Отвън вятърът подухна и разклати листата на дърветата. Те се раздвижиха и позволиха на един слънчев лъч да влезе в стаята и да си поиграе с косата на Ева. Лъчът пробяга по един кичур и го превърна в златен. Нико нежно пое кичура и го зави леко около пръста си.

— Добре е, че днес няма да ходим на някой от обектите. Имам нужда да постоя тук с теб.

— Наистина е хубаво. Не съм сигурна дали сме им нужни на археологическите обекти. Не съм спряла да се чудя ние с теб какво правим в тази експедиция.

— Дори и да няма работа за нас в момента, като се върнем, ще трябва да изследваме събрания материал. Ако сме видели и местата, ще може да бъдем по-точни. Даже и нищо да не правим сега, ние трябва да присъстваме навсякъде. Къде изчезна твоят пламък на начинаещ археолог с първата си находка?

— Престани! Всичко отмина.

Нико я погледна в очите:

— Знаеш, че утре ще отидем на последния обект. Ще покопаят малко там и след това си тръгваме.

— Чудесно! Не искам да стоя повече на това място.

— Аз имам една кокетна малка вила у нас, на брега на Средиземно море. Ще прекараш ли отпуската си с мен, там.

— Само при едно условие — да няма наоколо култови храмове на древните траки!

Нико се усмихна и погали извивката на шията ѝ. Двамата отново се заслушаха в птиците. Гората ехтеше. Птиците се надпяваха в освежената от дъжда гора и се радваха на отново изгрялото лятно слънце.

След малко на вратата се почука. Ева наметна една риза, с която прикри само необходимото и остави изцяло разкрита прекрасната гледка на дългите ѝ крака. Отвори и поздрави Вики. Тя загрижено попита:

— Добре ли си? Не те видях на закуска!

— Не съм добре! Затова не ми се яде.

— Какво ти е?

— Влюбена съм! Оттам идват всичките ми проблеми.

Вики се разсмя:

— Извинявай, но се разтревожих. Прощавай още веднъж!

Ева затвори вратата и се върна в леглото. Нико я прегърна и тя се потопи в бездънните му черни очи.

— Знаеш ли, че току-що ме направи много щастлив?

— Казах истината. Така се чувствам и ми харесва.

33.

Дали защото бяха отпочинали два дни, или защото отиваха към последния обект, учените излязоха от хотела в отлично настроение. Качиха се по джиповете и се оставиха на българите да ги водят към поредното чудо от древната им история.

Щом колоната подмина отклонението към светилището на Орфей и продължи по пътя нататък, към тях се присъедини още един джип.

Джордан погледна назад и се обади на Никола. Мистър Смит сигурно също губеше търпение.

Колите спряха на определеното място и учените поеха по пътеката към пещерата. Дърветата им пазеха сянка и осигуряваха прохлада. Тук щеше да се работи по-приятно. Мястото на пещерата ги изненада приятно. Наистина беше оформена като женска утроба. Учените оставиха малките си раници на земята и влязоха да разгледат поредния олтар. Пещерата беше празна, а стените ѝ — напълно гладки. Относително тесния кръгъл вход продължаваше в тунел, а след това се разкриваше огромна зала, в дъното на която имаше оформен олтар. В пода на пещерата бе издълбан идеален кръг, леко вдлъбнат надолу.

Фенерите на учените светеха силно като прожектори. На синкавобялата им светлина се видя, че стените и подът на пещерата са покрити с фин мъх.

Всички стояха напълно мълчаливи и само лъчите на прожекторите кръстосваха стените в търсене на нещо интересно или просто на нещо. Учените бяха изумени. Тук нямаше абсолютно нищо. Само кръг на пода. Древно е, разбира се, но какво от това. Какво тук доказва, че лирата е била съхранявана седем хиляди години в тази пещера, в която може да влезе всеки. Дори мъхът не беше намачкан от скорошно влизане.

Докато шареше с фенерчето си по стените, Полин забеляза раздвижване зад себе си. Обърна се и видя, че Ева излиза от пещерата. Последва я навън и я настигна до едно дърво:

— Ева, защо излезе? Ядоса се, че няма нищо ли?

— Тук има нещо, Полин. Ние трябва да го намерим. Тук е и няма да мръдна оттук, докато не го открия. Цялата треперя и не мога да се успокоя. Сякаш съм струна и някой ме е дръпнал.

— Струна ли? Като на лирата? Ако приемем, че това място е свързано с лирата, ще имаме начало на търсенето. Лирата е от метеоритен камък и титаниеви струни. Ела да разгледаме олтара.

Двете жени се върнаха към входа на пещерата. От страни бе застанал мистър Смит с двамата си последователи и гледаха безстрастно, без да дават вид, че ги интересува работата на учените. Охраната не ги допускаше до пещерата, а и те не настояваха. Когато жените минаваха покрай тях прекратиха разговора си. Влязоха отново през кръглия отвор и се отправиха към олтара. Полин даде знак и двама от студентите застанаха зад тях с прожектори в ръцете, да осветяват, докато те работеха. Иван се присъедини с голям ентузиазъм:

— Може ли да помогна?

Ева, положи огромни усилия да не издаде истинското си състояние и отвърна с усмивка:

— Само бъди много внимателен. Гледай да не разместиш и песъчинка дори. Трябва да отстраним този мъх и да разгледаме добре камъка.

Иван коленичи и с нежни движения започна да почиства. Постепенно всеки изостави наблюденията си и учените се събраха около тримата коленичили. Всички фенери бяха насочени към работата им. Скоро целия мъх беше отстранен и коленичилите около олтара ставаха все повече. Ева възкликна:

— Кръгът е диск, поставен в издълбана дупка точно по негов размер. Отстрани се вижда тънък процеп.

Полин изгледа Ева:

— Помислих, че просто е издълбан надолу огромен кръг.

Ева се обърна към един от студентите:

— Излез съвсем спокойно навън и ми донеси чантата, за да взема проба от този камък.

Иван я прекъсна:

— Аз нося в чантата си на кръста всичко необходимо. Не е нужно да показваме на онези отвън, че сме открили нещо, нали?

— Дай ми приборите си, прав си! — кимна Ева, а след това се обърна към останалите — Не давайте да се разбере, че имаме някакви подозрения. А и не се знае. Може да не сме открили нищо.

Тя остърга малко от камъка и го постави внимателно в приготвеното от Иван шишенце. След това го прибра в чантата си.

Полин се обърна към нея:

— И сега трябва да се прибираме ли? Само защото не искаш да направиш пробите пред онези бандити? Ще загубим цял ден?

Ева се изправи:

— Никола, ще изляза навън и ще работя без значение какво правят онези убийци. Имаш ли нещо против?

— Моля, работи си на спокойствие. Ние ще бъдем до теб.

Ева излезе от пещерата, последвана от повечето студенти. Полин остана вътре. Още щом дойдоха, тя се почувства съвсем близо до прароднината си. Струваше ѝ се, че дори може да я чуе. Някак си тези гладки стени много приличаха на стените от сънищата ѝ. Тя беше сигурна, че са намерили мястото.

Галя се доближи до Полин:

— Този олтарен камък е изследван още, когато е открита пещерата. Това си е съвсем обикновен гранит.

— Защо не ѝ го каза?

— И тя ще ми повярва ли? По-добре сама да се увери. Видях погледа ѝ, когато откри, че в дупката е вграден камък.

34.

Полин излезе от пещерата и яркото слънце я заслепи. Джордан се присъедини към нея и двамата тръгнаха покрай скалата. Пътеката се изкачваше плавно нагоре. Тя се чувстваше като напълно изпразнена. Без идеи, без желание да говори, без някаква мисъл в този момент. Само гледаше зеленината наоколо и нищо друго. Джордан вървеше след нея и също мълчеше. Навел глава и загледан в земята под себе си, изведнъж каза:

— Да намерим процепа!

— Моля? — излезе от унеса си Полин.

— Онзи процеп, през който влиза слънчевият лъч по време на равноденствието.

— Доста трудно ще ни бъде.

— Ние сме приблизително над пещерата. Тук трябва да е.

Полин извади телефона си и набра номер. Само след секунди каза:

— Иван? Ние тръгнахме по страничната пътека, която върви нагоре. Може ли да дойдеш при нас? Търсим скрития процеп.

Затвори телефона и се облегна на отсрещната скала. Загледа се в скалата, която е външната стена на пещерата.

— Невъзможно е да открием процепа. Българите трябва да знаят къде е.

— Не може да е отгоре, защото така пещерата ще се пълни с вода, когато вали. Трябва да е на страничната стена, но нависоко. Слънцето трябва да влезе отгоре.

Пещерата се намираше в сърцевината на хълм и обраслите с ниски храсти скали бяха външната стена на хълма. Широка камениста и песъчлива пътека разделяше този хълм от следващото скалисто възвишение.

Иван пристигна много бързо и с присъщия му патос започна веднага. Той ги поведе още нагоре по пътеката. Посочи малко над главата си.

— Това е процепът. Ако светнем с фенер през него, вътре ще се види лъч. Слънцето влиза оттук, когато е ниско над отсрещната скала.

Полин се обърна и заразглежда скалата зад себе си. Посочи на Джордан:

— Да се качим по тази пътека. Виж, стига до едно място и свършва, не продължава нагоре.

— Там има ниша, много пъти съм седял в нея. Удобно е. Ще ви заведе — самопокани се Иван и тръгна първи напред.

Приятната полегата пътека пълзеше плавно по скалата и стигаше уширено място. Иван посочи кръгъл, плосък отгоре камък, плътно опрян от едната си страна до скалата. Скалата образуваше удобно място за облягане. С драматичен жест студентът покани Полин да се настани в каменното кресло. Тя седна, облегна се назад и притвори очи:

— Удобно е, като трон.

Отвори очи и погледна Джордан. Той довърши мисълта ѝ:

— Трон на цар... тракийски цар?

Полин се обърна и погали скалата зад гърба си. От лявата страна имаше отчупено място и под него се виждаше друг камък. Странно гладък и... Беше виждала някъде такъв камък. Къде? Джордан следеше действията ѝ много внимателно. Приблужи се и докосна гладкото място. Отдръпна се назад и прошепна:

— Лирата е направена от такъв камък.

Стреснато Полин се облегна на скалата, за да скрие мястото на откритието си. Втренчи се в приятеля си:

— Извикай всички! Не бива да стоим сами тук.

Американецът извади спокойно и бавно телефона си. Не знаеше дали някой ги наблюдава и не искаше да се издаде, че става нещо.

— Не вярвах, че ще се случи нещо подобно! — каза на себе си, докато набираше номера. — Никола, елате всички, но съвсем спокойно, ако е възможно.

Затвори телефона и се доблужи до Полин. Седна до нея, прегърна я и нежно я целуна. Отдалеч, спътникът на мистър Смит ги следеше много внимателно, но видя само една влюбена двойка, усамотени сред природата. Българинът, който ги водеше се беше отдалечил, за да търси продължението на пътеката, ако се съди по това колко старателно гледаше земята наоколо.

35.

В тази мистична планинска земя всичко е прекалено тайнствено и красиво, но настъпва и момент, в който човек усеща страх от силата на загадките, скрити в дебрите на хълмовете. Въпреки че бяха двамата, Полин се чувстваше ужасно уплашена, уязвима и застрашена. Скоро по пътеката се показаха първите ѝ колеги. Водеше ги Никола, а след него припряно вървеше Ева. Нико беше плътно до нея, загрижен и готов да я защити. Малко след като всички пристигнаха, мистър Смит се показа и започна спокойно да наблюдава.

До скалата се доближиха Хелън и Валери, които заедно с Полин бяха археолозите на групата. Никой не се и опита да каже на Ева, че трябва да отстъпи и да ги остави да работят спокойно.

Холандският историк се заразхожда по отсрещния хълм. Към него се приближи Марио:

— Не вярваш ли, че момичетата са открили нещо?

— Не. От самото начало тази експедиция беше смешна като идея дори. Само се разходихме.

— Хелън ми каза, че са открили същия метеоритен камък като на предмета от София.

— Ти си митолог, Марио, и вярваш в приказки. Аз съм историк и работя само с факти и документи.

Марио докосна Кейси по рамото:

— Да се връщаме, защото охраната трябва да се намира повече около камъка. Да не пречим на хората да си вършат работата! Като се отделим и след нас веднага тръгват две момчета. Така отслабваме охраната. Кейси се усмихна:

— Често ли си говориш с Джордан и Никола? Станал си повече полицай, отколкото учен. За преуморените охранители ли се тревожиш или за огнената Валери?

— Искам да съм до нея. Тук е малко зловещо.

— Виждам, че Иван и Галя са те превърнали в запален траколог. Докато разговаряха, се бяха върнали при скалата с трона.

Природата бе покрила метеоритния камък с дебел пласт варовикови скали. Археолозите много внимателно отчупваха парче по парче скалата и постепенно откриваха гладкия блестящо сив камък. Работиха до късния след обед и Джордан едва ги накара да оставят работа си за следващия ден. Никола бе поискал охрана от военните и скоро наоколо заприлича на строго секретна база. Доста обширен район около пещерата и скалата с трона беше отцепен и заграден с жълти ленти. Покрай лентите се разхождаха въоръжени войници на пост. Около лентата монтираха и прожектори, за да може мястото да е осветено и нощем, за да се наблюдава по-добре от охраната.

Полин отстъпи и огледа наоколо — беше спокойна за трона, а и трябваше да си почине. Почувства странно напрежение и се обърна. От другата страна на лентата стоеше мистър Смит и студено я наблюдаваше. Двамата се гледаха само няколко секунди, а след това тя вдигна рамене примирено и се упъти към джипа.

36.

Работата беше подновена на другата сутрин. Всички с нетърпение се впуснаха отново към трона, изработен от метеоритен камък. Искаха да разкрият изцяло парчето и да разберат защо е поставено там. Отстраняването на горния слой камък ставаше бавно, защото археолозите работеха много внимателно. Никой не искаше да нарани царския трон и да го повреди. Започнали от средата, до обяд те разкриха и горния край на метеорита. След това търпеливо започнаха да почистват от средата надолу. Надолу се разчистваше малко по-лесно и затова много бързо стигнаха до основата на камъка.

Полин се зае да почиства лявата страна, а Хелън започна да отстранява последната част от десния ъгъл. Англичанката почисти мястото и се вгледа съсредоточено:

— Полин, това е някакъв символ. Дълбоко е издълбан в камъка, но е запълнен с пясък. Много е твърдо, но ще трябва да се махне.

Ева застана зад гърба ѝ веднага:

— Какво намери?

Полин се обърна и се вгледа в ъгъла пред Хелън. Нереално, с чисти ръбове и неповреден от времето, там беше издълбан символът от медальона на Джордан. Само каза:

— Не казвайте нищо! — и се обърна да довърши работата си. С падането на последната част от скалата, тя видя пред себе си издълбан своята половина от символа.

Ева не се стърпя:

— Чакайте, нали в София убиха едно момче в гората. Помните ли, че полицията ни показа снимки. Ако съберем тези двата знака, ще се получи нещо подобно, като знакът на гърдите му.

Хелън изтръпна:

— Значи наистина убийството му е свързано с нас? Какво общо може да има?

— Сега се отдалечете бавно и спокойно — Полин пое нещата в свои ръце. — Може би убийците на момчето ни наблюдават. Валери,

моля те, кажи на Джордан да дойде, без да тича. Трябва да запазим всичко в тайна.

Валери се усмихна и се отдалечи. Полин погледна Ева и разбра, че скоро приятелката ѝ няма да издържи и ще започне да вярва на всяка приказка. Тя се обърна към Вики, която вече пристигаше с няколко чаши кафе. Раздаде на жените и накрая се приближи до Ева:

— Хайде да изпием кафето си на сянка.

Ева вдигна очите си към нея и все още не вярвайки, тихо каза:

— Това е тронът на Орфей.

Вики я хвана под ръка и я поведе настрана:

— Всички ти казваха, че има много интересни находки, а сега вече и ти се убеди. Радвай се. Направихте огромно откритие. Ще работиш по този проект поне цяла година.

Двете се отдалечаваха и се разминаха с Джордан, който небрежно разговаряше с Валери. Той се доближи до Полин:

— Какво става? Какъв знак сте намерили? Не можах да разбера нищо от разказите на Валери за убитото момче.

— Виж сам!

Полин се отдръпна. Беше почистила част от единия символ. Издълбани навътре, стените на отвора бяха изключително гладки и равни. След това коленичи отново и продължи спокойно да си работи. Джордан предложи:

— Да помогна?

— Не пипай нищо! Валери много ли е разстроена? Те се уплашиха като разбраха, че убийството е свързано с нашата работа. Тя дали ще може да порботи малко?

— Аз ще се справя! — чу зад себе си гласът на Хелън. — Това е моето откритие и аз ще си го почистя. После ще му търсим предназначението. Ще повикам Марио да направи снимки.

— Стой близо до нас и ще видиш нещо много интересно! — прошепна французойката и се усмихна.

Жените работеха спокойно и внимателно. Скоро отворите бяха напълно почистени. Нито една пращинка нямаше по стените на издълбаните фигури. Хелън стана и се отдалечи две крачки назад, като гледаше с присвити очи.

— Символът е един. Защо е разделен на половини?

— Това е един от въпросите, които ще си задаваме, но по-късно...

Полин погледна Джордан и той коленичи пред трона. Тя бавно хвана красивия ланец на врата си извади изпод фланелката си поразително красиво бижу, със същата форма като издълбания в камъка отвор. Джордан също извади своя знак. Двамата внимателно и бавно поставиха символите в отворите и ги избутаха до края. Не стана нищо и те смаяно се спогледаха. Полин отчаяно каза:

— Трябва да има механизъм, който да отваря този камък. Зад него наистина може да е златният венец на царя.

Джордан извади своя символ, огледа добре гладката повърхност на отвора и отново го постави вътре.

— Нека са опитаме да ги натиснем едновременно и много силно.

Полин само кимна. Сините очи на американеца ѝ дадоха кураж. Твърдият му глас ѝ даде сила:

— Сега!

Двамата притиснаха силно навътре символите. Нищо.

— Хайде още веднъж — упорито и вече настървено предложи Полин.

— Добре!

Двамата натиснаха още веднъж и задържаха по-продължително. Нещо изхруптя под пръстите на Полин и тя стреснато отдръпна ръката си:

— Счупих някой от камъните! Счупих го! Аз съм некадърна и глупава!

Тя извади колието от отвора и се вгледа внимателно:

— Джорди, камъните като че ли са цели.

— Може да се е изронила малко от скалата отзад — той също беше извадил своята част от колието и го разглеждаше внимателно. — Без дракотина е! Може тези отвори да са били запълнени в древността със злато и да са служели само за украса. А разбира се, по-късно са се намерили хора, които да откраднат златото.

Двамата се изправиха и заразглеждаха камъка по-внимателно. Тогава се чу глух, далечен тътен. Като естествен рефлекс, Джордан вдигна глава и заразглежда небето да види откъде ще дойде дъждът, предизвестен от гръмотевиците. Тътенът се усилваше и премина в дрезгаво стържене. Джордан прегърна Полин, а тя тихо му каза:

— Какво направихме, Господи?

— Това не са гръмотевици. Струва ми се, че не е и земетресение.

— Защо не спира тогава?

Звукът ставаше по-силен и по-ясен. Последва оглушително простъргване и всичко утихна. Джордан я погледна:

— Ето, сега вече спря. Това по-спокойна ли те прави?

— Не, сега е по-страшно.

Всички стояха прави и се оглеждаха. Мълчаха и мислеха какво ли се е случило. Никола приближи. Джордан попита:

— Откъде идваше този звук? От хълма, според мен.

— Там е пещерата — прекъсна го Полин и се втурна да бяга по пътеката надолу. След нея тръгнаха и останалите.

Двамата войника, които пазеха пред входа на пещерата бяха пребледнели, но външно показваха хладнокръвие. Потвърдиха, че отвътре се е чувал ужасно силен шум. Полин и Джордан влязоха първи, но Никола викна след тях:

— Запалете фенерите и стъпвайте внимателно. Може да се е срутил подът или да е пропаднала част от тавана! Пазете се!

След това запали своя фенер и влезе. Останалите от групата учени скоро влязоха след тях и с фенерите си обляха цялата пещера в синьо-бяла светлина. Таванът и стените си бяха цели. Подът си беше цял, но олтарният камък го нямаше. На мястото на олтара зееше огромна и дълбока дупка с гладки и влажни стени, които се спускаха отвесно надолу. Тъмнина поглъщаше и скриваше дъното на отворената дупка. Никола насочи фенера си към горната част на стените и откри ниша, в която се беше оттеглил олтарният камък. След това всички наклониха фенерите си в отвора и осветиха дъното. Доста надълбоко.

Никола се изправи и каза твърдо:

— За днес — толкова! Прибираме се в хотела. Вече е късно и не бива да оставаме по тъмно тук.

Полин се учуди:

— Но ние току-що открихме нещо.

— За да разберете какво сте открили, ще трябва да слезете долу. Това ще е възможно най-рано вдругиден.

— Не можеш да спреш работата ни сега!

— Мога! Как мислиш, че ще слезеш? Тази вечер ще се свържа със спелеолози, които утре ще дойдат и ще направят някаква стълба.

Ще монтират и макара, с която да се контролират осигурителните ви въжета. Без тези предпазни мерки, никой няма да слезе в дупката.

Учените се съгласиха с тих одобрителен шепот и с разбиране се отправиха към изхода на пещерата. Джордан хвана Полин за ръка и я поведе със себе си.

37.

В късния следобед на следващия ден Никола поведе учените към пещерата. Когато пристигнаха, те с облекчение откриха, че алпинистите са обезопасили напълно слизането им. Беше помислено за всичко. Никола обясни:

— Надолу в дупката е поставена „мачта“. Това е приспособление като стълба с отвесно поставена метална тръба, от двете страни на която са монтирани железни пръти като стъпала. Всеки, който ще слиза в дупката, трябва да бъде вързан с осигурителното въже. Щом стъпите на пода, ще може да се откачите.

Иван поясни:

— Оказа се, че дълбочината е само 5 метра. Спелеолозите казаха, че долу има хоризонтална галерия с множество разклонения. Те са разгледали само главния тунел, но той се оказал къс. Всичко е наред. Страничните разклонения ще се проучват, след като вие си свършите работата и те ще могат да работят на спокойствие.

Никола отново се намеси:

— Спелеолозите казаха, че пещерата е с гладки стени, няма сталактити или сталагмити, няма пропасти и опасности. Затова си мисля, че ще свършим доста бързо. Сега разгледахте всичко и вече трябва да се връщаме в хотела. Утре рано ще започнете работа.

Само след няколко часа в ресторанта на хотела кипеше веселие. Всички бяха крайно ентузиазирани и в приповдигнато настроение. Експедицията бе достигнала крайната си цел — нещо, в което никой не вярваше в началото; бяха направили откритие, което никой не е очаквал — тронът съществува; бяха направили дори, макар и далечна, някаква връзка с лирата в музея. Дори да се наложи да спрат до тук, те бяха постигнали много повече, отколкото предполагаха в началото. Историята бе превърнала съвсем различни и противоположни характери в приятели, а крайните индивидуалисти с удоволствие работеха в екип и разчитаха на колегите си, споделяха теориите си дори.

Джордан повика Никола навън.

Нощта бе покрила тайнствената планина и раздаваше мечтаната хладина след горещия ден. След тежкия слънчев зной, природата празнуваше очакваното разхлаждане — птиците пееха, цвъркаха щурците, а дивите цветя изпълваха въздуха със сладкия си аромат.

Двамата мъже не забелязаха това. За тях нощта беше просто тъмнина, изпълнена с рискове и много опасности. Никола се огледа:

— Мисля, че тази нощ ще се опита да влезе в пещерата.

— Да — отвърна Джордан, — правилно направи, че каза на охраната да го пусне. Нека влезе и да разгледа. Като види, че няма нищо друго, освен голи стени, дано се успокои и да си тръгне.

— Едва ли ще си тръгне. Ще стои и ще наблюдава работата на учените. Ако те открият нещо...

— Какво могат да открият! Ние с теб разгледахме толкова подробно всичко — и главния тунел, и разклоненията — голи и гладки стени.

— Загладени от вода, която я няма. — Никола си задаваше все повече въпроси.

— Няма я в момента. Сега е горещо и сухо лято. Щом завали дъжд, ще се вдигне нивото на подпочвените реки и водата ще напълни тези тунели. Те са издълбани от вода. Едва ли хора са ги дълбали. Хората са участвали само до толкова, че да запечатат изхода с олтарния камък.

В този момент иззвъня телефона на Никола. Той го включи и заслуша. После рязко каза:

— Поканете го любезно да слезе, да разгледа и му предайте моите поздрави.

Затвори телефона и намръщено се загледа в отсрещния хълм. Джордан попита:

— Какво е станало? Като говориш на български се чувствам изолиран.

— Мистър Смит иска разрешение да слезе и да разгледа пещерата. Казах любезно да го поканят. Не ми се вярва да види нещо, което ние не сме видели.

— Да влезем при другите — подкани го Джордан.

Само след половин час телефонът на Никола отново иззвъня и той излезе навън да говори. Джордан излезе след малко и попита:

— Приключил ли е огледа?

— Не, докладват, че от пещерата се чува разбиване, силни удари, сякаш разкъртва камък. Питаха какво да правят.

— Е?

— Казах им да го оставят да си разбива.

— Може да е намерил скални рисунки и да се опитва да ги откърти, и отнесе със себе си.

Никола не се стърпя:

— Стига, Джорди, нали вече разгледахме стените. Всички. Подробно. Няма рисунки, няма дракотина дори. В тези тунели е текла само вода!

Телефонът му отново извънтя. Той послуша кратко и рязко нареди:

— Кажете му, че това вече е прекалено! Да напусне обекта веднага!

Затвори телефона и обясни:

— Искали да влязат и другите двама. Какво разбиват и къртят! Той не бива нищо да пипа, а само да огледа, нали така си мислехме, че ще стане? Той е някакъв освирепял маниак, който не спира пред нищо!

След няколко секунди се успокои и заговори по-тихо:

— Очаквам след малко да ми се обадят и да ми съобщят, че е напуснал. Казах да го махнат от там!

Двамата мъже закрачиха из двора в мълчаливо очакване. Минутите изтичаха бавно и в тишина. Десет минути. Двадесет дълги минути. Телефонът в ръката на Никола леко завибрира и още преди да е позвънил, той беше вдигнал.

— Какъв е проблемът?

Слуша известно време и сухо каза:

— Отлично!

Обърна се към Джордан:

— Отказали са да напуснат. Двамата спътници на мистър Смит са нападнали охраната, ранили са с нож един от войниците, но положението е овладяно бързо. Задържани са за нападение. Мистър Смит е излязъл сам от пещерата като е чул шумотевицата. Качил се е в джипа и се е прибрал в хотела си, сякаш въобще не познава задържаните. Положението е овладяно. Поне за тази нощ. Утре ще видим какво е изкъртил този откачен.

— Тежко ли е ранен войникът?

— Не. Добре е. Да влизаме при другите. Ще оставя охрана и около хотела за тази нощ.

38.

Слънчевият диск не беше се показал още целия иззад планината, когато джиповете на експедицията потеглиха към трона на Орфей и светилището му, скрито в пещерата. Нямаха търпение да огледат всичко.

Първи в дупката слязоха Никола и Джордан, и веднага след тях се спуснаха учените. Студентите стояха около дупката и осветяваха пътя на слизашите надолу, придържаха обезопасителните въжета и се грижеха всичко да става бързо.

Стъпили на дъното, учените откачиха въжетата, огледаха се и тръгнаха след светлините на Джордан и Никола. Главният тунел се оказа дълъг само петдесетина метра. Широк и висок проход, където спокойно се движеха хората. Отстрани се отделяха по-тесни, но също така високи и проходими малки разклонения. Никола стоеше пред дъното на тунела и осветяваше нещо. Джордан го разглеждаше с интерес. Полин се приближи. Дъното на тунела беше стена като страничните, но някой беше разбивал. Тя въпросително погледна към Джордан. Той обясни на всички:

— Вчера, заедно със спелеолозите влязохме с Никола и огледахме. Установихме, че има само гладки стени и нищо друго. Затова допуснахме и агресивните ни преследвачи да влязат, да видят, че няма нищо като си мислехме, че това ще ги откаже да ни преследват и ще ви оставят да работите спокойно. Снощи мистър Смит е влязъл в пещерата и е започнал да разбива стената. След малък инцидент, спътниците му са задържани, а той е напуснал обекта.

Ева не се стърпя:

— Защо сте го пуснали? Какво е изнесъл?

— Както виждам, нищо! — успокои я Никола. — Всички изронени от ударите камъни са по пода на галерията. Елате да видите!

Той се обърна към скалата и видя Полин, която разглеждаше изкъртената част от скалата. Тя повтори последните му думи:

— Елате да видите!

Ева избута всички и първа я доближи. Докосна камъка и каза:

— Пак!

Хелън приближи, вгледа се внимателно и докосна с върховете на пръстите си разбитата скала. Каза на всички:

— Направил ни е услуга. Под изкъртената скала има камък. Същият като лирата и като трона. Ще трябва да го разкрием. Е, ще поработим здравата, тъй като тук площта е доста по-голяма и ще се кърти здраво, но внимателно, нали?

Ева прояви скептицизма си:

— Не ни е направил услуга. Този убиец знае нещо повече. Просто ни е показал какво да правим. Дал ни е домашно! Той ни манипулира. Не би ни помогнал. Защо ще го прави? Искане да му свършим работата! Знаел е, че тук има нещо.

Никола я попита:

— Мислиш, че ще ви остави да го разкриете и след това има планове как да вземе откритото от вас? Наоколо е пълно с полиция и войска. Забранено му е вече да влиза зад жълтата лента. Не търси навсякъде зла умисъл. Това е моя работа и мой специалитет. Ще започвате ли?

Галя организира всичко:

— Предлагам да се работи по двама, а другите да изчакват горе. Ще се сменяме. Така ще се работи по-бързо. Хайде да разберем какво е скрито тук!

Всички се отдръпнаха и тръгнаха към изхода. Останаха Галя и Полин. Те погледнаха Джордан, който не помръдна от мястото си.

— Моят фенер ще ви даде повече светлина. Само ще ви светя.

Полин подозрително попита:

— Притеснява ли те нещо?

— Да! — кимна Джордан. — Но това нещо не бива да тревожи теб. Вие работете, аз ще стоя тук.

39.

Въодушевени от възможността за още някакво откритие, учените работеха бързо. Честата смяна не позволи на никого да се умори и затова за другия ден остана съвсем малко работа. Беше ред на Нико и Кейси да работят, когато откъртиха и последното парче от покриващата скала. Пред тях имаше лъскав тъмносив камък. Гладък и мистериозен, като паметник.

Въпреки въведените правила, Ева слезе при тях. Двамата мъже гледаха стената от три-четири крачки разстояние и не можеха да разберат защо е била скрита. Ева се доближи и заразглежда краищата. След малко, съвсем пребледняла, тя се обърна към колегите си:

— Момчета, това е врата. Трябва да я отворим.

Двамата се приближиха и започнаха да опипват камъка.

Нико трескаво галеше гладката повърхност:

— Търсете ключ, копче или нещо друго, не знам какво.

До този момент Джордан гледаше мълчаливо и безпристрастно. Тихо се приближи до тях, взе един от оставените на земята чукове и силно удари по страничната стена на галерията, точно в ъгъла до камъка. Откърти се парче скала и отдолу блесна сивия метеоритен блясък на вече познатия им камък. Другите мълчаха и гледаха учудени. Джордан обясни:

— Вратата си има рамка. Ще разкрием и нея. Щом по вратата няма нищо, с което да се отключи, сигурно по рамката или отстрани има нещо скрито.

Кейси и Нико отказаха смяна, но Марио и Хелън бяха слезли вече и настояха. Така наистина щеше да стане по-бързо. След около половин час Полин слезе да им каже, че ще направят почивка за обяд. Марио и Хелън оставиха инструментите си и се отправиха към стълбата. След случая през онази нощ, имаше военна охрана и вътре по главната галерия. През десетина метра имаше въоръжен войник. Така учените бяха и спокойни, и не бяха сами в тъмния тунел.

Фенерите на охраната правеха тунела не толкова страшен, колкото изглеждаше той във въображението на някои от тях.

Полин разгледа дъното на тунела. Камъкът лъщеше гладък и изящен. Страничният перваз беше широк само двадесетина сантиметра и лесно се разкриваше.

— Да поработим малко, а като дойдат другите, ние ще идем да хапнем. Така няма да се спира работата.

Джордан се съгласи.

След половин час Иван и Валери слязоха да поемат смяната си. Младежът прибързано разказа:

— Онзи, дето стои отстрани и само ни гледа, е дошъл. Застанал е точно пред входа, от другата страна на лентата. Разперил е ръце и гледа втренчено към пещерата. Нарезда нещо като молитви, ама според мен той си е измислил този език. Вика много силно и е наплашил всички. Пуснали са помощниците му и те стоят около него като охрана. Засега само вика и гледа в пещерата, на никого нищо не прави и затова не го закачат.

Валери беше видимо уплашена:

— В тази страна лудите не ги ли прибират? Защо му позволявате да стои наоколо? Чувате ли ни като ви говорим?

Джордан и Полин разчистваха рамката в горния десен ъгъл. Не спираха. Иван се приближи.

— Какво има там?

— Ключът! — кратко отвърна Джордан и отстъпи настрана.

Полин довърши с почистването и отстъпи. Впери в него зелените си очи и попита:

— Какво ще правим сега?

— Искаш ли да отключим? — прегърна я Джордан.

Двамата извадиха медальоните си. Валери разглеждаше символа. Тунелът беше висок около два метра. На приблизително двадесет сантиметра по-ниско, под тавана, на страничната рамка до вратата беше издълбан символ на слънцето. Един. Сбор от двата символа, които се намираха на трона, който откриха учените.

— Тук символите са заедно — Иван мислеше на глас. — Неразделната връзка на Слънцето и Луната?

Валери изказа друго предположение:

— Ние сме в пещерата утроба. Това трябва да е връзката на мъжкото и женското начало.

— Хайде, отворете вратата! — подкани ги Иван.

Джордан и Полин застанаха един срещу друг до вратата.

За да поставят медальоните си заедно в издълбания символ, те трябваше плътно да доближат телата си. В този напрегнат момент никой от тях не почувства страст, а по-скоро сигурност от това, че са заедно. Натиснаха медальоните си навътре. Камъкът поддаде и те леко хлътнаха още малко. Двамата извадиха знаците от каменното гнездо и отново си ги окачиха. Усетиха, че задействат нещо и сега трябваше да чакат. Най-близо стоящият войник от охраната наблюдаваше с огромен интерес действията на учените. Той може би беше най-стреснат, когато започна оглушителното стържене на камък в камък. Врата се отваряше бавно. Учените и войниците се бяха скупчили пред нея и наблюдаваха внимателно.

Оглушителният грохот им попречи да чуят това, което чува колегите им на повърхността на земята.

Още щом започна стърженето, всички горе разбраха, че вратата се отваря. Мистър Смит започна да вика странните си думи още по-силно. Освен стърженето, обаче имаше и нещо друго. Нико пръв разбра какво е това. Скочи на крака и викна към Марио и Кейси:

— Идва вода! Да ги извадим оттам!

Преди охраната да може да ги спре, те вече бяха вързали обезопасителни въжета и стремглаво се спуснаха в дупката. Щом стъпиха на дъното на дупката, Нико сурово нареди:

— Не откачайте въжетата си. Идва вода, ще се наложи да ни изтеглят!

Затичаха по тунела с викове:

— Излизайте!

В същия миг Джордан премина от другата страна и започна да оглежда стените. Продължението на тунела беше доста по-високо и с груби, наъбени стени. Вляво, точно където свършваше горния край на врата, на височината на горния ѝ праг, започваше ниша, сякаш издълбана от човек. Вратата все още бавно се отваряше, когато прага ѝ прекрачи и Полин. Тя застана зад гърба му и се вгледа в нишата. Насочи фенера си натам. Каза само:

— Лодката...

Шумът от стърженето на вратата им попречи да чуят виковете на колегите им. Мракът, разкъсан само от светлината на фенерите им, им попречи да видят минаващият покрай тях дълъг сив облак. Усетиха само студен полъх, но за кратко.

Сивият облак излезе през вратата и увисна над групата учени и войници. Трима от войниците побягнаха към изхода. След тях тръгнаха учените. Отзад остана последният от охраната.

В същия миг, сивият облак излезе от пещерата утроба и се насочи направо към Мистър Смит. Обгърна го и сякаш изчезна в него. Той се обърна светкавично и поведе хората си към колата. Качиха се и отпътуваха.

Докато групата в тунела тичаха към спасителната стълба, водата нахлу. Страничните тунели бяха пълни догоре с вода и сякаш изведнъж я изсипа върху хората. Водните стълбове се събраха в главната галерия и погълнаха всичко.

Охранителите, които държаха въжетата, усетиха напън и започнаха да дърпат силно. Галя стоеше на ръба на дупката и с разширени от ужас очи видя как двуметров стълб напълни зеещата дупка. Тя тихо прошепна:

— Ваньо! Ваньо! Господи! Не! Не!

Никола я хвана през кръста само миг преди да скочи:

— Чакай, дърпат въжетата!

Първи от водата се показаха двама от войниците, хванали се за обезопасителните въжета. Те се държаха здраво вкопчени във въжетата и не реагираха. Вцепенени и неподвижни, само трябваше да ги изтеглят. Дори не направиха опит да се хванат за стълбата и да се изкачат сами. Всички се събраха да дърпат заедно. В края на първото изтеглено въже бяха Кейси, прегърнал през кръста Валери. Тя беше отпусната и не реагираше. Издърпаха ги и двама мъже и ги изнесоха извън пещерата. Кейси трепереше и с обезумял поглед се огледа:

— Доктор! Доктор!

От пещерата се чу писъкът на Галя. Полицайте оставиха Кейси и Валери на двамата лекари и веднага се върнаха да помогнат в пещерата.

На края на второто въже се показа Марио, който стискаше за китките Иван. Живи, но напълно неподвижни и неадекватни, те изчакаха да ги изтеглят догоре, без да реагират. Полицайте ги отнесоха

на ръце и ги оставиха на тревата навън. На Слънце. Галя ги следваше неотлъчно. Паниката в очите ѝ не ѝ даваше възможност да издаде нито един звук. Тя дишаше тежко и объркано гледаше към лекарите и към колегите си.

Най-дълго се бе развило въжето на Нико. Всички теглеха и бързаха да го извадят от водния ад. Когато най-после го изтеглиха, видяха, че той е в най-тежко състояние. Крещеше с пълна сила:

— Изпуснах го! Момчето! Държах го! Ръката му се изплъзна, като че ли някой го теглеше с ужасна сила. В началото той се държеше за мен, но после започна да се дърпа и да се тегли в другата посока. Странно как. Аз не можех да се движа в тази вода.

Думите излизаха в устата му една след друга, направо слято. Говореше бързо и високо, а след това, седнал в пещерата до дупката, все по-тихо започна да повтаря:

— Момчето! Изпуснах го! Те са там, останаха!

Никола гледаше края на трите въжета и отчаянието го обзе напълно.

Джордан и Полин останаха долу. Започна да връзва края на едното въже за себе си. В този миг Нико го видя и веднага излезе от транса:

— Не! Не слизай! В тази вода не можеш да се движиш. Не можеш да мърдаш нито ръцете, нито краката си. Не слизай там!

Вики го хвана за лакътя и го върна в реалността. Посочи към дупката:

— Водата започна да спада! Не бързай! След малко ще влезем.

40.

Силният грохот и стърженето на отварящата се врата попречиха на Джордан и Полин да чуят крясъците на Нико, който ги викаше. Той издърпа въжето след себе си, но то се опъна и той не можа да се доближи повече. Панически погледна след отдалечаващите се хора и тръгна пред войника от охраната. Безнадеждно погледна назад и видя, че Джордан обръща глава към него. Когато погледите им се срещнаха, водата го погълна.

Джордан реагира светкавично. Леко повдигна Полин за кръста и я качи на нишата при лодката. След това отскочи и се качи при нея. В същия миг черната водна стена нахлу в тунела.

Имаше нещо странно в тази вода. Гъста и черна. Не се бушуваше и не се вълнуваше. Движеше се напред, без да се разплисква и снишава. Стена, но мощна и всепоглъщаща.

Полин извика и се притисна до стената, сочейки надолу. Джордан насочи фенера си натам и видя по повърхността да се носи трупа на войника от охраната.

После водата леко повиши нивото си и заля краката им. Като живо същество мина около лодката леко я повдигна, притегли я към средата на тунела и я понесе нататък.

Полин насочи фенера си към водната повърхност. Гъста, плътна черна маса с метален блясък. Като разтопен черен метал. Напълно непрозрачна, леденостудена.

Джордан приклепна и натопи ръката си в тази вода. На допир беше като истинска вода, само че в нея не можеше да движи пръстите си. Използва моментът и извади от вътрешния си джоб красиво изработена плоска сребърна бутилка. Беше подарък от майка му и винаги я носеше. Напълни бутилката и отново я върна в джоба си. Обърна се да види дали Полин е видяла това, но тя явно беше изпаднала в шок. Той я прегърна. Прошепна няколко нежни думи в ухото ѝ, но тя не реагира. Замисли се как да я извади от вцепенението.

Включи радиостанцията си. От другата страна се чу крясъкът на Никола:

— Джордан, добре ли сте?

— Само аз и Полин. Изгубихме едно момче.

— Чуй ме, когато водата спадне, ще слезем да ви вземем.

— Водата спада ли?

— Вече е на половина?

— Тук е все още ниво от два метра. Никой да не влиза долу, защото не знам дали няма отново да напълни ниския тунел. Ние сме в следващата част на тунела, която е доста по-висока и сме се скрили в една ниша над нивото на водата. Никой да не слиза! Ще изчакаме и ще измислим нещо.

— Разбрах.

Никола се обърна към останалите:

— Чухте ли? Добре са. Ще измислим нещо. — Запъти се към изхода на пещерата. — Сега да помогнем на останалите и да видим какво толкова се е случило долу.

На излизане се размина с Нико, който вече се беше поокопитил и влизаше отново в пещерата. Никола го спря:

— Водата е отнесла момчето. Джордан и Полин са добре, но са го видели. Мъртъв е. Не можеш нищо да направиш.

Нико показва едно бурканче:

— Мога. Ще донеса от тази вода на Ева. Само тя може да каже какво е това ужасно нещо, което ни погълна.

— Добре, бъди внимателен!

Щом излезе на слънце, Никола изпрати двама от хората си да наблюдават Нико. Те стигнаха до ръба на дупката, точно когато Нико се наведе да потопи шишенцето във водата и успяха да видят всичко. Малка част от повърхността на водата се издигна и обви ръката на испанеца. Той мигновено я дръпна и инстинктивно я тръсна. Бурканчето излетя от ръката му и се удари в страничната стена на дупката. Парчетата му паднаха във водата и изчезнаха. Потънаха като в желе — плавно и бавно. Той стоеше на стълбата, без да мърда. Обхвана го предишното вцепенение. Гледаше втренчено водата и не можеше да реагира.

Единият от полицаите каза на колегата си:

— Ще се върна много бързо. Дръж въжето и не му позволявай да се потопа във водата.

След това хукна бързо навън. Само след миг се върна с бурканче, около чието гърло беше вързал тънко въженце. Приятелят му го погледна:

— Сигурен ли си, че бурканът е чист?

— Ева ми го даде — каза той, завързвайки около себе си второто предпазно въже.

После бързо заслиза надолу. Стигна до Нико и го бутна по рамото с крак. Това извади физика от състоянието му. Българинът приклепна и му подаде бурканчето. Нико го взе и също приклепна на свой ред. Потопа бурканчето, като го държеше за въженцето. Бързо го напълни и погледна нагоре. Полицаят се беше изкачил. Нико понечи да направи крачка по стълбата, но не можа да реагира. Погледна надолу и видя, че нивото на водата се е покачила и покриваше краката му. Изкрещя с пълно гърло:

— Покачва се! Теглете! Бързо!

Българите се напрегнаха и наистина много бързо го извадиха от водата. На няколко сантиметра над нивото на водата той стъпи на стъпалата и започна да се изкачва сам. Стигна до ръба и прекрачи отгоре с помощта на охраната.

Водата леко се люлееше напред-назад. Изведнъж застина и повърхността ѝ се успокои. Скоро отново започна да спада бавно.

Нико бързо развърза въжето от гърлото на буркана. Завъртя стегнато капачката му и свали черната си блуза. Уви много добре бурканът в блузата пред питащите погледи на полицаите, които го спасиха:

— Момчета, може да ме сметнете за луд, но това чудо е живо! И съм сигурен, че живее само на тъмно. Защо спада нивото? Защото нагоре е по-светло.

— Може и така да е! Какво ли няма на тоя свят. След днешния ден мога да повярвам на всичко!

В пещерата влезе Ева и още от входа започна да говори:

— Твърдоглав испанец! Да не си посмял да слезеш отново в дупката!

Единият от полицаите я прекъсна:

— Той вече слезе и излезе.

— Знаех си! Затова нося метален контейнер за съхранение на пробата.

Нико посочи към опакованото в блузата му:

— Ела в дъното на пещерата! Не мога да го извадя от черния плат, защото мисля, че е активна само на тъмно.

— Това пък откъде ти хрумна? — скептицизмът не беше напуснал изцяло разума на Ева.

Единият от българите се намеси:

— Да идем на тъмно! Нико наистина ще ви убеди в теорията си, особено ако сте видели това, което ние видяхме.

След по-малко от минута бурканът беше запечатан и безопасен в контейнера. Всички излязоха навън.

Учените, които водата заля в тунела, се бяха възстановили и вече можеха да се движат и да разговарят, макар и не съвсем адекватно. Те видяха как капките вода, останали по дрехите и кожата им, изложени на слънце, се превръщат в ситен пращец и падат.

Всички се качиха по джиповете. Никола остана отвън и каза на заместника си:

— Отговаряш за охраната им. Момчета, пазете ги добре. Джордан има нужда от мен и ще остана тук.

Затвори врата на първата кола и колоната потегли. Мистър Смит го нямаше.

41.

Джордан и Полин стояха сами в мрака и само лъчите на фенерите им прорязваха черното. Имаше нещо странно и нереално, защото светлината не се разпръскваше, а очертаваше само тънка бяла права лента. Полин не можеше да се съвземе и вторачено гледаше водата. Тя бе застинала и не мърдаше. В унеса си попита на френски:

— Къде сме?

В този миг Джордан стреснато вдигна фенера си и го насочи към стените. Стори му се, че нещо мърда. Беше му нужно доста време, за да определи видяното, колкото и невероятно като в сън, да беше. В пълния мрак наоколо се движеха сенки.

Едрият американец хвана здраво Полин. Тя също се вглеждаше в мрака над водата. Всичко се движеше напред-назад. Тя ахна и с ужас се притисна в него.

— Какво е това?

Само след миг сенките започнаха да отстъпват назад и да се отдалечават. От далечния край на тунела се приближаваха две сенки, като че ли леко по-светли от останалите. Колкото по-близо идваха, толкова по-светли ставаха и се очертаха силуети на хора. Разнесе се познатият вече на Полин глас:

— Полин! Полин!

Коленете ѝ омекнаха и тя започна леко да се свлича. Джордан я прегърна през кръста и я притегли по-плътно до себе си. Двамата отстъпиха назад, но нишата беше плитка и скоро опряха гърбовете си в стената.

Сенките стигнаха до нишата и спряха пред тях. Мъжкият силует се раздвижи и наоколо се разнесе дрезгав шепот:

— Аз съм Жан. Това е Мадлен. Ние ви повикахме.

Джордан и Полин се визираха в мрака и не можеха да помръднат. Полин леко въртеше глава, отказвайки да възприеме случващото се.

Сянката продължи:

— Сторихме голяма злина. Ще ни помогнете ли да я поправим?

Джордан и Полин приклегнаха и седнаха на пода на нишата. Водата се бе оттекла и след нея, странно как, бе останала суха скала.

Женският силует леко се раздвижи и прошепна:

— Полин, излъгаха ни. Демонът ни измами и сега е навън.

Младата жена едва успя да изрече:

— Къде сме? Сянката отвърна:

— В Стикс. Тук е отвъдното, светът на мъртвите, това е реката на сенките.

Мъжкият силует се раздвижи леко и предложи:

— Ние ще ви разкажем какво се случи, вие само ни слушайте.

Джордан му отвърна:

— Това не е истина!

— Истина е, момчето ми! С Мадлен бяхме жреци на възродения култ към Слънцето. Тогава Демонът се влюби в нея и я отвлеche. Аз се самоубих, за да я последвам в мрака на сенките и да бъда винаги с нея.

Другата сянка продължи:

— Демонът ни обеща, че ако го пуснем да излезе, ще ни върне сред живите и ние ще можем да изживеем любовта си. Само че той излезе сам, а ние нямаме сили да напуснем това място. Само той може.

— Сега е навън. Той е абсолютното зло. Не бива да е навън! Вие трябва да го върнете!

Джордан едва проговори:

— Как?

Джордан и Полин се бяха отпуснали и като че ли се унасяха в полусън. Мъжкият силует се обърна към сянката до себе си:

— Стикс изсмуква жизнените им сили. Кажи им бързо какво трябва да направят!

Сянката заговори бързо и не спираше.

42.

След време радиостанцията на Джордан пропука и той се стресна. Огледа се наоколо, но пред тях вече нямаше сенки. Само в далечния край над водата се движеше нещо, но то можеше да бъде и отражение от водата. Полин вдигна глава към него:

— Заспали сме. Тук въздухът е тежък. Трябва да има някакви изпарения.

Джордан включи радиостанцията си:

— Никола, добре сме.

— Водата спадна и ще имате възможност да се върнете. Ще спуснем лодка. Има около 50 сантиметра въздух от тавана до нивото на водата и ще можете да гребете. Джордан, за нищо на света не се потапяйте в тази вода. В нея нищо не може да се движи.

— Това го разбрах. — Джордан се стресна от рязкото движение на Полин, която посочи нещо.

Той се вгледа в мрака. Към тях приближаваше лодката. Насочи фенерчето си към нея и каза:

— Не сме спали, скъпа, и не сме сънували! — а в радиостанцията добави — Никола, тук има лодка, не спускайте друга.

Хвана отчаяната Полин и я вдигна на ръце. С крак придърпа лодката към стената и остави францужойката вътре. После и той се настани леко. Огледа се и подхвърли небрежно:

— Баба и дядо са се сетили да ни оставят и гребло!

Полин потръпна и се заоглежда. До нея се приближи женският силует и махна с ръка. Чу се тихото:

— Сбогом, детето ми! Дано успеете! Дано ни простите!

Джордан побърза да се отдалечи, докато Полин все още е на себе си.

Лодката се движеше бавно и трудно в гъстата вода и бяха нужни големи усилия, за да се придвижат напред. Въпреки че водата не се движеше, тя сякаш непрекъснато ги дърпаше обратно. Нещо като течение ги теглеше обратно във втория тунел. Преминаха портата и

наведоха ниско глави. Наистина водата бе само на петдесет сантиметра от тавана, но затова пък галерията беше къса, а Джордан много силен. Доста трудно и бавно се напредваше, но се движеха и не след дълго се озоваха в дупката.

Никола се усмихваше щастливо от ръба на олтарния кръг:

— Живи сте!

Джордан му подвикна:

— Хвърли ни въже. Лодката трябва да се завърже, защото ще ни трябва пак! — обърна се към Полин и подхвърли — Нали така каза баба ти?

Полин все още не можеше да реагира адекватно и само кимна с глава. Гледаше наоколо с ококорени очи. Докато Джордан завързваше лодката, тя изпищя зад гърба му. Той се обърна да види какво става и я видя вторачено да се взира във водата. Вгледа се и едновременно забеляза и усети, че нивото се покачва. Хвана я през кръста и я качи на стълбата:

— Хайде, скъпа, побързай!

Никола се провикна от ръба:

— Няма да се покачи още много! Не се страхувайте!

Когато излязоха горе, Джордан попита приятеля си:

— Какво знаете за тази вода? Явно тук знаете повече от нас!

— Нико има теория, че водата е жива, че се храни с хора и че може да е активна само на тъмно. В началото ми идваше да се разсмея, но пък тя се покачва само до там, където не стига дневна светлина. Леко да я освети, и тя веднага спада. Нико каза, че се криела от слънцето! Ей, хора, какво ви стана на всички вас долу?

— Ще ти кажа и тогава приказките за живата вода, която се плаши от слънцето ще ти се струват най-нормалното нещо.

— Казвай, какво стана?

— Първо трябва да заведем Полин при Вики. Много е зле. А след това, насаме, ще ти кажа какво трябва да правим! Трябва да измислим някакво достоверно обяснение и за пред властите!

— Какви ги говориш?

43.

Когато пристигнаха в хотела, всички вече ги чакаха. Радостта да ги посрещнат, обаче веднага избледня, щом видяха Полин. Уплаши ги погледът на човек, преживял нещо ужасно — широко отворени очи, които гледат и не познават нищо около себе си. Вики се приближи и я хвана за ръка. Полин я последва послушно.

Джордан нямаше никакво право да се отпуска и да преживява станалото. Сега той трябваше да действа и да изпълни абсурдните напътствия на сянката от пещерата. Дръпна Никола настрана:

— Къде е мистър Смит?

— Никой не може да го открие. Напуснал е хотела и е сменил колата си. Няма го. Кой знае с какво име е преминал границата. Няма начин да го хванем.

— Ще го върнем при пещерата. Сега трябва да донесем тук лирата от музея.

— Това е немислимо! Никой няма да позволи тя да напусне музея.

— А ако има охрана от военните?

Никола го изгледа накриво:

— Само Галя може да помогне, но ще трябва да й разкажеш всичко. Можеш ли да го направиш? Аз ще осигуря охраната, но от музея ще искат основателна причина за изнасяне на лирата.

— Добре, извикай Галя и елате в стаята ми. Тримата ще поговорим и ще помислим. Трябва да действаме бързо.

След около час Галя седеше в стаята на Джордан и се опитваше да осъзнае всичко, което чу. Гледаше двамата мъже и не можеше да повярва в странната им история. Най-малко от тях очакваше да чуе фантастични приказки за духове и призраци.

Никола прекъсна размислите й:

— Ще ни помогнеш ли?

— Да, но какво ще кажем на професор Димитров, за да ни даде лирата?

Настана кратко мълчание и Никола плахо предложи:

— А ако го поканим да дойде тук и сам да види Стикс?

— Доста нелепо е, но може да опитаме. Никола, можеш ли да вземеш проба от водата? Ще му я занесем. Това ще свърши работа и той ще се съгласи.

— Добре, имам време днес да отида да взема от водата, а утре сутринта рано ще заминем за София. Може още от сега да уговориш среща с него. Галя, обади му се по телефона, за да не губим време утре.

— Ще използвам пътуването си, за да освободя и студентите. Вече няма да имаме нужда от помощници. Като гледам, ще ни трябва само охрана... Макар че, ако това, което казвате, е истина, не разбирам кой би ни опазил... и как.

Галя и Никола отвориха вратата да излязат и пред тях застана Вики. Джордан я погледна тревожно, но тя се усмихна и кимна.

— Всичко е наред. В нейното състояние трябва да поспи. Това те съветвам да направиш и ти. Нося ти хапче. След преживяното няма да можеш да заспиш спокойно, а ти трябва пълноценна почивка.

Джордан протегна ръка. Мечтаеше за сън, но затвореше ли очи, пред него веднага се появяваха движещи се сенки.

Хапчето не помогна. Той се унесе в трескав и неспокоен сън. Извиси се над тази странна планина с меките ѝ възвишения, покрити с нежна и топла зеленина. Летеше из ясното синьо небе и гледаше надолу. Изпод всеки хълм изпълзяваха чудовища и бълваха огнени езици към него. Пламъци обхващаха безценните древни олтари и култови светилища, но Джордан летеше и търсеше нещо. Знаеше, че като го види ще разбере какво е търсел. Не знаеше какво прави над тази планина, не знаеше къде отива. Знаеше само, че има важна задача, но не помнеше каква е тя. Спря се сред синевата и огледа пейзажа под себе си. Насочи се към близкия град и се взря от небето. Тогава разбра — търсеше Мистър Смит.

44.

През следващите дни в хотела цареше напрегната тишина. Всеки се оглеждаше дали няма да срещне Полин или Джордан, но те не излизаха от стаите си. Вики, сериозна и замислена, посещаваше стаята ту на единия, ту на другия. За състоянието им говореше само с Никола, а с останалите членове на екипа водеше леки и неангажиращи разговори — за времето, за красивата природа, дали скоро ще се разхлади.

Галя замина за София и се забави повече от очакваното. Обаждаше се само на Никола за кратки съобщения. Той пък контактуваше повече с колегите си, отколкото с екипа от изследователи и обстановката ставаше доста напрегната.

Учените знаеха, че Джордан и Никола са намислили нещо и в момента го изпълняват. Имаха им пълно доверие и не любопитстваха с излишни въпроси. Всеки пишеше и проучваше нещо, наваксваше с работата, която е изостанала по време на дългите разкопки и преходи.

Никой не се доближаваше до пещерата. Районът бе заграден и се охраняваше денонощно. Военните идваха в края на всеки ден и докладваха, но нищо не се случваше. Водата не се движеше, не проявяваше агресия. Всеки ден по обяд слънчев лъч влизаше през процепа на пещерата и огряваше вътрешността, само тогава водата леко спада и се отдръпва. Бавно и спокойно. Тя не бързаше за никъде. Чакаше...

Ева лежеше на леглото с вперени очи в тавана. До нея Нико четеше книга и в стаята се чуваше само шума от разгърнатите страници. Тя го погледна:

— Нико, трябва да видя Полин. Искам да поговоря с нея. Какво ли е преживяла в тунела? Сега всичките ми страхове от усетеното напрежение избледняха и се чувствам като капризна лигла, която ангажира всички с нищожните си мисли.

— Щом искаш, иди. Какво те спира?

— Вики и Никола няма да ме пуснат.

— Никога не съм си и помислял, че може да те спре една врата, като може да прескочиш просто преградата на терасата.

— Ще дойдеш ли с мен?

— С удоволствие. Да им отидем на гости. Сигурен съм, че и Джордан е там. А ако при тях са Вики и Никола, ще си направим парти.

Нико стана, облече се и взе бутилка вино от хладилника. Обърна се усмихнат към Ева:

— Така вече може да отидем.

Тя кимна и отвори вратата на балкона. Излязоха в тъмната гореща нощ. Прекрачиха ниската преграда и застанаха пред светещите прозорци на съседната стая. Ева почука на стъклото. След малко щорите се вдигнаха и се показа озадаченото лица на Вики. Нико се усмихна:

— Май ще трябва да отида за още вино. Казах ти, че компанията ще е голяма.

Вики отвори и ги покани:

— Никога ли не използвате обикновените врати?

Нико показа бутилката:

— Всъщност се криехме от теб и Никола. Не знаехме дали ще ни пуснете.

От стаята се чу гласа на Никола:

— Това вино го дай на момичетата. Ние с Джордан имаме хубаво уиски. Сядайте при нас!

Ева и Нико влязоха, наляха си питиета и вместо очакваната от тях неловка тишина, разговорът продължи, все едно не е спирал. Не ги смятаха за странични хора и никой не скри страховете и чувствата си пред тях. Съвсем скоро новопристигналите вече знаеха какво е станало в тунела. Ева беше благодарна за това отношение и поласкана от доверието, с което ги приемат.

— Имам пробата, която взе Нико, но тук не мога да направя нищо. Добре, че разбрах какво е станало. Така няма да започвам изследванията си от нулата. Не съм докосвала контейнера, за да не повредя нещо и да не проваля възможностите за опити. — Ева се обърна към Полин — Ти добре ли си вече?

— О, да, всичко е много нереално и започвам да го възприемам. Дано Галя се върне по-скоро. Не знам дали ще ѝ позволят да вземе

лирата. Тя също занесе проба от тази течност, но дано успее да им обясни какво е това, без да я затворят в лудницата.

Телефонът на Никола звънна. Той излезе на терасата и след малко се върна:

— Галя ще донесе лирата, но с нея ще дойдат и двама учени от музея. Трябва да са сигурни, че няма да я повредим или подменим. Още нещо — единият ще снима с камера всичко, каквото правим с лирата. Има ли някакъв проблем?

— Не — Джордан вдигна рамене, — защото и ние не знаем какво да правим с лирата. Ако планът на баба и дядо проработи, наистина ще трябва да се документира, защото повече едва ли ще се повтори!

Полин въздъхна:

— Само по-бързо да свърши всичко това, защото ми е много трудно.

— Ами ако мистър Смит е вече извън границите на страната? — не се стърпя Нико.

Никола кимна:

— Със сигурност е напуснал страната. Затова ще ни трябва повече време да го върнем. Ще чакаме, Полин. Това няма да свърши бързо.

Нощта се изниза много бързо. Интересният разговор стопи времето и денят завари малката група приятели около масата в стаята на Полин. Всички станаха и отидоха в ресторанта да пият кафе, сякаш са спали спокойно през цялата нощ.

45.

След два дни по обяд, пред хотела тихо спряха два автомобила. Галя слезе от единия и веднага се качи към стаята на Никола. От другия излязоха двама мъже, извадиха саковете си от багажника и влязоха в хотела. Наеха стая и отидоха да се настанят.

След малко на вратата им се почука. Те отвориха и в стаята влязоха Галя, Никола и Джордан.

Двамата учени бяха много скептично настроени и посрещнаха студено малката групичка:

— Петров. Иванов. — представиха се те.

Джордан вдигна рамене и примирено въздъхна. Беше сигурен, че това не са учени и че това не са истинските им имена, но за него нямаше никакво значение. Петров започна пръв:

— Искам да ви кажа, че няма да допуснем нараняването на предмета, местенето му без наше знание и нарушаване на целостта му.

Иванов добави:

— Много е странна тази ситуация и, съгласете се, не ви вярваме. Ще наблюдаваме всичко и ще записваме всичко.

Джордан кимна одобрително:

— Аз също бих искал да имам копие от този запис, моля ви! Искрено съжалявам, че не съм правил запис на събитията, които се случиха преди няколко дни.

— Имаме много очевидци — допълни Никола, — ако това ще означава нещо за вас и ще ви помогне да ни се доверите.

Петров и Иванов кимнаха сдържано, но продължаваха да са скептични. Тогава Джордан стопи леда:

— Знаете ли, никой от нас няма да докосва лирата. Вие ще я носите, а аз ще ви казвам какво да правите с нея. Така ще бъдете спокойни за предмета. Съгласни ли сте?

— Не искате да я докосвате? — зачуди се Петров.

— Не е нужно. А пък и така цялата отговорност за ценния предмет ще си остане ваша. Ние не искаме да се доближаваме до нея.

Иванов остана видимо доволен:

— Чудесно, така ще съм напълно спокоен. Кога започваме работа?

Джордан се изправи от стола си:

— Нямам търпение да отидем на мястото още сега, но ми се струва, че ще е по-добре да имаме на разположение целия ден. Затова ще отидем утре рано сутринта. Довечера ви каним да се повеселите с нас в ресторанта на хотела.

Петров махна категорично с ръка:

— Ще вечеряме в стаята си. Няма да изнасяме лирата от тук, нито пък ще я оставяме без надзор. Когато я върнем в музея, тогава ще може да се върнем при семействата си на морето, да продължим отпуската си и да се повеселим. Сега работим.

Никола се ръкува и се отправи към вратата, което беше знак Джордан и Галя да го последват.

В коридора Джордан се изравни с него и подхвърли:

— Много свестни учени има във вашите музеи!

Никола се усмихна и го потупа по рамото:

— Обучавали са се от учените във вашите музеи.

— Искаш ли да доуточним плана за утре с момичетата?

Джордан гледаше да е непрекъснато около Полин, за да може да забележи дори и най-малките признаци на паника или депресия. Тя се държеше и полагаше големи усилия да запази спокойствие. Опитваше се да избяга от спомена, възприемайки го като сън.

Вечерта в двора на хотела бяха наредени маси с вече любимите на всички български ястия и деликатеси. Домакините не спираха да изненадват гостите си с най-разнообразни специалитети. Учените вече бяха научили, че лирата е пристигнала. Не знаеха какво предстои, но бяха сигурни, че приближава края на експедицията. Появата на Полин ги зарадва още повече, защото тя изглеждаше много добре, бодра и спокойна. Нейното настроение зарази всички и шумната веселба до късно ехтеше между хълмовете.

На терасата на една от стаите на втория етаж мълчаливо пушеха двамата мъже.

— Не вярвам на нито една дума от тези фантазмагории. Сигурен ли си, че са учени, а не група авантюристи, които се мислят за Индиана Джоунс?

— Не знам. Ще преценим на място за какво става дума.

46.

Сутринта изненада приятно всички. Беше прохладно и от време навреме пред слънцето преминаваха облаци.

Всички се качиха по колите и съвсем скоро стигнаха мистичното място.

Познатата вече пътека ги отведе до скритата в гората пещера. Вървяха на групички и шумно обсъждаха миналите събития. Всеки се опитваше да си припомни някакви незначителни подробности, които биха ги насочили към разгадаване на тайните. А те ставаха все повече. Всяко тяхно предположение ги отвеждаше към още по-заплетен лабиринт от съмнения и догадки. Опънатите жълти ленти им подсказаха, че са вече съвсем близо. Войниците ги поздравиха и ги пуснаха да преминат. Отпред вървяха Джордан и Никола, стриктно следвани от двамата пазители на лирата.

Джордан спря на пътеката между страничната стена на пещерата и пътя към трона.

— Извадете лирата.

Всички се събраха около двамата нови членове на екипа. Единият отвори малката раница, която носеше на гърба си и извади познатия на всички странен предмет.

Джордан направи знак да го последва и тръгна към трона, изсечен в скалите. Мъжът с лирата не помръдна от мястото си и втренчено гледаше в ръцете си. Никола го приближи:

— Какво става?

— Камъкът... затопля се... трепти... вибрира.

— Горещо лято е, човече, а от нашите истории, сигурно ти треперят ръцете.

Мъжът впи трескав поглед в Никола:

— Не съм малоумен! Това чудо се движи само и се затопля! Вземи я ти, за да се убедиш!

— Нали се разбрахме, че ние няма да я докосваме, за да не я повредим! — намеси се Джордан.

Всички вече ги бяха наобиколи. Учените протягаха ръце и леко докосваха топлия камък. С допира всеки усети и леките чести трептения. Мъжът изгуби напълно хладнокръвието си:

— Как може всички да сте толкова спокойни? Какви сте вие бе, хора?

Валери тръсна дългата си опашка и се усмихна:

— Просто напоследък видяхме много подобни неща.

Кейси я прегърна през кръста:

— Очакваме да видим и още. Снимате ли?

Другият мъж стоеше плътно до колегата си, насочил камерата към лирата и хората около нея. Джордан ги подкани:

— Не губете време. Последвайте ме.

Тръгнаха към трона. Мъжът, носещ лирата, вървеше и говореше на камерата:

— Камъкът спря да се затопля, но трептенията се засилват. Сега ще спра, за да може да се снимат добре, защото вече се виждат.

Спря за миг и приятелят му насочи камерата за известно време към ръцете му. След това продължиха бавно нагоре. След малко достигнаха до почистения от горния слой каменен трон. Джордан посочи:

— Поставете лирата тук.

Мъжът я остави, но не се отдръпна, а остана до нея. Учените се взираха в предмета и мълчаха. Лирата вибрираше все по-силно и силно. Хелън се огледа и хвана Марио за ръка:

— Птиците млъкнаха. Много е тихо.

Тихи, нежни, мелодични, лирични звуци изпълниха въздуха. Отначало много тихи, а после все по-силни и по-силни. Нежни и изящни, сякаш лек вятър гали косите. Успокояващи и отпускащи трели полетяха из ефира.

Лирата засвири.

47.

Джордан хвана Полин за ръка и я поведе към пещерата. Никола ги последва заедно с половината от хората си. Учените също тръгнаха след тях.

Никола спря Джордан. Подаде му пакет:

— Това е челник — фенерче, което се закрепва с ластични колани към главата ти. В него има вградена и камера. Ще имаме на запис всичко, което се случва.

— Изпуснахме началото, приятелю.

— Нищо, затова пък ще имаме финала. Не знаехме какво ще се случи и не очаквахме да се срещнем с нещо толкова необикновено.

Двамата влязоха в пещерата. До ръба на кръглата дупка стоеше Полин, вече вързана с осигурителните въжета и колани. Джордан остави да вържат и него, и пое по стълбата надолу. Стигна почти до водата и стъпи в лодката. Помогна на Полин да седне до него и вдигна лице нагоре:

— Никола, освети водата, за да спадне нивото!

Никола насочи фенера си, но водата не се помръдна. До ръба се доближиха още двама души и осветиха тъмната вода. Джордан се разтревожи:

— Нищо ли няма да може да се направи? Напразно ли беше всичко? Ей, Никола — извика по-силно той, — какво става тук?

— Не разбирам.

Полин се беше вторачила в гъстата черна маса около себе си:

— Не помниш ли, че реагира само на слънчева светлина. Обикновената светлина не ни помага. Прожекторите не я плашат.

— Защо пък слънцето.

— Слънчевите лъчи са ултравиолетови — обади се физикът Нико. — Те дезинфекцират. От физическа гледна точка, ако тук въобще може да се намесва науката!

Марио допълни:

— И в повечето митологии огънят е различен от Слънцето. Той не плаши демоните. Те го ползват. Слънцето е най-страшният им враг.

— Добре — заоглежда се наоколо Никола.

В този миг се чу гласът на Полин:

— Спада, спада, разберете защо!

Тънък слънчев лъч беше осветил пода на пещерата. Мощните прожектори на учените осветяваха всичко съвсем ярко и никой не беше видял тънкия златист сноп животворна енергия. Никола затича безцелно:

— Огледало, хора, дайте ми огледало!

Ева отвори работната си чанта и извади огледало:

— Вземи!

Никола постави огледалото под лъча. Насочи светлината към дупката в дъното на пещерата. Светлината премина отгоре и освети част от дупката.

Само след миг тя изчезна. Джордан извика:

— Какво направихте? Водата се покачва! Никола извика:

— Облак, Джордан, минава облак... Ето, сега ще светне отново!

Лъчът отново влезе в пещерата, плъзна се по сребърната повърхност на огледалото и обля с млечна светлина отвора на тъмната дупка.

Отвътре се чу гласът на Джордан:

— С още едно огледало насочете светлината надолу.

Ева се провиква с нотка на паника в гласа:

— Аз съм химик, а не козметичка. Колко огледала искаш да си нося в набора за опити?

Никола се надвеси над ръба:

— Джордан, излизайте. И без това днес няма да стане нещо. Ще ни трябва повече време. Утре ще сме готови.

— А ако дойде сега и изпуснем моментът?

— Не изпадай в паника. Той няма физическата възможност да се появи толкова бързо. Хайде, излизайте! Лъчът се скри.

Хелън се огледа:

— Кой още трябва да дойде?

48.

След обяд всички се събраха в двора на хотела. Двамата представители на музея взеха малката раница със себе си и също се присъединиха. Учените изгледаха техния запис от трона в скалата, а след това — и записа от пещерата. Много от загадките се изясняваха или поне можеше да бъдат решени доста проблеми.

— Лъчът слънчева светлина стига до дъното на пещерата и осветява олтара само два пъти годишно, по време на слънцестоенето — разсъждаваше Полин. — Трябва да вкараме по някакъв начин слънце в тази дупка, за да стигнем до вратата на втория тунел. Само с петдесет сантиметра няма да успеем да се справим. Трябва ни повече пространство.

Никола погледна небето:

— През цялото време това слънце ни изгаряше от жегата, а сега, когато ни трябва лъчите му, започнаха да идват облаци. Ще се опитам да имате слънце през процепа през повечето време. Ще направим система от огледала — един ще улавя слънчевата светлина извън пещерата с огледало и ще го насочва към процепа, а вътре с две огледала ще насочим слънцето към центъра на дупката. Така ще имате истинска слънчева светлина да кажем по четири-пет часа на ден, ако няма облаци, като днес.

— Не може да се разчита на слънцето. Трябва ни постоянен източник, за да държим водата колкото се може по-дълго долу — гледайки отново записите, каза Хелън.

— Щом не може да вкарате слънцето в пещерата, купете си едно слънце — обади се Иванов, — една ултравиолетова лампа ще ви свърши същата работа. Нали лъчите на слънцето са ултравиолетови?

Нико го погледна и кимна:

— Прав си! Ще опитаме. Аз имам една, но не е много мощна. Откъде тук може да намерим нещо подобно?

Петров стана и тръгна към хотела:

— Ще се обадя на един колега в близкия град и още довечера ще имаме, ако искате и ултравиолетов прожектор.

Учените стъписани гледаха след него. Нико се обърна към приятеля му:

— Защо така се промени отношението ви към нас?

— Да кажем, че ви повярвахме, да кажем, че вие бяхте откровени с нас, да кажем, че тези неща ни заинтригуваха много.

Настъпи кратко мълчание.

— Когато за първи път влязохме в тунела — започна Джордан, — водата за кратко време спадна до половин метър под тавана и ние успяхме да излезем. Не може да рискуваме лъчът да се премести и ние да останем за цяло денонощие във втория тунел, докато лъчът отново се появи. Трябва да опитаме с тази лампа.

Полин се обади:

— Доколкото разбирам, ще се наложи да чакаме дълго, може и няколко дни. Но ние с теб трябва да бъдем долу, когато той дойде. Една такава лампа може ли да свети по 10 часа на ден?

— Може — успокои я Нико, — ако започне да премигва, да намалява светлината и водата да се покачва, ще включа моята. Ако се случи нещо, колкото и маломощна да е моята лампа, тя ще ви даде възможност поне бързо да излезете.

Ева не можа да се стърпи:

— Много сте загадъчни. Кого толкова чакаме и какво трябва да направим още?

— Трябва да приберем водата и да затворим всички врати — тихо каза Джордан.

— Какво? Да не би да сте отворили вратите на Ада? — подигравателно подхвърли Иванов и широко се усмихна.

— Не е Ада. Това долу е Стикс — реката на сенките, която води към царството на мъртвите.

— Господин Тирози, тук вече прекалихте! Вие сте известен митолог, но точно вие не трябва да смесвате приказки с реалност.

Италианецът впи сините си очи в пазителя на лирата:

— Аз ви се представих като Марио. Не си спомням да съм си казал фамилията. В Историческия музей имате много подробна информация за нас! Ние приехме всичките ви измислени имена и длъжности, не скрихме нищо от вас, а сега се подигравате. Много

бързо забравихте как треперихте днес, докато лирата мърдаше в ръцете ви.

Джордан прекрати разговора и се опита да го прехвърли на друга плоскост:

— Господин Иванов, ще ни дадете ли лирата за малко. Искам да опитаме нещо. Вие може да я държите, но искам да я докоснем с Полин.

Американецът погледната любимата си:

— Полин, вземи медальона си и нека да допрем и двата амулета до лирата! Искаш ли да опитаме какво ще стане?

— Да — неуверено кимна тя. — Сигурен ли си, че ще стане нещо?

— Не знам, просто ми хрумна!

Иванов вече беше извадил лирата и я държеше пред себе си. Джордан и Полин свалиха медальоните си и ги допряха до гладкия камък. Българинът огледа всички:

— Затопля се.

— Почакайте, може и да засвири — каза Джордан. Хелън се приближи и се вгледа отблизо:

— Мислех, че тронът и лирата са направени от метеоритен камък. Според легендата, лирата е дар от Боговете, което значи, че може да е паднала от небето, както става с метеоритите. Когато се доближат може да се създава магнитно поле, от което лирата започва да трепти и да издава звуци. Просто е настроена така, че тези звуци да са хармонични, а не безразборни и хаотични. По тази логика, лирата ще може да свири, само поставена на трона.

Тихи звуци прекъснаха разсъжденията ѝ. Джордан погледна Полин:

— Свири!

— Вика го!

Ева погледна Полин:

— Кого непрекъснато чакате и викате?

Джордан ѝ отговори кратко:

— Мистър Смит.

49.

Сред учените настана тягостно напрежение. С решението на един проблем възникваха нови въпросителни. Имаше теми, на които никой не искаше да говори, особено за опасен убиец като Мистър Смит. Учените се надяваха, че той се е махнал завинаги и поне неговото оръжие не ги застрашава. Сега се оказа, незнайно защо, че Джордан и Полин го викат. Никой не зададе повече въпроси — не искаха да знаят. Страхът отново и постепенно завладяваше мислите им. Какво ще стане като се върне? Защо трябва да се връща? Можеше ли да убие още някого?

Джордан и Полин оставиха лирата да свири още съвсем малко и също се отдръпнаха. Измъчваха ги хиляди въпроси, но най-вече КОГА? Кога ще се появи той и кога ще свърши всичко? Докога ще чакат и дали наистина ще могат да го върнат?

Привечер пред хотела спря автомобил. Петров излезе отвън и поговори с мъжа от колата. След това отвори задната врата и извади два метални куфара. Остави ги до себе си и махна за довиждане. Взе отново куфарите и влезе в двора на хотела, където учените продължаваха да разсъждават върху хипотезите си.

Петров постави куфарите до Никола:

— Донесох ви Слънцето. Дано успеете!

Джордан усмихнато се приближи:

— Мислех, че си само кинооператор, а ти си бил безценен снабдител за екипа! Благодаря!

Най-после Петров се усмихна:

— Нека да видим какво съм осигурил и дали наистина ще свърши работа.

Двамата отвориха тесния продълговат куфар и извадиха отвътре сгъваема стойка триножник с телескопично разтегателни крака. Разгънаха стойката, изтеглиха краката и я поставиха здраво в тревата. От квадратния куфар извадиха, наистина малък, но прожектор. Джордан се изправи и потърси с поглед Никола:

— Сега твоите момчета ще трябва да ни доставят ток в пещерата.

— Не се тревожи, военните имат големи генератори в гората, защото нощем целия район се осветява от прожектори, за да се охранява. Тъй като през деня не ги ползват, ще вземем един от техните генератори. Може да се каже, че гората е електрифицирана.

— Да — въздъхна Джордан, — техническите проблеми са решени. Сега трябва да решим и всички останали — погледна скептично към ултравиолетовата лампа — Дано проработи...

50.

На следващия ден ритуалът с поставянето на лирата на трона и свиренето ѝ, предизвика радостни усмивки и положителни емоции в екипа.

Двама от хората на Никола монтираха стойката и поставиха отгоре ултравиолетовата лампа. Насочиха я към центъра на дупката. Свързаха с генератора на военните охранители и изчакаха Полин и Джордан да се осигурят и спуснат в лодката. Щом двамата седнаха, Джордан взе греблото и даде знак.

Отгоре включиха лампата.

С умерено, плавно движение водата тръгна надолу. Щом водата спадна до половината на първия тунел, тя застина и бавно понесе лодката към вратата на втория тунел. Когато стигнаха, Джордан придърпа лодката в ъгъла под ключа със знаците от медальона. Застопори я и двамата се вгледаха в плътната тъмнина на втория тунел. Светлината от ярките им прожектори не се разпръскваше и те можеха да осветяват само първия тунел.

— Трябва да сме внимателни, защото вратата трябва да се затвори много бързо. Ще можеш ли да го направиш?

Полин кимна:

— Разбира се! Странно е как не сме го видели да излиза.

— Може и да сме го видели, но не сме знаели какво да гледаме. Нямахме представа с какво си имаме работа.

— Сега дали ще го видим? Ако премине само като лек повей?

— Не, сега има тяло. Гневен е и със сигурност ще беснее. Обещавам ти, че ще го видим!

В този момент към тях се приближиха две сенки. Застанаха от вътрешната страна и затрептяха. Мъжкият силует посочи на Джордан една малка лодка. Дрезгаво прошепна:

— Ела с мен!

Джордан погледна Полин и попита:

— Ще се оправиш ли сама за няколко минути?

— Върви!

Той се прехвърли в малката лодка и водата го понесе във втория тунел след мъжкия силует.

Женската сянка протегна ръце към Полин:

— Как бих искала да те докосна и да те погалея! Чуй ме, детето ми! Прости ми за всичко, което ти причиних! Прости ми, че те повиках и подлъгах да освободите демона! Не биваше да му се доверяваме, но мисълта да изживея любовта си беше много примамлива! Цяла вечност мечтая да прегърна любимия мъж.

— Имала си мъж, който те боготвори — отвърна тихо Полин.

— Да, но аз обичах друг. Сърцето ми се блъскаше, затворено в замъка. Въздух не ми достигаше в огромните му стаи.

— Оставила си всичко — децата, мъжа си.

— Те никога не ми простиха. Но искрено те моля ти да ми простиш. Чуй ме. Ти знаеш за олтара на любовта, нали?

— Ти откъде знаеш за него?

— Ние знаем всичко за вас! Зад гърба на портрета ми има още едно платно. Между двете платна, закована за ръба на рамката е изумрудената ми огърлица. Не я взех, когато тръгнах, а я оставих на съпруга си. Моля те, вземи я. Сложи я на сватбата си. Ти имаш щастието да обичаш добър човек и любовта ви да е взаимна. Не пропускай този голям дар от живота.

— Къде отиде Джордан?

— Скоро ще се върнат. Искаш ли да ти разкажа за живота си?

Полин примирено кимна.

— Живях с Жан само няколко месеца, но изпитах толкова силно щастие, каквото малко хора преживяват в живота си...

Джордан държеше малкото гребло във въздуха и беше оставил лодката да се носи по повърхността на зловещата река. Наоколо преминаваха сенки — някои светли, други тъмни, някои доста бледи, други по-контрастни. Подминаха малката ниша, в която се бяха скрили с Полин по време на първото им навлизане във втория тунел. Съвсем скоро стигнаха втора ниша. Сянката на дядо му посочи с ръка да се качи в нишата. Джордан влезе в сушината, но придърпа и лодката със себе си. Седна отново в лодката, защото таванът беше нисък и той не

можеше да стои изправен. А и не искаше — главата му бе замаяна и се чувстваше унесен. Като че ли не му стигаше кислород. Имаше огромното желание да се свие на кълбо и да заспи. Трябваше да се пребори с безсилието и да събере цялата си енергия, за да може да излезе. Спомни си колко трудно реката пускаше някого навън.

Попита:

— Защо сте оставили медальоните си вкъщи?

— Те са ключът към подземния свят. Само събрани заедно те могат да отворят вратите към Стикс. Никой не бива да отваря тези врати.

— Защо ме повика тук?

Силуетът заговори тихо:

— Тук разказват, че когато Орфей слязъл да вземе Евридика, точно на това място се обърнал да я погледне. Тогава той я загубил завинаги. Седнал в тази ниша и горчиви сълзи рукнали от очите му. Когато сълзите му падали на камъка, те се превръщали в гроздови семена. Орфей взел малко в шепата си и ги занесъл в горния свят. От тези семена поникнали лози, от които се правело чудно вино. То било като еликсир на любовта. Живите днес не го помнят. Занеси им. Нека забравят за малко грижите си и с това вино да си спомнят за истинската любов, за истинската стойност на живота. Да осъзнаят, че трябва да ценят всеки миг от живота, а не да се борят с него. Джордан, губиш сили, синко! Вземи семената! Пусни лодката и тръгвай! Греби много силно! Излез на всяка цена!

Джордан се стресна. Огледа пода на нишата и наистина видя малките семена. Събра колкото се може повече и ги сложи в джоба си. Спусна лодката, хвана здраво греблото и го потопи. Започна тежка борба с гъстата вода. С всяко загребване, тя го връщаше и по малко назад. Не знаеше колко време се е борил, но накрая видя малката светлина от прожектора на Полин. Напрегна силите си, защото искаше да я види, да я прегърне и да не я пуска.

Задъхан и разтревожен за нея, Джордан стигна до вратата и се вгледа в очите ѝ. В тях нямаше тревога, страх или паника. Полин беше спокойна и му се усмихна щастливо. Женският силует спря да говори. Обърна се към дъното на първия тунел и каза:

— Вървете си! Днес той няма да дойде. Вече е съвсем близо, но днес няма да дойде. Бъдете готови утре. Ние ще ви чакаме. Полин,

запомни ли какво ти казах?

— Да, ще направя всичко!

Мъжкият силует прошепна:

— Вървете, деца!

Джордан се прехвърли в лодката при Полин. Тя хвана малката лодка:

— Тази ще ни трябва за утре.

Американецът загреба към изхода, а Полин притегляше малката лодка с ръка.

51.

Когато се добраха до стълбата, около ръба на дупката се бяха събрали всички учени и уплашени гледаха надолу. Никола викна:

— Какво стана с вас? Радиостанцията не отговаряше, крещяхме в отвора, но вие не отговаряхте. Още малко и щяхме да слизаме да ви търсим!

Джордан погледна нагоре:

— Нали ти казах никой да не слиза! Още колко жертви искаш да има? Хвърлете още едно въже, че си носим още една лодка и трябва да я завържа.

Щом се изкачиха, ги засипаха с въпроси. Полин спокойно разговаряше с всеки и Джордан се зарадва на самообладанието и хладнокръвието ѝ. Щом излязоха от пещерата, забелязаха, че слънцето вече залязваше. Той се обърна към Нико:

— Колко време сме били вътре?

— Около десет часа. Затова Никола искаше да слиза при вас!

Учените отидоха до трона, където лирата свиреше, а от двете ѝ стани като стражи стояха ревностните ѝ пазители. Джордан подвикна:

— Да си вървим, момчета, време е да гледаме записите.

Мъжете взеха лирата, прибраха я в раницата и звуците ѝ заглъхнаха. В този миг като полудели, птиците запяха с всичка сила, като че се надпяват една с друга и оглушиха цялата гора.

Учените се качиха на колите и с нетърпение тръгнаха към хотела.

Преди да седнат на масата, всички се скупчиха около двамата българи. Иванов каза:

— Днес нищо не се случи. Само си свиреше и така цели десет часа.

Пуснаха записа и го превъртяха на бързи обороти, защото наистина нищо странно не ставаше. Тогава Никола пусна своя запис. Всички проследиха достигането им до вратата на втория тунел. Видяха двете сенки, които се приближават, видяха как Джордан се качва в

малката лодка и как потъва в непрогледен мрак. Петров реагира веднага:

— Изключил си камерата ли? Никола обясни:

— Той не може да изключи камерата. Аз я контролирам. Не виждаш ли, че записът тече?! Просто той е на много тъмно място.

— Да не би тогава да си е изключил фенера?

Тогава Джордан се обади:

— Във втория тунел светлината не се разпръсква. Стои като къс, тесен сноп. Можете да видите само това, което е осветено пред мен и е много близо до мен. Почакайте и ще видите.

Всички се вгледаха. След малко през екрана преминаха различни сенки като човешки силуети. Всички бяха различни, повечето Джордан не ги беше забелязал, защото слушаше разказа на прародителя си. Петров отново прояви скептицизма си:

— Защо не се чува нищо? Джордан отвърна съвсем спокойно:

— Защото е съвсем тихо — и се усмихна на Полин.

Тя отвърна на усмивката му и двамата оставиха другите да догледат записа от тунелите. Прегърнати се отдалечиха към оградата на двора. Загледани в огнения залез, Джордан подхвърли:

— Явно никой не може да чуе разговорите ни с тях.

— Това са лични, семейни разкази, които няма да са им интересни.

— Ще ми разкажеш ли за голямата любов на баба ти?

Полин облегна глава на рамото му:

— Разбира се... Знаеш ли, много съм гладна. Искам от онази салата, с бялото сирене отгоре.

— А аз искам и ракия с тази салата! След днешния ден ми се иска питие. Ще ми направиш ли компания?

Полин кимна и двамата отидоха до масите, където всички вече ги чакаха. Петров започна веднага с въпросите си към Джордан:

— Инспектор Джоунс, защо на записа ви няма никакъв звук?

— Защото наистина е много тихо.

— Да, но се видя ясно, че едната сянка ви прави знак да седнете в лодката и вие тръгвате след силуета?

— Точно така е. След това видяхте, че той ме разхожда из втория тунел. Видяхте сенките и непрогледния мрак. По едно време ми посочи да седна в една ниша и аз продължих да гледам какво става

наоколо — нищо — само преминаващи сенки. Все едно съм седнал на пейка на някоя оживена улица и гледам минувачите.

Иванов също беше любопитен:

— Какво почувствахте?

— Да, това не го знаете, защото не бяхте тук при първото слизане. Вторият тунел изсмуква жизнените сили. Човек се чувства отпаднал и няма сили да се бори. Водата дърпа силно назад и излизането е много трудно.

— Защо тогава ходихте втори път днес?

— Защото сенките ни извикаха.

— Ще отидете ли и утре?

— О, задължително!

Иванов не спираше с въпросите си, но пък това бяха подробности, които интересуваха всички:

— След като сенките не ви говорят, как знаете какво да правите?

— Дават ни знаци, сами видяхте, всичко се разбира.

— И утре ли ще се разхождате из реката на мъртвите?

— Не, не ми се вярва утре да се наложи да влизам отново във втория тунел.

— Откъде знаете?

— Те ни дадоха втора лодка. Не зная за какво ни е, но утре със сигурност ще има запис, защото ще стоим на вратата и няма да влизам в тъмното. Там ще чакаме.

— Последен въпрос — вие вярвате ли си?

— Постойте с нас утре и после ще си говорим пак. Утре вие ще имате нужда от ракия повече, отколкото аз днес! Никола, как беше — Наздраве!

Всички вдигнаха чаши, заедно с озадачените и малко обидени пазители на лирата.

След вечерята, Джордан отиде в стаята на Полин, но само за да я предупреди, че малко ще се забави. След това излезе и отиде при Никола. Разказа му подробно за случилото се във втория тунел. Извади от джоба си малко найлоново пликче с 6 семена вътре и му го подаде.

— Изследвайте ги, това е сорт, който е растял по тези земи. Може би тук ще може да вирее отново. Не знам дали други ширини са

подходящи за това грозде.

Никола взе пликчето:

— Благодаря ти! Защо не каза това пред Иванов и Петров?

— Те не вярват на нито една моя дума. Непрекъснато ме проверяват и разпитват. Защо аз да им вярвам?

Никола се разсмя:

— Те си вършат работата.

— Знам! И са много добри!

След това лицето му стана сериозно:

— Никола, сенките казаха, че Мистър Смит ще дойде утре. Не знам какво ще стане, но се погрижи Полин да излезе на всяка цена от тунела. Моля те!

— Казаха? Ти наистина не можеш да контролираш записа. Аз го прегледах и нищо не се чува. Не се вижда дори устните ви да мърдат. Вие само мълчите и гледате в сенките.

— Не зная как контактуват с нас, но аз чувам техния шепот. Странното е, че имам чувството, че им отговарям на глас, а на записа ясно се вижда, че не си движим устните. Мога да се закълна, че говоря на глас. Да, говоря със сенките на мъртвите... оттук нататък всичко звучи напълно абсурдно.

52.

На следващата сутрин учените се движеха като програмирани роботи. Всеки знаеше мястото и задълженията си. Много бързо поставиха багажа си в джиповете и се настаниха за тръгване. Никола се приближи до Иванов:

— Добре ще е днес да вземете две камери. Единият от вас ще стои да снима лирата и ще бъде охраняван от двама от моите хора. Освен това наоколо има и охрана от военните. Предметът ще бъде в пълна безопасност. Искам другият от вас да дойде да снима в пещерата. Всеки от екипа ще снима, Джордан също ще носи камера, но не искам да пропускаме нищо от събитията днес. А пък и ако се случи това, което очаквам, едва ли ще мога да те убедя дори и с два записа от две камери. Има вероятност камерите да не могат да заснемат всичко, затова искам да го видиш с очите си.

— Добре, благодаря ти! Оценявам жеста ти.

— Е, колеги сме. А пък и има неща, които не мога да ти ги обясня без ти да си ги видял сам. Имаш ли вече резултати от анализа на водата?

— Не, дори химичния състав не могат още да определят.

— Да тръгваме!

Щом пристигнаха пред пещерата, всеки застана на разстояние от отвора в пода.

Джордан и Полин слязоха в дупката. Ултравioletовият прожектор светна и водата ги отнесе към тунела.

Никола се засуети да постави хората с камерите на различни места и да снимат от различен ъгъл. Всичко беше готово. Всеки беше на мястото си и оставаше Джордан и Полин да се справят.

Минутите се изнизваха бавно и напрежението растеше. Цялата околност се огласяше от нежните звуци на лирата. Освен нея, никакъв друг шум не се чуваше. Мълчаха птиците, дори нямаше вятър в листата на дърветата.

Чак по обяд се чу шум от кола. Никола беше предупредил охраната да пуснат вече познатия им мъж. Измина около час от спирането на колата, когато по пътеката отдолу с много бавни стъпки се появи Мистър Смит. Изглеждаше блед и болен. Тъмни, лилави кръгове опасваха хлътналите му очи и изпъкваха още повече на болезнено бледата му кожа. От стегнатия и снажен мъж не беше останала и следа дори. За предишната му стойка и осанка напомняше единствено идеалната кройка на костюма му. Ръцете му висяха безсилно и апатично. Главата му клюмаше на различни страни. Краката му носеха с огромно усилие тънкото му тяло. Пристъпваше бавно, спъваше се и влачеше скъпите си обувки по наклона към входа на пещерата.

Всички се отдръпваха от пътя му. Иванов следеше екрана на камерата си с широко отворени очи. Един от най-търсените престъпници в Европа, когото той беше следил няколко пъти. Винаги се беше изплъзвал и никой не можеше да го уличи в многобройните му престъпления. Идва сам и представляваше тъжна гледка. Нямаше и следа от надменния и жесток мъж.

Мистър Смит застана пред входа на пещерата и спря.

Стоеше с леко разтворени крака, а главата му се отпуснаше ту напред, ту встрани. Никола каза в радиостанцията си:

— Джордан, той дойде!

— Чувам те! — пропука неговата в отговор.

Никола спокойно отпусна ръката си — имаха връзка, значи наистина чакат в първия тунел. След малко отново каза:

— Джордан, какво да направим? Той само стои пред входа!

— Чакайте! Стойте далеч от него! Не го докосвайте и не го доближавайте. Ако тръгне към някого — бягайте!

— Окей. — Никола огледа всички. — Чухте това, нали?

Всички кимнаха. Само Иванов не реагира. Никола подвижна:

— Иванов, чу ли?

— Аха — леко изсумтя българинът и продължи да се взира в камерата си.

Чакането продължи. Музиката се носеше все по-силна. Изведнъж от гърлото на Мистър Смит се разнесоха гърлени, хриптящи звуци. Той говореше нещо. Никола каза в радиостанцията си:

— Говори по същия начин, както когато влязохте за първи път.

— Добре, като тръгне, пуснете го да мине.

Мъжът продължаваше да нарежда безсмислени срички и гласът му ставаше още по-режещ. Изведнъж образът на камерите се размъти и всички, които снимаха, вдигнаха глава да видят какво става.

Тялото стоеше на мястото си, но пред него се беше образувала гъста сянка, като облак, излизащ от корема му. Облакът се движеше и се сгъстяваше, сякаш се опитва да излезе. Тялото на мъжа продължаваше да нарежда странните си заклинания, но вече преплетени с втори глас, който виеше и крещеше. В един момент облакът се оформи като тяло и викът му стана пронизителен. Изведнъж черната гъста сянка тръгна рязко напред към пещерата. Гласът на мъжа стана по-висок. Демонът правеше всичко възможно, за да се освободи от държащото го в плен тяло, а човекът отчаяно се стремеше да задържи в себе си абсолютната сила, даваща му власт и могъщество. Черната мъгла направи още едно голямо усилие и тръгна напред. В този миг тялото на Мистър Смит се отдели от земята и се понесе из въздуха, следвайки черният облак, без да се откъсва от него. Четири камери проследиха пътя им до ръба на олтарния отвор. Те записаха как тялото се носи след черен гъст облак, а наоколо се смесват стържещи думи на заклинания и зловещи, демонични писъци. Сянката полетя в отвора. Тялото с лекота летеше след нея като завързано за въженце хвърчило, напълно безтегловно и безсилно. Черният облак стигна до черната вода и се понесе на сантиметри над нея.

В този момент забеляза Джордан и Полин. Те стояха до врата, здраво стъпили в малката лодка и сложили всеки своя медальон в отвора на ключалката. Голямата лодка стоеше по средата на врата към втория тунел. Демонът нададе пронизителен писък и се втурна към живите хора. В същия миг чак долу, в тунела се чуха усилените се звуци от песента на лирата. Демонът притихна, замята се в опита си да се освободи от човешкото тяло, но не успя. Достигна вратата и подгонен от музиката на лирата се скри във втория тунел. Тялото на Мистър Смит падна безжизнено в лодката и водата го отнесе навътре и навътре.

Джордан и Полин натиснаха медальоните си към ключалката. Врата се затвори и докато бавно се събираха крилата ѝ, сякаш засмукваше черната вода обратно при себе си, прибирайки я завинаги

във втория тунел. Накрая от водата не остана и капка дори. След нея останаха сухи стените и пода на галерията. Полин първа прекрачи от лодката на земята. Хвана Джордан за ръка:

— Да си вървим!

Бързо преминаха тунела и се озоваха в дупката. Хванаха се за стълбата и се изкатериха. Хората от екипа стояха в пълно мълчание и тревожно гледаха дали са добре. Полин огледа лицата на всички около себе си и кимна:

— Вики, ще имаш доста работа!

Психоложка първа реагира. Отиде до нея и силно я прегърна. След това се послуша:

— Никола, лирата не свири! Да не би хората на Мистър Смит да са нападнали охраната? Тичайте!

Всички се втурнаха към трона в скалата. Лирата си стоеше на трона, слънцето грееше, птичките пееха, а Петров учудено се обърна към останалите:

— След онези ужасни писъци, тя спря да свири и да трепти.

Иванов се приближи до колегата си:

— Може просто да се е уморила. Може да дойдем пак утре и да я сложим на трона. Може да засвири пак. Искаш ли?

— Да опитаме! Какви бяха тези крясъци?

— Ще ти покажа всичко, дано се е записало.

След това Иванов се обърна към Никола:

— Ще има ли и още нещо?

— О, да! — и се обърна към американеца — Джордан, елате да затворите олтара!

Всички се събраха пред трона, когато Джордан и Полин поставиха медальоните си в издълбаните фигури. Този път ужасното стържение на камък в камък не уплаши никого. Когато шумът престана, за всички остана само да си съберат багажа. Работеха в мълчание и искаха колкото се може по-бързо да се махнат от това място. Учените събраха багажа си, натовариха го на колите и потеглиха. След това военните прибраха всичко в камионите и си заминаха.

Скрити, в дебрите на една красива българска планина останаха зловещите тайни на демони и затворените завинаги заложници на голямата любов. Един величествен трон, обърнат на изток, остана да

чака своя божествен цар, който да седне на него, да засвири с божествената си лира и да посрещне своя Бог — Слънцето.

Хората, с присъщата им припряност и прибързаност, си тръгнаха, за да се опитат да си обяснят всичко. Да търсят обяснения за сили, неподвластни на контрол, да намерят най-приемливото решение, така че отново да се чувстват властелини на всичко явно и скрито в природата. Ще се опитат да обяснят неща, в които няма логика. Това е като да отговориш на въпроса: „Защо те обичам?“ Няма отговор на този въпрос. Единственият му верен отговор е: „Защото те обичам!“

53.

След този ден наистина всички имаха нужда от ракия и много салата.

Записите бяха качествени и понеже Никола осигури достатъчно камери, можеха да имат идеален изглед на демона от всички страни. Иванов дръпна Джордан настрана:

— Искам да ти се извиня за вчера. Сам разбираш, че запис без звук беше много съмнителен и странен. Чуй това — и той пусна част от записаното от него. — Когато демонът повлече Мистър Смит към дупката, аз го последвах и записвах всичко. Чуй тук. Звукът изведнъж прекъсва, като отрязан с нож.

— Когато влезе във втория тунел.

— Да, а ето, след това се чува шум от оттеглянето на водата и шум от затварянето на вратата. Значи звукът е изчезнал, преди да затворите вратата.

— Сега вече вярваш ли?

— Какво има зад тази врата?

Джордан спокойно отвърна:

— Ти сам видя всичко, което видях и аз — има сенки и река, наречи я Стикс. Пробата е в лабораторията ви. Ти сам я виж и ти ми кажи какво има зад тази врата. Преди да го видя, аз можех да обясня какво има там. Когато го видях, вече мога със сигурност да кажа: „Не знам какво има там!“

— Искам да те попитам и още нещо — лирата ще може ли да свири пак?

— Мисля, че всеки път като я поставите на трона, тя ще свири. Според мен свири, само когато е до трона. Те са нещо като комплект. Образува се някакво поле, което предизвиква трептения, извличащи звуци.

Иванов протегна ръка:

— Благодаря ти за всичко — за съдействието, за доверието. Ти си смел човек! Да седнем на масата. Искам да кажа нещо на всички.

Хората бяха изгледали вече всички записи. Въпреки че се очакваше да са уплашени и стреснати, те бяха напълно спокойни — бяха затворили завинаги Демона. Той беше отнесъл със себе си и Мистър Смит. Ако не бяха успели да се справят със злото по земята, те бяха доволни, че са премахнали една малка част от него. Наздравиците се редуваха една след друга като между добри приятели. В един момент Иванов вдигна чашата си и се изправи:

— Искам да вдигна тост за едни от най-добрите учени в света. Наздраве за най-смелите хора, които познавам! И между другото аз наистина се казвам Иванов, а колегата ми наистина се казва Петров! Щастлив съм, че ви срещнах!

54.

Когато на сутринта учените се събраха пред хотела, за да натоварят вече приготвения си багаж, българите с лирата си бяха заминали. Галя погледна Никола с усмивка:

— Сигурна съм, че първо са минали през трона, за да проверят дали ще засвири.

— Важното е да я върнат в музея, заедно с всички записи, които им дадохме.

Галя попита Джордан:

— Направо за София ли заминаваме?

— Не, ще спрем на още две места. Така че някъде на около половината път ще трябва да ни осигуриш нощуване. Никола ще ти покаже къде точно ще спираме и за колко време. Ти прецени къде ще спим. Ако мислиш, че до довечера ще може да стигнем в София, обади се направо там.

Колоната от джипове потегли. В първата кола, до шофьора седеше Джордан. След кратко пътуване, спряха на паркинга в село Татул, до скалното светилище на Орфей. Всички слязоха, а Ева понечи да си вземе и приборите. Джордан я спря с жест:

— Сега ще сме само туристи. Нека разгледаме светилището и да се полюбуваме на древността му.

Той прегърна Полин и тръгнаха спокойно към мегалитния паметник. Полин седна до един от олтарите и просто се загледа в разтърсващата гледка на планината наоколо. Поразителна красота я обгърна и изпълни със спокойствие. Джордан заобиколи и се озова пред четириъгълния саркофаг, отворен към изток. Клекна и разрови малко земя. Пусна няколко гроздови семена и ги зарови. Семената, които Орфей е донесъл на хората. Нека той отново да им ги даде.

Скоро си тръгнаха, защото ги чакаше още доста път.

По пътя Джордан се обърна към Полин:

— Не разбирам, нали вече ходихме там, ти видя всичко и сега пак искаш да отидем. Нали разбираш, че не можем да подложим

учените на този изтощителен преход. Красиво е, но няма смисъл да ги водим там.

— Няма да катерим отново Орфеевите скали. Искам да отида до брега на едно от езерата. С кола се стига почти до мястото. Ще походим пеш само 10 минути. Няма да е трудно за никого. А и никой няма нужда да идва с нас. Само ние с теб трябва да отидем.

Джордан кимна и се отказа да спори. Сега вече пътуваха спокойни и разтоварени от всичките грижи, които имаха на идване. Можеха да се насладят на красивите пейзажи. Като нереални и измислени от фантазията на дързък художник, изгледите се сменяха като че ли се надпреварваха кой ще бъде по-смайващ и по-впечатляващ.

Колите спряха в началото на вековна гора. Огромни смърчове извисяваха мощните си стволоче нагоре към бездънното небе. Учените тръгнаха след Полин и Джордан, без да питат. Ходиха кратко по извита пътека и излязоха на брега на кристалночисто малко езеро. Вляво от тях смърчовете бяха отстъпили и оставили място за поляна с яркозелена трева, а в средата ѝ стоеше сам и огромен дъб. Галя мълчаливо подаде букет цветя на Полин. Тя го взе, раздели го на две и подаде половината на Джордан. Останалите разбраха, че моментът е много личен и не ги последваха. Едрият американец послушно тръгна след Полин. Всички мълчаха и ги следваха с поглед.

Тя спря под дъба. Клекна и постави своите цветя на земята. Каза:
— Тук са погребани. И двамата.

Джордан учудено я погледна. Впи поглед в дъба и го проследи до върховете на клоните му. После остави цветята и погледна езерото.

— Тук е много хубаво.

— Е, вече може да си вървим, нали?

55.

Членовете на експедицията трябваше да се върнат в Париж и заедно да изготвят доклада със заключенията. Това се оказа най-трудната част от задачата. Какво да опишеш и какво да обясниш от всичко, което се случи. Всеки написа заключения, които бяха в неговата област и след това сглобиха частите. Пропуснаха всичко свързано с Мистър Смит и събитията около него. Само бяха открили трона и го свързаха с лирата.

Сутринта на последния ден от седмицата Полин и Джордан прекараха на летището. Изпратиха всеки и по обяд Полин набра телефона на Вики:

— Ние тръгваме към имението. Ще минем да те вземем след около час. Ще бъдеш ли готова?

— Не, тръгвайте без мен, аз ще дойда малко след вас с моята кола. Няма да се бавя много. Имам малко неотложна работа.

Полин затвори телефона:

— Ваканцията ни започна!

Двамата излязоха от летището и се качиха на колата. Още от сутринта бяха сложили багажа си и не трябваше да се връщат в апартамента.

Излязоха от Париж и поеха към Дижон. Пееха заедно с любимите си групи и се смееха с глас. Всичко беше вече зад гърба им. Тя го погледна:

— Нямам търпение да видя огърлицата.

— Вълнуваш се като дете.

— Джордан, какво стана с твоя доклад?

— О, отдавна го написах и го изпратих в САЩ още на втория ден.

— Взе ли си нещо за спомен от България?

— Вие взехте толкова много проби, че се страхувах дали ще останат камъни в тази страна.

Пред замъка ги чакаха Ванеса и Мишел Буже. Ванеса прегърна дъщеря си и я поведе навътре в къщата. Мишел покани Джордан в кабинета си:

— По телефона ми каза, че искаш да поговорим сериозно. Ела насам!

Полин се обърна учудена:

— Говорил си с татко по телефона?

Джордан само повдигна рамене и зави по коридора.

След около час Джордан беше завършил разказа си и излезе от кабинета. Мишел остана на бюрото си, смаяно загледан в малкото пликче с гроздови семена. Беше получил подарък отдалече. Не от далечина, измерена в километри, а от далечина, измерена в хиляди години. Ценен дар.

Малко преди вечеря, замъкът беше облян от ярки светлини. Пред него спря колата на Вики. Всички излязоха да я поздравят и останаха приятно изненадани да видят, че от колата ѝ излиза много симпатичен мъж. Вики го представи:

— Това е приятелят ми от България, Никола.

Полин я прегърна усмихнато, а изящното ѝ деколте украсяваше пищна огърлица със седем огромни изумруда.

Месецът мина много бързо. Джордан трябваше да си замине. Беше съвсем сигурен, че скоро ще се върне, защото не би издържал далеч от Полин.

Самолетът се отлепи с лекота от пистата и устреми носа си нагоре. Джордан се беше разположил спокойно в стола си. Под бялата му риза се криеше половината от медальона. От лявата страна, във вътрешния му джоб, в пликче, бяха останалите малки гроздови семки. От дясната страна на медальона, отново във вътрешен джоб, в металната плоска бутилка кротуваше застинала и усмирена, черната вода от Стикс. Той се прибираше у дома и носеше подаръци.

Джордан отвори вестник и погледът му попадна на малък материал от любопитните хроники: В България се намира култово скално светилище, където се предполага, че е погребан самият митичен цар Орфей. Точно до неговата погребална ниша е поникнала лоза от сорта „зела“, който се е смятал за изчезнал преди хиляди

години и днес няма откъде да се намерят семена от него. Семената не биха могли да бъдат донесени и от вятъра, защото в радиус от 10 километра наоколо не растат лози. Учените са взели лозата, за да я отгледат и съхранят. Сортът е наречен „Сълзата на Орфей“.

Издание:

Автор: Даниеле Брокс

Заглавие: Сълзата на Орфей

Издание: първо (не е указано)

Издател: ЕТ „Иван Бабуков“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2010

Тип: роман (не е указано)

Националност: българска (не е указана)

Печатница: „Съперник 98“ — Перник

Редактор: Даниела Йорданова

ISBN: 978-954-90171-2-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/20247>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.